

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К-По2 бр. 3/2023
Дана: 05.07.2024. године
Београд
Ул. Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Мирјане Илић, председника већа и судија Зоране Трајковић и Бојана Мишића, чланова већа, са записничарем Јасминком Јовановић, у кривичном поступку против оптуженог Данка Владичића због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ по оптужници ОЈТ-а у Требињу, број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 26.02.2018. године, потврђена дана 01.03.2018. године, преузета и уређена оптужницом Јавног тужилаштва за ратне злочине републике Србије КТО број 1/21 од 02.02.2021. године, измењена дана 12.07.2022. године и 18.06.2024. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 01.07.2024. године, једногласно је донео, а дана 05.07.2024. године, у присуству јавног тужиоца за ратне злочине Огњена Ђукића, а у одсуству уредно обавештених оптуженог Данка Владичића и браниоца оптуженог, адвоката Момчила Булатовића, јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени ДАНКО ВЛАДИЧИЋ, [REDACTED]

КРИВ ЈЕ

Што је:

-дана 18.08.1992. године, у месту Брод на Дрини, општина Фоча, Босна и Херцеговина, кршећи правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и из члана 13 у вези члана 4 став 1 и 2 тачка а) Допунског протокола уз Женевске

конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба од 08.06.1977. године (Протокол II), за време немеђународног оружаног сукоба који се одвијао од 20.06.1992. године до 22.12.1995. године, на простору Босне и Херцеговине, између оружаних снага Војске Републике Српске, са једне стране и Армије БиХ и Хрватског вијећа одбране, са друге стране, као припадник српског народа, а у вези са немеђународним оружаним сукобом, у урачуљивом стању лишио живота два цивилна лица муслиманске вероисповести која нису учествовала непосредно у непријатељствима, на тај начин што је наведеног дана у ноћним сатима између 22:00 и 24:00 часа, намазан црном кремом по лицу и наоружан војничком пушком тзв. „Паповком“ дошао до бараке у којој су становали сада покојни В.Р. и В.Т., ушао у њихов стан и из војничке пушке „Паповке“ испалио два пројектила у В.Р. и В.Т. чиме их је лишио живота, а који су решењем Основног суда у Фочи П.бр.106/04 од 02.06.2005. године проглашени за умрле, обзиром да њихови посмртни остаци нису пронађени,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ,

Па га суд применом наведеног законског прописа и одредби члана 4, 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ,

О С У Ћ У Ј Е

НА КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 9 (ДЕВЕТ) ГОДИНА.

На основу члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 став став 2 тачка 1 и 9 ЗКП оптужени Данко Владичић **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** да овом суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 17.784,00 (седамнаест хиљада седамсто осамдесет четири) динара, а на име паушала износ од 40.000,00 динара, у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде, под претњом извршења.

На основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени Ш.В. и З.В. **СЕ УПУЋУЈУ** на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

Образложење

Оптужницом ОЈТ-а у Требињу, број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 26.02.2018. године, потврђена дана 01.03.2018. године, преузета и уређена оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО број 1/21 од 02.02.2021. године, измењена дана 12.07.2022. године и 18.06.2024. године, оптуженом Данку Владичићу је стављено на

терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Пресудом Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине К-По2 1/21 од 16.11.2022. године оптужени Данко Владичић оглашен је кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ и осуђен је на казну затвора у трајању од 9 (девет) година. Оптужени је обавезан да овом суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 17.784,00 динара, а на име паушала износ од 30.000,00 динара, у року од 15 (петнаест) дана од дана правоснажности пресуде, под претњом извршења, а оштећени Ш.В. и З.В. су упућени на парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

Решењем Апелационог суда у Београду – Одељења за ратне злочине Кж1-По2 2/23 од 02.06.2023. године усвајањем жалбе браниоца оптуженог Данка Владичића, адвоката Момчила Булатовића укинута је пресуда Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине К-По2 1/21 од 16.11.2022. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Оптужени Данко Владичић испитан у истражном поступку, замолним путем, пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, на припремном рочишту и на главном претресу, изјаснио се да није извршио кривично дело за које је оптужен.

У датој одбрани пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине дана 06.09.2017. године, оптужени Данко Владичић је изјавио да је рођен у Фочи, у насељу Брод на Дрини, где је и живео до 1986. године, када се преселио у Београд и да је од 1991. године стално пријављен у Београду.

Након што је отпочео рат на подручју БиХ дошао је у Фочу како би извео родитеље из БиХ и довео их у Београд. У Фочи се тада задржао прва три месеца рата и то у периоду април, мај и јун 1992. године. Отишао је директно код својих родитеља у Брод на Дрини и код њих је провео сва три месеца, након чега се вратио за Београд и више није одлазио у Фочу све до 1995. године, а родитељи су повремено долазили код њега у Београд и враћали се у БиХ. Након рата је боравио у БиХ 1997. и 2014. године, а у последњих годину дана (2016-2017. година) није тамо одлазио.

У периоду од априла до јуна месеца 1992. године боравио је у БиХ у својству грађанина, а није био припадник било којих оружаних формација, ни полицијских ни војних. За време тог свог боравка у БиХ није радио баш ништа, боравио је код родитеља у Броду на Дрини и дружио се са свим људима који су тамо били. У то време било је војних операција на том подручју и било је много војске око Горажда, али се у Броду на Дрини ништа није дешавало. Насеље је било пуно мештана. И даље су били сви заједно, Срби и Муслимани, с тим што су касније Муслимани почели полако да се одсељавају.

На питање да ли су се Муслимани одсељавали добровољно или су били принуђени на то, најпре је изјавио да мисли да су се Муслимани добровољно одсељавали из Брода на Дрини, да би потом изјавио да не зна.

Није чуо да се било шта необично у то време дешавало у Броду на Дрини нити да је било ко смртно страдао у војним операцијама, било на српској било на муслиманској страни у периоду док се он тамо налазио.

Тврди да се у августу месецу 1992. године налазио у Београду.

Одрастао је у насељу Брод на Дрини. Позната су му лица В.Р. и Т., који су му били комшије и одрастао је са њиховим сином Ш., са којим је заједно ишао у основну и у средњу школу. Барака у којој су живели Р. и Т.В. са својом децом била је око 50 метара удаљена од бараке у којој је он живео са својом породицом. Није му познато шта се десило са Р. и Т.В. у току рата и никада није чуо за њихово убиство.

Не сећа се каквог здравственог стања су В.Р. и Т. били у периоду април-мај-јун 1992. године док је боравио у Броду на Дрини, али мисли да су били покретни.

На питање тужиоца изјавио је да током свог живота у Броду на Дрини није имао никакав надимак.

На питање да ли му је познато лице Д.К. звани „К.“, који је смртно страдао 08.08.1992. године као припадник Војске Републике Српске на територији општине Фоча, изјавио је да је то његов рођак, треће или четврто колена.

На питање да ли је током боравка у Броду на Дрини у периоду април-јун 1992. године добио мобилизацијски позив, обзиром да је била општа мобилизација на територији Републике Српске у том периоду, да ли га је ико од војске и полиције ангажовао у том смислу, изјавио је да није добио никакав мобилизацијски позив и да га нико није ангажовао.

На главном претресу дана 03.06.2021. године, оптужени Данко Владичић је изјавио да остаје у свему при одбрани датог на записнику о саслушању осумњиченог пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду од 06.09.2017. године.

На постављено питање изјавио је да у Србији нема надимак, а да су га у Броду на Дрини звали „Пића“, „ “ и „Дане“.

Тврди да током трајања ратних сукоба у БиХ није био припадник било којих војних нити паравојних формација, као и да није био мобилисан.

На питање да ли је добио позив за општу мобилизацију, изјавио је да позив није добио обзиром да од 1986. године живи у Београду, тако да није имао било какве везе са војском у БиХ, нити је био припадник било које војске, паравојске ни полиције.

Тврди да је на подручју Брода на Дрини боравио од априла до краја јуна 1992. године, а да је пре тога боравио у Београду. Боравио је тада у континуитету три месеца у Броду на Дрини да би обилазио и чувао своје родитеље, обзиром да је било ратно стање и покушавао је да их убеди да дођу у Београд, али су они то одбили. Поново је отишао у Фочу 1995. године, у намери да доведе родитеље у Београд, обзиром да су у операцији „Олуја“ прогањани Срби, али су његови родитељи то одбили, тако да се без њих вратио у Београд. Последњи пут је боравио у БиХ 2014. године.

Тврди да је у августу месецу 1992. године био у Београду, где је шверцовао бензин и цигарете и радио молерске и друге разне послове да би преживео.

На питање да објасни како је сигуран да је дана 18.08.1992. године био у Београду, обзиром да је од тада протекло око 30 година, изјавио је да је у то сигуран зато што се крајем јуна месеца 1992. године вратио из Брода на Дрини у Београд и није више одлазио тамо све до 1995. године.

Негирао је да је током свог боравка у Броду на Дрини у периоду април-јун 1992. године и генерално на почетку рата носио било какве маскирне одевне предмете.

Познаје породицу В. са којом је био у добрим односима. Т.В. му је била као мајка. Са Р. и Т. сином Ш. је одрастао, дружили су се и заједно завршили основну и средњу школу.

Тврди да је Ш. био присутан у Броду на Дрини док је он ту боравио у периоду април-јун 1992. године, а познато му је да је касније отишао за Америку. Р. и Т. су осим сина Ш. имали и две ћерке, које у наведеном периоду нису боравиле у Броду на Дрини, обзиром да се једна ћерка удала и одселила у Котор, а да је друга ћерка К. похађала факултет у Тузли.

Навео је да је породица В. била сиромашна радничка породица, као и све остале породице у том радничком насељу.

Не може прецизно да определи када је сазнао за убиство Т и РВ, али је то било после рата који је окончан 1995. године, када се налазио у Београду, обзиром да су се његови родитељи током рата одселили у Фочу која је удаљена 4 км од Брода на Дрини, тако да током боравка у БиХ 1995. године није ни одлазио у то насеље. Не може прецизно да определи када су се његови родитељи преселили из Брода на Дрини у Фочу.

На питање да ли су га родитељи обавестили о убиству Р и ТВ изјавио је да га о томе нису обавестили родитељи, иако су њихове породице биле у добрим односима и да мисли да га је обавестио брат када је дошао у Београд, с тим што му није саопштио ко их је убио и због чега и да му није чак ни рекао да су убијени, већ само да су нестали.

Након што је испитан у истрази и након што је против њега подигнута оптужница, преко фамилије се распитивао о околностима које су биле у Броду на Дрини у време убиства Р и ТВ и дошао је до сазнања да је у том периоду на почетку рата на том подручју било пуно паравојних формација, „није се знало ни ко пије ни ко плаћа“, да су мештани муслиманске националности имали проблема са тим паравојним формацијама.

Истакао је да су он и његов сада покојни отац спасили и склонили фамилију Л муслиманске националности из суседног села коју су припадници паравојске хтели да побију.

На питање које су паравојне формације биле присутне на подручју Брода на Дрини у време његовог боравка у периоду април-јун 1992. године и да ли је имао контакте са њиховим припадницима, изјавио је да су били присутни неки „Црногорци“, да је била присутна формација „Гарда“ из Србије, да је било много паравојних формација, али да са њима није остваривао било какве контакте.

Брод на Дрини је описао као мрачно односно неосветљено радничко насеље са баракама од по четири стана, мешовиту средину у којој су сви заједно живели и дружили се. Није имао конфликта са било којом породицом муслиманске националности. Његов став према муслиманском живљу је био југословенски, није размишљао по националној основи, одрастао је и дружио се са Муслиманима као и са Србима.

У бараца у којој је живео са својом породицом живеле су и породице БМ, ЗД и Ђ М. Ђ син са којим се он дружио, погинуо је на самом почетку рата, у време када је он боравио код родитеља у Броду на Дрини (април-јун 1992.). Није му познато да ли је погинуо још неко из ових породица, нико од осталих није погинуо док је он ту боравио.

На постављено питање потврдио је да у Броду на Дрини постоји место где су се окупљали мештани, а које су звали "Радио багрем" и да је то једно место на ливади 15-20 метара испод барака, поред самог пута где је био један багрем код кога су се сви окупљали и седели.

На питање да ли су сви мештани Брода на Дрини, Муслимани и Срби и даље ту живели у периоду април - јун 1992. године и да ли је уочио да постоје неке тензије између њих или су се и даље дружили и понашали као и раније, изјавио је да није било никаквих тензија, да су се сви међусобно дружили, да су поједини мештани муслиманске националности већ напустили Брод на Дрини и отишли за Црну Гору или у унутрашњост Босне одмах на почетку рата, али да је већина њих остала и да су се дружили са мештанима српске националности као и раније, да су заједно седели под поменутиим багремом.

ДК са надимком „К“ био је његов даљи рођак који је погинуо у току једне ратне операције. Били су сродници у четвртном или петом степену. Указао је да је девојачко презиме његове мајке К, али да се село у којем је рођена његова мајка налази са једне стране Дрине а село у којем је живела породица ДК са друге стране ове реке, да је ДК слабо познавао и да нису били блиски, обзиром да је ДК био мало старији од њега и да су комуницирали утолико што су се поздрављали када би се срели. ДК је погинуо 1992. године, али не зна да ли је то било пре или после убиства породице В. Није присуствовао сахрани ДК јер у то време није више боравио у Броду на Дрини.

Познавао је МЂ са надимком „П“, дечка из насеља Брод на Дрини који је био његов комшија. Указао је да су породице Ђ и В живе у истој бараци, с тим што је на горњој страни бараке био стан породице В, а на доњој страни стан породице Ђ.

Са МЂ чији је надимак био „П“ је одрастао и дружили су се, познато му је да је он извршио самоубиство, с тим што не зна које године је то било и из којих разлога је то учинио. Познато му је да је „П“ био алкохоличар и лабилна особа, а није му познато да ли је боловао од неке психичке болести. „П“ је возио ауто и био је присутан у насељу Брод на Дрини док је он ту боравио, у периоду од априла до краја јуна 1992. године .

Појаснио је да је МЂ отац сада покојног МЂ званог „П“, да се М супруга звала Ј. Са П родитељима није разговарао о разлозима његовог самоубиства зато што никад више није отишао у Брод на Дрини, обзиром да су му се родитељи преселили у Фочу. За „П“ самоубиство је сазнао од својих родитеља који су му путем телефона саопштили да се „П“ убио тако што је пуцао из пушке себи у главу.

На питање да ли је међу људима који нису били мобилисани, а који су боравили на том простору било наоружаних људи, изјавио је да је било наоружаних људи и да је управо „П“ био један од њих, да је био наоружан аутоматском пушком коју је носио по насељу и да је једном приликом чак и пуцао из те пушке и да је „прекинуо“ струју, услед чега је насеље месец дана било без струје.

На питање да ли је био у било каквом конфликту са заштићеним сведоком са псеудонимом „С1“ и да ли има сазнање шта је мотив за изјаве заштићеног сведока које га терете за извршење овог кривичног дела, изјавио је да је та особа била удата за лице муслиманске националности које је убијено почетком рата и да не зна да ли је то био мотив за њене изјаве. Додао је да је сестра заштићеног сведока данас настањена у Херцег Новом где је удата, да се он са њом дружио и одрастао обзиром да су иста генерација, а да су његов брат и заштићени сведок старији од њих двоје.

Изјавио је да је са заштићеним сведоком „С1“ пре рата био у добрим односима, да је последњи пут видео заштићеног сведока у Фочи односно у Броду на Дрини док је тамо боравио, током та три месеца 1992. године.

На питање да ли су му познати сви сведоци предложени у оптужници изјавио је да су му познати сви осим сведока МХ и да ни са ким од њих није био ни у сукобу нити у лошим односима.

Није му познато лице из Брода на Дрини са надимком „Г“.

Познато му је лице АВ, који му је био комшија у Броду на Дрини, за кога наводи да је био добар дечко, мало старији од њега. Са АВ се дружио и заједно су играли фолклор, били су у добрим односима и никада нису били у конфликту. Мисли да се мајка АВ звала Ј.

Познато му је и лице ГВ, која му је такође била комшиница у Броду на Дрини, с тим што му није познато њено право име. Појаснио је да ГВ није у сродству са АВ.

На питање да ли познаје МО указао је да је име те особе погрешно наведено и да се она заправо зове МО. Навео је да је она коректна жена и добра комшиница која је по националности Хрватица и која је такође живела у насељу Брод на Дрини заједно са супругом и сином. Са МО је био у добрим односима. Његови родитељи су се дружили са МО и њеним супругом, обзиром да су МО сада покојни супруг и његова мајка одрасли заједно. МО супруг је био присутан у насељу у периоду април-јун 1992. године. Сећа се да су МО и њен супруг имали ћерку која се већ била удала. Није му познато до када је МО са породицом живела у Броду на Дрини. Тврди да су МО и њен супруг били у насељу у том периоду април-јун 1992. године као и сви остали мештани, да је сигуран да је у мају месецу ту био и син Р и ТВ – ШВ, да се са њим виђао под багремом где су се сви мештани Срби и Муслимани окупљали и дружили и да мисли да је Шефик остао у насељу и након што је он крајем јуна отишао за Београд. Са сестрама ШВ, РВ и ЗВ се није виђао јер оне нису ту живеле, обзиром да је РВ била удата и да је живела у Котору, а да је ЗВ радила и боравила у Тузли.

Познато му је лице КК, која је живела у бараци изнад бараке у којој је живела његова породица, са којом је такође био у добрим односима.

Познато му је лице МП, са којим је био у добрим односима.

Познавао је и породицу Р – Т и С, који су живели у насељу Брод на Дрини са два сина од којих је млађи син С преминуо, док је њихов старији син био војно лице на служби у Београду и са њима је такође био у добрим односима.

Познато му је лице ГП која је живела у насељу Брод на Дрини заједно са својим супругом, сада покојним ВП, а деца нису живела са њима и није му познато да ли је њен син погинуо на ратишту.

Познато му је и лице ДГ, која је такође била његова комшиница у Броду на Дрини, са којом је био у добрим односима и са њом се последњи пут видео 1992. године, када је последњи пут боравио у Броду на Дрини. На постављено питање изјавио је да му ДГ није ништа причала о томе да су се односи између Срба,

Муслимана и Хрвата у Броду на Дрини променили. Указао је да су ту заправо живели само Срби и Муслимани, изузев МО која је била једина Хрватица.

У насељу Брод на Дрини од свих мештана највише се дружио и био је најблискији са ШВ и ПО – сином МО, који је његова генерација и заједно су ишли у школу.

На посављено питање изјавио је да се са ШВ није чуо ни видео након свог одласка из Брода на Дрини у току рата ни после рата, иако су пре рата били блиски, чак ни када је сазнао за погибију ШВ родитеља. ШВ није изјавио саучешће из разлога што није знао где се налази, а тек у току овог поступка је сазнао да ШВ живи у Америци.

На постављено питање изјавио је да му је отац преминуо 2016. године и да није присуствовао очевој сахрани, зато што му је у то време већ било јављено да је против њега подигнута оптужница. Није смео да пређе границу са БиХ да не би био ухапшен.

На питање да ли је пре или у току рата имао неких сукоба са законом и да ли је злоупотребљавао алкохол и опијате, изјавио је да није имао других сукоба са законом, изузев што је шверцовао бензин и цигарете током 1992.-93. године, а да је након тога био осуђен због кривичног дела крађе и да је издржао казну у Окружном затвору у Београду, због тога што је продавао неке укадене шофер-шајбне.

На питање када је завршио са школовањем, чиме се бавио и од чега се издржавао док је живео у БиХ изјавио је да је школовање завршио 1981. године, да се издржавао од повремених радова у дрвној индустрији у Маглићу, да је 1986. године дошао у Београд где је обављао разне послове – физичке послове, конобарисање и слично.

На питање зашто ниједног од 7 сведока чије испитивање је предложио његов бранилац на припремном рочишту да посведоче на околност да је он 18.08.1992. године био у Београду није поменуо у свом исказу датом у истрази, изјавио је да га у истрази нико за то није ни питао, а на питање на који начин је сазнао да ова лица имају сазнања о томе где се он налазио 18.08.1992. године, изјавио је да су предложени сведоци његови познаници са којима се у то време дружио и са којима је продавао бензин и цигарете.

У поновљеном поступку на главном претресу дана 14.11.2023. године, оптужени Данко Владичић изјавио је да остаје у свему при изјави датој на записнику пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду - Одељења за ратне злочине од 06.09.2017. године и на главном претресу од 03.06.2021. године. На постављено питање суда изјавио је да нема објашњење нити зна разлог због чега је заштићени сведок под псеудонимом „С1“ навела да је он исте ноћи после убиства са црном фарбом на лицу, тако маскиран и са пушком дошао код ње и испричао јој да је лишио живота покојни брачни пар В, нити има било какво објашњење због чега је више испитаних сведока током главног претреса изјавило да се само он доводи у везу

са овим убиством. Навео је да је у Босни и Херцеговини последњи пут боравио 2014. године, да касније није тамо одлазио из разлога што су му преминули родитељи, тако да нема потребе да тамо одлази, с тим да има брата са којим је у коректним односима.

Јавни тужилац за ратне злочине у завршној речи анализирао је изведене доказе и изнео став Тужилаштва за ратне злочине о кривици оптуженог. Предложио је да суд оптуженог огласи кривим за кривично дело које му је стављено на терет и да га осуди на казну затвора у трајању од најмање 11 година.

Бранилац оптуженог Данка Владичића, адвокат Момчило Булатовић у завршној речи изјавио је да остаје у свему при завршној речи коју је изнео на главном претресу дана 28.10.2022. године, у поступку који је претходио укидању пресуде, изнео је своју анализу и оцену изведених доказа и своје мишљење да је исказ заштићеног сведока препун нелогичности, неуверљивости, измишљотина, а да не постоји ни један једини доказ који ван стандарда разумне сумње може уверити у то да је Данко Владичић извршилац овог кривичног дела, те је предложио да суд у складу са принципом *in dubio pro reo*, донесе ослобађајућу пресуду.

Оптужени Данко Владичић у завршној речи изјавио је да у потпуности прихвата завршну реч свог браниоца и навео да може само да се закуне да он није извршио кривично дело које му је оптужницом стављено на терет.

Суд је у доказном поступку на главном претресу извео све неопходне доказе ради разјашњења ове кривично-правне ствари. Уз сагласност странака, извршен је увид у писане доказе и то увид у Одлуку Председништва Републике БиХ о проглашењу непосредне ратне опасности бр.01-011-301/92 од 08.04.1992. године, Одлуку Председништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања број 1201/92 од 20.06.1992. године, Одлуку Председништва Српске Републике БиХ о проглашењу непосредне ратне опасности и наредба о мобилизацији ТО број 03-11/92 од 15.04.1992. године („Службени гласник“ Српског народа у БиХ“ број 06/92), Одлуку о укидању ратног стања број 1861/95 од 22.12.1995. године („Службени лист Републике БиХ“ број 50/95) (спис КТО 1/21 регистратор 1 страна 58/10), решење Суда БиХ бр.С1 1 К 021206 16 Кв од 18.04.2016. године, Извод из Матичне књиге рођених за ВР, издат од стране Федерације БиХ, Босанско-подрињског кантона, Матичног уреда Општине Горажде број 06-18-200-7148/2016 од 28.06.2016. године, Извод из Матичне књиге умрлих за ВР број 03/1.1-202-1-934/16 од 16.08.2016. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња, Извод из Матичне књиге умрлих за ВТ број 03/1.1-202-1-646/16 од 07.06.2016. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња, допис Градске управе Требиња, Одељење за општу управу, Матичар, број 03/1.1-202-1820/16 од 04.10.2016. године о упису у Матичну књигу умрлих ВР и ВТ на основу решења Основног суда у Фочи број Р-106/04 од 02.06.2005. године, решење Основног суда у Фочи број Р 106/04 од 02.06.2005. године, писмо оштећеног сведока ВШ од 31.08.1992. године, на формулару Међународног комитета Црвеног крста, (спис КТО 1/21 регистратор 1 стр. 32/3), допис Института за нестала лица број 03/1-40-2-1574/16

од 24.08.2016. године, допис Института за нестала лица број 03/1-40-2-1574/16 од 28.09.2017. године, Извод из Матичне књиге умрлих за ДК, број 03/1.1-202-1-1168/17 од 21.08.2017. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња, Извод из Матичне књиге рођених за окривљеног Владичић Данка број 03/1.1-200-5783/16 од 07.06.2016. године, Уверење о држављанству Републике Србије за окривљеног Владичић Данка од 31.08.2016. године, Уверење о држављанству Босне и Херцеговине за окривљеног Владичић Данка број 03/1.1-204-1-1771/16 од 07.06.2016. године, податке Одељења за општу управу Општине Фоча о учешћу у рату окривљеног Владичић Данка број 04-835-77/15 од 18.05.2015. године, оверену копију картона личне карте на име Владичић Данко, издате од стране СЈБ Фоча број 13-2/02-230.4-65/16 од 18.08.2016. године, Извод из казнене евиденције за окривљеног Владичић Данка, издат од стране СЈБ Фоча број 13-2/02-234-201/16 од 10.06.2016. године, Извод из казнене евиденције за окривљеног Владичић Данка, издат од стране МУП Републике Србије ДП ПУ за град Београд, Одељење за аналитику од 05.10.2017. године, одлуку Окружног јавног тужилаштва Требиње Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 24.12.2020. године о скидању ознаке степена тајности „повјерљиво“ са Записника о саслушању окривљеног Владичић Данка, сачињен дана 06.09.2017. године пред Вишим судом у Београду, извршен је увид у записник о саслушању окривљеног Владичић Данка, сачињен дана 06.09.2017. године пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду – Одељења за ратне злочине, са преписом аудиоснимка саслушања осумњиченог, извршен је увид у Службену белешку Државне агенције за истраге и заштиту, РК Сарајево бр16-13/3-1-185/14 од 31.03.2014. године са прилогом 6 фотографија, увид у изјаву РЖ од 27.11.2017. године о сагласности за вођење поступка пред државним органима у Републици Србији, Службену белешку на околности разговора са сведоком ЈЂ, број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 28.02.2017. године, сачињен од стране Окружног јавног тужилаштва Требиње, увид у извештај из казнене евиденције за оптуженог Данка Владичића издат од МУП РС Одељење за аналитику Београд од 02.06.2022. године и у интернет чланак „Википедије“ достављен од Тужилаштва за ратне злочине.

Уз сагласност странака, на основу члана 363 ЗКП, уз искључење јавности извршен је увид у доказе који се налазе у запечаћеном омоту са ознаком „Строго поверљиво“, а који садрже податке заштићеног сведока „С1“ и то у записник о саслушању сведока „С1“ број 16-16/3-64/15 од 19.03.2015. године, сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, Службену белешку Државне агенције за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, П-16-16/3-185/15 од 23.03.2015. године, Службену белешку Окружног јавног тужилаштва Требиње, Т16 0 КТРЗ 6574 16 од 08.12.2017. године, Записник о саслушању сведока „С1“ број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 08.12.2017. године, сачињен од стране Окружног јавног тужилаштва Требиње, Предлог за одређивање мера заштите за сведока Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 18.12.2017. године, са допуном предлога Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 19.12.2017. године, поднет од стране ОЈТ Требиње, решење Окружног суда у Требињу о мерама заштите за сведока „С1“, број 15 0 К 003718 18 Кзс 2 од 20.02.2018. године.

На основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП-а у доказном поступку извршен је увид у записнике о датим исказима у истрази пред надлежним државним органима БиХ сведока који су преминули и то увид у записник о саслушању сведока ГП број 16-16/3-67/15 од 20.03.2015. године, сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК Сарајево, обзиром да је наведено лице преминуло, па је у том контексту у доказном поступку извршен увид у Извод из Матичне књиге умрлих за лице ГП број 03/1.1-22-1480/17 од 06.12.2017. године издат од стране Одељења за општу управу Града Требиње, записник о саслушању сведока СР број 16-16/3-62/15 од 19.03.2015. године, сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК Сарајево и увид у записник о саслушању сведока СР Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 22.05.2017. године, сачињен од стране Округног јавног тужилаштва Требиње, као и увид у Извод из Матичне књиге умрлих за лице СР број 03/1.1-202-1-1994/21 од 20.10.2021. године издат од стране Одељења за општу управу Града Требиње, извршен је увид у записник о саслушању сведока КК број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 27.09.2017. године сачињен од стране Округног јавног тужилаштва Требиње и увид у Извод из Матичне књиге умрлих за лице КК број 03/1.1-202-1-1816/21 од 24.09.2021. године издат од стране Одељења за општу управу Града Требиње, извршен је увид у записник о саслушању сведока ДГ број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 16.01.2018. године, сачињен од стране Округног јавног тужилаштва Требиње и извршен увид у Извод из Матичне књиге умрлих за лице ДГ број 03/1.1-202-1-2826/21 од 01.12.2021. године издат од стране Одељења за општу управу Града Требиње, као и увид у Записник о саслушању сведока МЂ број 16-16/3-65/15 од 20.03.2015. године, сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК Сарајево и увид у Извод из Матичне књиге умрлих за лице МЂ број 03/1.1-202-1-2836/21 од 02.12.2021. године издат од стране Одељења за општу управу Града Требиње.

Одредбом члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП је прописано да се осим у случајевима посебно прописаним у овом законнику, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу, као и записника о налазу и мишљењу вештака, може по одлуци суда обавити сходном применом члана 405 овог законика ако су испитана лица умрла, душевно оболела или се не могу пронаћи, или је њихов долазак пред суд немогућ или знатно отежан због старости, болести или других важних разлога. По оцени суда, будући да је увидом у изводе из матичних књига умрлих за наведена лица утврђено да су иста преминула, оправдано је било прочитати њихове исказе које су дали у својству сведока пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ и пред Округним јавним тужилашвом у Требињу, сматрајући да је читање исказа на овакав начин у складу са овом законском одредбом.

На сагласан предлог странака, на основу члана 406 став 1 тачка 2 ЗКП, извршен је увид у записник о испитивању сведока Остовић Матије сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК Сарајево број 16-16/3-63/15 од 19.03.2015. године, записник о испитивању сведока МО сачињен од стране Округног јавног

тужилаштва Требиње број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 30.08.2017. године, Записник о саслушању сведока-оштећене ЗВ сачињен од стране Окружног јавног тужилаштва Требиње под бројем Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 20.09.2017. године, Записник о саслушању сведока-оштећени ШВ, путем видео-конференцијске везе, сачињен од стране Окружног јавног тужилаштва Требиње, под бројем Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 01.11.2017. године. Сведоци-оштећени ШВ и ЗВ, настањени су у САД, а преко службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима обавестили су суд да су одлучили да не сведоче у предмету против оптуженог Данка Владичића, наводећи у више наврата да би само сведочење представљало превелик стрес за њихово здравље, као и да немају ништа ново да додају у односу на своје претходно дате изјаве. Сведок МО због старости и болести, није била у могућности да приступи у Окружни суд у Требињу ради сведочења путем видео-конференцијске везе, о чему је суд обавештен преко надлежних државних органа БиХ,

На основу одредбечлана 406 став 1 тачка 4 ЗКП, извршен је увид у записник о испитивању сведока МЧ број Т16 0 КТРЗ 006574 16 од 21.12.2017. године, сачињен од стране Окружног Јавног тужилаштва Требиње. Сведок МЧ је позивана да сведочи на главном претресу и у поступку који је претходио доношењу претходне пресуде и уредно је примила позиве за главне претресе заказане за дане 22.12.2021. године, 09.02.2022. године, 10.03.2022. године и 20.05.2022. године, а у поступку након укидања раније пресуде, уредно је позвана на главне претресе заказане за дане 19.12.2023. године, 20.02.2023. године и 04.04.2023. године, али иако уредно позвана, није се одазвала позивима суда, нити је оправдала своје изостанке, а контакт са сведоком МЧ није могао бити остварен ни путем телефона преко Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима, обзиром да се именована није јављала на број телефона који се налази у спису. Како сведок МЧ, иако уредно позивана, у 7 наврата није приступила на главни претрес нити је икада свој изостанак оправдала, а суд не располаже другим процесним мерама за обезбеђење присуства овог сведока чије пребивалиште се налази на територији Босне и Херцеговине, из напред наведеног очигледно произлази да сведок МЧ без законског разлога неће да да исказ на главном претресу и да је стога било оправдано прочитати исказ који је сведок МЧ дала у истрази пред надлежним државним органом БиХ.

На основу одредбе члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП, извршен је увид у Записник о саслушању сведока ТР број 16-16/3-61/15 од 19.03.2015. године, сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК Сарајево и Записник о саслушању сведока ТР број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 22.05.2017. године, сачињен од стране Окружног јавног тужилаштва Требиње. Сведок ТР је позивана да сведочи на главном претресу и у поступку који је претходио доношењу претходне пресуде за главне претресе заказане за дане 22.12.2021. године, 09.02.2022. године, 10.03.2022. године и 20.05.2022. године и у поновном поступку за главни претрес заказан за 19.12.2023. године. Међутим, према службеној белешци стручног саветника – психолога Окружног суда у Требињу од 18.04.2022. године, сведоку ТР позив за главни претрес заказан за 20.05.2022.

године уручио је стручни саветник – психолог који је са сведоком ТР обавио разговор и том приликом је констатовано да се код сведока ТР у одређеним секвенцама примећује нешто успоренији мисаони ток, да је сведок саопштила да има тумор на можданим овојцима дијагностикован пре више година, да су последице тумора – пареза леве стране лица, која се примећује у виду отекине, немогућност да види на левом оку, као и проблем са равнотежом. Понуђена јој је пратња до Требиња и присуство саветника приликом сведочења, али је сведок истакла да није у стању да путује до Требиња, да би то било исцрпљујуће за њено нарушено здравствено стање због наведених тегоба, а координатор Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима дана 18.12.2023. године је обавестио председника већа да је наведеног дана у контакту са сведоком ТР, чије сведочење је предвиђено за претрес 19.12.2023. године, сведок ТР изјавила да због свог психофизичког и здравственог стања није способна да се одазове позиву суда и да путује до Београда, као ни да сведочи путем видеоконференцијске везе, те да стога моли суд да је више не позива, наводећи да је стара и болесна, да има проблем са бубрегом и остеопорозу, као и да је психички оболела након што је изгубила сина, о чему је доставила медицинску документацију, коју је суд извео у доказном поступку на главном претресу тако што је извршио увид у Налаз лекара специјалисте Дома здравља Фоча професора др Д. Јовановића за ТР од 20.04.2022. године из којег је утврђено да су код ТР констатоване дијагнозе депресивна реакција и *dementia senilis gr. levis*, да је констатовано да се при прегледу жали на нерасположење, безвољност, заборавност, а да је објективним налазом констатована психичка хипертимија депресивно поларисана уз ослабљену способност упамћивања и присећања, извршен је увид у Налаз и мишљење лекара специјалисте уролога Универзитетске болнице Фоча за ТР од 08.08.2023. године из којег је утврђено да је код сведока ТР констатована дијагноза каменца у бубрегу и мокраћоводу бубрега, извршен је увид у Налаз и мишљење лекара специјалисте ортопедије и трауматологије Универзитетске болнице Фоча за ТР од 19.07.2023. године из којег је утврђено да је код сведока ТР констатована дијагноза лумбалне спондилозе са објективним налазом ограничења покретљивости лумбалне кичме, као и увид у Налаз лекара специјалисте неуролога Војномедицинске академије о извршеном МДЦТ прегледу главе са ангиографијом за ТР од 27.07.2007. године из којег је утврђено да су код сведока ТР констатоване промене на ендокранијалним структурама. Како из напред наведеног очигледно произлази да сведок ТР због старости и болести није у могућности да приступи у суд да да свој исказ, то је по оцени суда било оправдано да се изврши увидизвршен је увид у два исказа које је овај сведок дала дана 19.03.2015. године, пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ и дана 22.05.2017. године пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње.

Пре него што је приступио извођењу доказа вршењем увида у исказе наведених сведока, дате пред пред Државном агенцијом за истраге и заштиту РК Сарајево и пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу, суд је утврдио да су наведени докази прибављени на законит начин.

Одредбом члана 299 став 4 ЗКП Републике Србије је прописано да јавни тужилац може поверити полицији извршење појединих доказних радњи у складу са одредбама овог законика.

Одредбом члана 226 Закона о кривичном поступку Републике Српске прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело са прописаном казном затвора преко пет година, овлашћено службено лице је дужно одмах обавестити Тужиоца и под његовим надзором предузети потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се спречи скривање или бекство осумњиченог или саучесника, да се открију и сачувају трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као докази, те да се прикупе све информације које могу бити корисне у кривичном поступку.

Одредбом члана 227 став 1 Закона о кривичном поступку Републике Српске прописано је да ради извршења задатака из члана 226 овог закона, овлашћено службено лице може, поред осталог, прикупљати потребне изјаве од лица, а одредбом става 3 истог члана овог закона прописано је да овлашћено службено лице приликом прикупљања изјава од лица поступити у складу са чланом 143 овог закона (поука о правима осумњиченог), односно у складу са чланом 151 овог закона (поуке, упозорења и ток саслушања сведока) и да се у том случају записници о прикупљеним изјавама могу употребити као докази у кривичном поступку.

Имајући у виду цитиране законске прописе Републике Србије и Републике Српске, које су биле на снази у време прибављања ових доказа и које су на снази данас, по оцени суда докази чије издвајање је предложено од стране одбране оптуженог представљају законито прибављене доказе, обзиром да су наведени сведоци саслушани пред пред Државном агенцијом за истраге и заштиту РК Сарајево и пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу на начин који је у складу са одредбама члана 299 став 4 сада важећег ЗКП Републике Србије, а такође у складу и са наведеним одредбама ЗКП Републике Српске, те по оцени суда нема сметњи да ови записници о испитивању сведока буду изведени као доказ у овом кривичном поступку, посебно имајући у виду одредбу члана 47 став 3 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима („Службени гласник Републике Србије“ 20/09) којом је прописано да се процесна радња предузета према прописима државе молиље изједначава са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије, даје овлашћење суду да ове доказе - записнике користи у доказном поступку, обзиром да по оцени суда то није противно основним начелима домаћег правног поретка и међународним стандардима о заштити људских права и основних слобода.

На основу одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП извршен је увид у исказе сведока који су непосредно испитани пред истим председником већа у поступку који је претходио доношењу раније пресуде и то у исказе: сведока-оштећене РЖ, испитане путем видео-конференцијске везе са Основним судом у Котору, са записника о главном претресу од 03.06.2021. године, као и у Записник о саслушању сведока РЖ број 16-

16/3—1-174/14 од 26.07.2014. године, сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК Сарајево и Записник о саслушању сведока РЖ број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 06.02.2017. године, пред Окружним јавним тужилаштом Требиње, извршен је увид у исказ сведока АВ, испитаног путем видео-конференцијске везе са Окружним судом у Требињу, са записника о главном претресу од 08.10.2021. године, као и у Записник о саслушању сведока АВ број 16-16/3-66/14 од 20.03.2015. године, сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК и Записник о саслушању сведока АВ број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 25.07.2017. године, пред Окружним јавним тужилаштом Требиње; извршен је увид у исказ сведока МХ, испитане путем видео-конференцијске везе са судом БиХ, са записника о главном претресу од 10.03.2022. године, као и у Записник о саслушању сведока МХ број 16-13/3-1-299/13 од 24.12.2013. године сачињен од стране Државне агенције за истраге и заштиту РК Сарајево и Записник о саслушању сведока МХ број Т16 О КТРЗ 0006574 16 од 30.08.2017. године, пред Окружним јавним тужилаштом Требиње; извршен је увид у исказ сведока ПЂ, испитаног путем видео-конференцијске везе са Окружним судом у Требињу, са записника о главном претресу од 10.03.2022. године, као и увид у Записник о саслушању сведока ПЂ број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 27.09.2017. године, пред Окружним јавним тужилаштом Требиње; извршен је увид у исказ сведока МП, испитаног путем видео-конференцијске везе са Окружним судом у Требињу, са записника о главном претресу од 10.03.2022. године и Записник о саслушању сведока МП број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 27.06.2017. године, пред Окружним јавним тужилаштом Требиње; извршен је увид у исказ сведока ЗД, испитане путем видео-конференцијске везе са Окружним судом у Требињу, са записника о главном претресу од 10.03.2022. године и Записник о саслушању сведока ЗД број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 19.01.2017. године, пред Окружним јавним тужилаштом Требиње, а такође је извршен увид у исказ заштићеног сведока са псеудонимом „С1“, испитаног путем видео-конференцијске везе са Окружним судом у Требињу, са записника о главном претресу од 08.10.2021. године.

Наведени сведоци испитани су у поступку који је претходио доношењу раније пресуде, уз сагласност странака, у складу са одредбом Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и чланом 9 Другог додатног протокола уз ову Конвенцију, посредством видео-конференцијске везе обзиром да су исказали спремност да дају своје исказе на тај начин, а да је због лошег здравственог стања, година живота и тада постојеће епидемиолошке ситуације вируса Ковид-19, њихов долазак у Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине био немогућ или знатно отежан.

Испитивање наведених сведока остварено је путем техничке везе током суђења, а сви учесници у поступку могли су да остваре ону врсту процесне комуникације са сведоком која је иначе могућа када та лица дају исказ док су физички присутна у судници. Станкама је било у потпуности омогућено постављање питања, а ради се о исказима сведока, између осталог сведока оштећене РЖ и заштићеног сведока са

псеудонимом „С1“, који су веома значајни за утврђивање чињеничног стања, тако да су, по оцени суда, задовољени сви критеријуми за прихватање оваквог начина испитивања сведока. Заштићени сведок са псеудонимом „С1“ испитана је уз примену мера заштите и искључење јавности сходно одредби члана 363 став 3 ЗКП, а у складу са правноснажним решењем Округног суда у Требињу број: 15 0 К 003718 18 Кзс 2 од 20.02.2018. године којим су овом сведоку додељени статус заштићеног сведока и псеудоним "С1", а сви лични подаци су проглашени поверљивим одмах и одређено је да остају поверљиви након подизања оптужнице, а најдуже тридесет година по правноснажности пресуде. На основу члана 109 став 3 ЗКП-а и члана 364 став 3 ЗКП сва лица која присуствују главном претресу упозорена су да су дужна да чувају као тајну податке о околностима које су сазнали на главном претресу, која могу довести до откривања истовестности заштићеног сведока и да одавање тајне представља кривично дело - повреда тајности података из члана 337 став 3 и 4 Кривичног законика, а оптужени је поучен да ће у смислу члана 109 став 4 ЗКП бити забрањено свако питање које захтева одговор којим би могла да се открије истовестност заштићеног сведока.

На основу одредбе члана 406 став 1 тачка 3 ЗКП извршен је увид у исказе сведока који су непосредно испитани пред истим председником већа у поступку који је претходио доношењу раније пресуде и то у исказ сведока НК са записника о главном претресу од 04.04.2022. године, исказ сведока МЖ са записника о главном претресу од 04.04.2022. године, исказ сведока ЗТ са записника о главном претресу од 20.05.2022. године, исказ сведока НМ са записника о главном претресу од 20.05.2022. године, исказ сведока ДС са записника о главном претресу од 20.05.2022. године и исказ сведока ЖП са записника о главном претресу од 12.07.2022. године.

У поновном поступку суд је у мери у којој је то било могуће, поступио по налозима Апелационог суда у Београду - Одељење за ратне злочине Кж1- По2 2/23 од 02.06.2023. године тако што је у својству сведока на главном претресу испитао КК. У својству сведока није могла бити испитана ГВ, обзиром да је позивањем овог сведока суд дошао до податка да је именована преминула дана 02.12.2018. године, а што је утврђено на основу достављеног Извода из матичне књиге рођених које се води за матично подручје Закмур, под редним бројем 13, за годину 1948. о упису чињенице смрти сведока ГВ, у који је извршен увид у доказном поступку на главном претресу.

С обзиром на примедбу из решења другостепеног суда да је чињенично стање непотпуно утврђено у погледу времена извршења кривичног дела, по службеној дужности, одређено је извођење доказа и извршен увид у потврду Државне комисије за тражење несталих бр. 06/5-722-Е/04 од 09.09.2004. године за РВ и потврду Државне комисије за тражење несталих бр. 06/5-723-Е/04 од 09.09.2004. године за ГВ.

Све изведене доказе, суд је ценио у складу са чланом 16 и чланом 419 став 2 ЗКП-а како појединачно, тако и у вези са осталим доказима, непристрасно, по слободном судијском уверењу, те је пресуду засновао на чињеницама у чију је извесност постојања уверен.

Увидом у одлуку Председништва Републике БиХ о проглашењу непосредне ратне опасности бр.01-011-301/92 од 08.04.1992. године, утврђено је да је дана 08.04.1992. године на територији Босне и Херцеговине наступила непосредна ратна опасност.

Увидом у одлуку Председништва Републике БиХ о проглашењу ратног стања број 1201/92 од 20.06.1992. године (“Службени лист “ Републике БиХ број 7/92), утврђено је да је дана 20.06.1992. године на територији Републике Босне и Херцеговине проглашено ратно стање

Увидом у одлуку Председништва Српске Републике БиХ о проглашењу непосредне ратне опасности и наредба о мобилизацији ТО број 03-11/92 од 15.04.1992. године („Службени гласник“ Српског народа у БиХ“ број 06/92), утврђено је да је дана 15.04.1992. године проглашена непосредна ратна опасност, да је наређена мобилизација ТО на целокупној територији Српске Републике БиХ, и одређено дасу сви војни обвезници дужни да се ставе на располагање општинским штабовима ТО на подручју СР БиХ.

Увидом у одлуку о укидању ратног стања број 1861/95 од 22.12.1995. године („Службени лист Републике БиХ“ број 50/95), утврђено је да је дана 22.12.1995. године на територији Републике Босне и Херцеговине укинута ратно стање уведено одлуком Председништва Републике БиХ од 20.06.1992. године.

Увидом у решење суда БиХ број С1 1 К 021206 16 КВ од 18.04.2016. године, утврђено је да се овим решењем прихвата предлог Тужилаштва БиХ број Т 20 0 КТРЗ 0007772 15 од 10.03.2016. године, те да се вођење поступка против осумњиченог Данка Владичића преноси на месно надлежни Округни суд у Требињу.

Увидом у извод из Матичне књиге рођених за РВ, издат од стране Федерације БиХ, Босанско-подрињског кантона, Матичног уреда Општине Горажде број 06-18-200-7148/2016 од 28.06.2016. године утврђено је да је у матичној књизи рођених која се води за место Иловача под редним бројем 1303 за 1933. годину извршен упис рођења за РВ, рођен ██████████. године у месту ██████████, ██████████, Босна и Херцеговина.

Увидом у извод из Матичне књиге умрлих за РВ број 03/1.1-202-1-934/16 од 16.08.2016. године, издате од стране Одељења за општу управу Града Требиња, утврђено је да је у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Брод на Дрини под редним бројем 4 за годину 2005. извршен упис смрти РВ, где је као дан, месец и година смрти означен 15. децембар 1996. године, а као место смрти Фоча.

Увидом у извод из Матичне књиге умрлих за ТВ број 03/1.1-202-1-646/16 од 07.06.2016. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња, утврђено је да је у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Брод на Дрини, под редним бројем 5 за годину 2005. извршен упис смрти ТВ, да је као дан,

месец и година и сат смрти означен 15. децембар 1996. године 00:00 часова, а као место смрти Фоча.

Увидом у допис Градске управе Требиње, Одељење за општу управу, матичар, број 03/1.1-202-1820/16 од 04.10.2016. године, упућен Окружном јавном тужилаштву Требиње утврђено је да је РВ уписан у матичну књигу умрлих у Фочи, на основу решења Основног суда у Фочи, број Р-106/04 од 02.06.2005. године, а да је ТВ уписана у матичну књигу умрлих у Фочи на основу решења Основног суда у Фочи број Р-106/04 од 02.06.2005. године.

Увидом у решење Основног суда у Фочи број Р 106/04 од 02.06.2005. године, утврђено је да се овим решењем нестали РВ, син [REDACTED] и мајке [REDACTED], рођене [REDACTED], рођен [REDACTED] године у селу [REDACTED], са последњим пребивалиштем у Броду на Дрини, Општина Фоча и ТВ, рођена [REDACTED], кћерка [REDACTED] и мајке [REDACTED], рођене [REDACTED], рођена [REDACTED] године у селу [REDACTED], са последњим пребивалиштем у Броду на Дрини, Општина Фоча, проглашавају за умрле, а као дан њихове смрти се сматра 15.12.1996. године. У решењу се наводи да се наведени дан сматра даном смрти именованих, обзиром да је то први дан после истека рока од годину дана од дана престанка ратних дејстава у БиХ, јер се тачан датум њихове смрти са сигурношћу не може утврдити.

Увидом у писмо оштећеног – сведока ШВ од 31.08.1992. године, на формулару Међународног комитета Црвеног крста утврђено је да је ово писмо упућено ЗВ са адресом у Зеници и да се у писму наводи: „стари и стара су убијени 18.08.20992. године у 02 х у кући, сахрањени су у Табацима. Д је два пута хтио да их пребаци али они нису хтјели. Обоје су рекли да ће радије у кући и умријети него да се селе. Ђед В је био заковао врата, али је то неко одвалио, тако да је све опустошено“.

Увидом у допис Института за нестала лица број 03/1-40-2-1574/16 од 24.08.2016. године, упућен Окружном тужитељству Требиње у предмету информација РВ и ТВ утврђено је да се овим дописом Окружном тужитељству Требиње достављају подаци да РВ, рођен [REDACTED] године у месту [REDACTED], Општина [REDACTED], и Д.К., рођена [REDACTED] године у месту [REDACTED], Општина [REDACTED], пролазе кроз централну евиденцију несталих особа, па обе наведене нестале особе нису идентификоване и да се трага за посмртним остацима.

Увидом у допис Института за нестала лица број 03/1-40-2-1574/16 од 28.09.2017. године, упућен Окружном јавном тужитељству Требиње, утврђено је да овим дописом Институт за нестале особе обавештава Окружно јавно тужитељство Требиње да не располаже информацијама о идентификацији особа ТВ и РВ, да су поново извршили увид на он-лајн страници Међународне комисије за нестале особе, где су утврдили да је прикупљено довољно референтних узорака за ДНК анализу.

Увидом у извод из матичне књиге умрлих за ДК број 03/1.1-202-1-1168/17 од 21.08.2017. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња, утврђено је да је у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Фоча под редним бројем 274 за годину 1992. извршен упис смрти ДК, рођеног [REDACTED] године у Фочи, да је као дан, месец и година смрти означен 08. август 1992. године, а као место смрти означено место Икоч.

Увидом у извод из матичне књиге рођених за окривљеног Владичић Данка број 03/1.1-200-5783/16 од 07.06.2016. године, утврђено је да је у матичној књизи рођених која се води за матично подручје Фоче, под редним бројем 276/10 за годину [REDACTED] извршен упис рођења Владичић Данка, са датумом рођења [REDACTED] године у 18 часова у Фочи, од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED], девојачко К [REDACTED].

Увидом у уверење о држављанству Републике Србије за окривљеног Владичић Данка од 31.08.2016. године утврђено је да је Данко Владичић рођен [REDACTED] године у [REDACTED], [REDACTED], уписан у евиденцију држављана матичног подручја Стари град за годину [REDACTED], под бројем [REDACTED] на основу решења МУП Београд број [REDACTED] од [REDACTED], да је наложен упис чињеница држављанства у матичну књигу рођених, те да је лице стекло држављанство Републике Србије дана 25.10.2005. године.

Увидом у уверење о држављанству Босне и Херцеговине за окривљеног Владичић Данка број 03/1.1-204-1-1771/16 од 07.06.2016. године, утврђено је да је Владичић Данко од оца [REDACTED] рођен [REDACTED] године у [REDACTED], држављанин Босне и Херцеговине и Републике Српске.

Увидом у допис Одељења за општу управу Општине Фоча број 04-835-77/15 од 18.05.2015. године, упућен Тужилаштву Босне и Херцеговине Сарајево, утврђено је да ова служба обавештава Тужилаштво Босне и Херцеговине да је извршила увид у евиденцију јединичног и матичног картона за лице Владичић ([REDACTED]) Данко, рођен [REDACTED] године у [REDACTED] и да у рубрици служење у току рата није евидентирана припадност Војске Републике Српске у току минулог рата.

Увидом у оверену копију картона личне карте на име Владичић Данко, достављену од стране СЈБ [REDACTED] број [REDACTED] дана 18.08.2016. године Окружном тужилаштву у Требињу, утврђено је да је Данку Владичићу од оца [REDACTED], ЈМБГ [REDACTED] са адресом у [REDACTED], издата лична карта регистарског броја [REDACTED] серијског броја [REDACTED] дана [REDACTED] године са роком важења од 10 година и променом пријаве пребивалишта од 12.03.1991. године у Београду, [REDACTED], са нечитко написаним именом улице и броја.

Увидом у одлуку Окружног јавног тужилаштва Требиње Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 254.12.2020. године утврђено је да је поступајући тужилац за потребе кривичног поступка скинуо одлуку степена тајности „поверљиво“ на записнику о саслушању окривљеног Владичић Данка број Пом.Ук2-По2 број 18/2017.

Увидом у правноснажно решење Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 003718 18 Кзс 2 од 20.02.2018. године, утврђено је да је овим решењем на предлог Окружног јавног тужилаштва у Требињу број Т16 о КТРЗ 0006574 16 од 18.12.2017. године са допуном од 19.12.2017. године, једном сведоку додељен статус заштићеног сведока и псеудоним "С1", као и мере заштите којим су сви лични подаци сведока проглашени поверљивим одмах и одређено да исти остају поверљиви након подизања оптужнице, а најдуже тридесет година по правноснажности пресуде.

Увидом у извод из матичне књиге умрлих за лице ГП број 03/1.1-22-1480/17 од 06.12.2017. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња, утврђено је да је у матичној кризи умрлих која се води за матично подручје Брод на Дрини, под редним бројем 1 за 2017. годину, извршен упис смрти ГП, да је смрт наступила 17. децембра 2016. године у Броду на Дрини.

Увидом у извод из матичне књиге умрлих за лице СР број 03/1.1-202-1-1994/21 од 20.10.2021. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња, утврђено је да је у матичној књизи умрлих која се води за матично подручје Фоча под редним бројем 199 за 2018. годину извршен упис смрти СР, да је исти преминуо 10. јуна 2018. године у Броду на Дрини.

Увидом у извод из матичне књиге умрлих за лице КК, број 03/1.1-202-1-1816/21 од 24.09.2021. године, издате од стране Одељења за општу управу Града Требиње, утврђено је да је у матичну књигу умрлих која се води за матично подручје Фоча под редним бројем 287 за 2020. годину, извршен упис смрти КК, која је преминула 11.09.2020. године у Фочи.

Увидом у извод из матичне књиге умрлих за лице ДГ, број 03/1.1-202-1-2826/21 од 01.12.2021. године, издате од стране Одељења за општу управу Града Требиње, утврђено је да је у матичну књигу умрлих која се води за матично подручје Фоча под редним бројем 174 за 2019. годину, извршен упис смрти ДГ, која је преминула 07. маја 2019. године у Фочи.

Увидом у извод из матичне књиге умрлих за лице МЂ, број 03/1.1-202-1-2836/21 од 02.12.2021. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиње, утврђено је да је у матичну књигу умрлих која се води за матично подручје Фоча под редним бројем 40 за 2018. годину, извршен упис смрти МЂ, који је преминуо 24. јануара 2018. године у Фочи.

Увидом у службену забелешку Државне агенције за истраге и заштиту, РК Сарајево број 16-13/3-1-185/14 од 31.03.2014. године, са прилогом 6 фотографија, утврђено је да је предметна службена забелешка сачињена поводом обављеног разговора са МХ у складу са наредбом Тужилаштва БиХ број Т20 0 КТАРЗ 0007772 13 од 07.10.2013. године, те да је приликом обављеног разговора МХ истражитељима СИПА-е уступила 6 фотографија, које се односе на наводну локацију

укопа њених рођака Р и ТВ, а која локација се налази на подручју Општине Фоча, на потезу Брод на Дрини-Фоча, уз саму реку Дрину, односно на једном сметлишту.

Увидом у службену белешку Окружног јавног тужилаштва у Требињу број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 28.02.2017. године, утврђено је да је дана 28.02.2017. године, доласком у породичну кућу ЈЂ, затечена ЈЂ и њен супруг МЂ, као и њихова кћерка КК, да је ЈЂ била видно лошег здравственог стања и да није била у могућности да да изјаву у кривичном предмету против Владичић Данка. На питање тужиоца да ли се ЈЂ сећа догађаја од 18.08.1992. године, када су у свом стану убијени РВ и ТВ, ЈЂ је одговорила да јој ништа није познато изузев да су исти убијени. Констатовано је да је ЈЂ уз службену белешку приложила оригинални налаз доктора специјалисте.

Увидом у чланак „Википедије“ достављен од Тужилаштва за ратне злочине утврђено је да су летње олимпијске игре у Барселони одржане 1992. године у периоду од 25. јула до 09. августа.

Увидом у извод из матичне књиге рођених које се води за матично подручје Закмур, под редним бројем 13, за годину 2018. о упису чињенице смрти сведока ГВ, утврђено је да је ГВ преминула дана 02.12.2018. године.

Увидом у потврду Државне комисије за тражење несталих бр. 06/5-722-Е/04 од 09.09.2004. године за РВ утврђено да је РВ евидентиран као нестала особа почев од дана 18.08.1992. године.

Увидом у потврду Државне комисије за тражење несталих бр. 06/5-723-Е/04 од 09.09.2004. године за ТВ утврђено да је ТВ евидентирана као нестала особа почев од дана 18.08.1992. године.

Увидом у извод из казнене евиденције за окривљеног Владичић Данка, издат од стране СЈБ Фоча број 13-2/02-234-201/16 од 10.06.2016. године, утврђено је да је Владичић Данко према подацима из казнене евиденције ове службе, није осуђиван.

Увидом у извештај из казнене евиденције за окривљеног Данка Владичића издат од МУП РС Одељење за аналитику Београд од 02.06.2022. године утврђено је да окривљени Данко Владичић није раније осуђиван.

Заштићени сведок са псеудонимом „С1“, у датој изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, изјавила је да је током 1992. године живела у насељу Брод на Дрини, општина Фоча, у стану своје мајке В заједно са мајком и малолетним сином, а да је радила у Маглићу.

Врло добро је познавала брачни пар РВ и ТВ, као и њихову децу, који су живели у бараци испод бараке у којој је она живела са мајком и сином. Били су пријатељи и обилазили су их и пре рата. РВ и ТВ су били старији људи, цивили, а РВ је био везан за постељу.

Када је почео рат, РВ, ТВ и њихов син ШВ остали у свом стану у насељу у Броду на Дрини. Указала је да је РВ био непокретан и да није могао да напусти Фочу, да је његова супруга ТВ желела да остане са њим, а да су њиховог сина ШВ успели да извуку према Црној Гори.

Навела је да је једне ноћи, не сећа се датума, између 22,00 и 24,00 часа, са мајком седела у њиховом стану, када су чуле два пуцња који су допирали из правца стана РВ и ТВ. Убрзо затим, након 1 до 2 минута, неко је залупао на њихова врата. Устала је и питала „Ко је?“, а извана се чуло: „Ја сам, [REDACTED], отвори врата“. Отворила је врата од стана и угледала Данка Владичића званог „[REDACTED]“, сина [REDACTED] и [REDACTED], који је био намазан неком црном кремом по лицу. Данко је ушао у њихов стан, у рукама је имао пушку и одмах јој је рекао: „Осветио сам К“. Питала га је: „Црни Данко, шта си урадио?“, а он је одговорио: „Убио сам Р и Т“. Потом га је питала зашто их је убио када су богаљи, а он је рекао да је осветио што је хтео осветити, као и да га је ТВ препознала.

Даље је навела да је Данко, након што јој је ово испричао, ушао у њено купатило, да је опрао лице и да је потом напустио њен стан, да она након тога није смела да оде у стан РВ и ТВ нити је сутрадан ишла у њихов стан. Мисли да је Данко те ноћи однео тела РВ и ТВ из њиховог стана. Није видела када су њихова мртва тела изнета из стана, али га је видео неко из комшилука и тај неко је видео да је Данку неко помагао у ношењу мртвих тела. Сазнала је да су тела РВ и ТВ била умотана у беле чаршафе и да су бачена у близини једне чесме испод цесте у насељу између Брода на Дрини и Табака. Да је то истина, уверила се наредног дана, када је кренула у Фочу и када је видела два мртва замотана тела која су била бачена на месту које је описала, да су њихова тела била „заглављена иза једног дрвета, на половини обале до реке Дрине“. Наредних дана је пролазила истим путем и видела је та тела како стоје заглављена за дрветом око три дана, након чега су уклоњена. Чула је да је долазио некакав радни вод, да су та тела уклонили и након тога их више није виђала на описаном месту.

Није јој познато да ли су мртва тела РВ и ТВ припадници радног вода ту негде закопали или су их однели на неку другу локацију. Напоменула је да ти људи нису бацали мртва тела у реку Дрину.

Указала је да се „К“, кога је претходно поменула, презива К, да је то био рођак Данка Владичића који је погинуо на првим борбеним линијама као војник, пар дана пре него што је Данко убио РВ и ТВ.

Додала је да мисли да је Данко Владичић у току рата напустио БиХ и да је отишао у Србију где и данас живи, а да су његови родитељи [REDACTED] и [REDACTED] отишли да живе на селу, негде на подручју Фоче.

Изјавила је да жели да током суђења буде саслушана у својству заштићеног сведока, из разлога што се боји за своју и синову безбедност, обзиром да је породица Владичић иначе била проблематична.

Заштићени сведок са псевдонимом „С1“, у датој изјави пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу у предмету број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 на записнику од 08.12.2017. године изјавила је остаје у свему при својој изјави коју је дала пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ од 19.03.2015. године.

На питање тужиоца колико тачно пуцњева је чула критичне ноћи, изјавила је да су се чула тачно 2 пуцња и то да се прво чуо један пуцањ, а да се након око 10 секунди чуо и други пуцањ из правца стана у бараци у којој су се налазили РВ и ТВ.

На питање да ли јој је познато каквог су здравственог стања били РВ и ТВ и колико су били покретни, изјавила је да је РВ био непокретан и да је био везан за постељу, а да је ТВ била покретна, с тим што није била доброг здравственог стања.

На питање какву пушку је Владичић Данко имао те ноћи изјавила је да се сећа да је Данко те ноћи ушао са великом пушком која је имала дрвени кундак светлосмеђе боје и да мисли да се та пушка зове „паповка“, да је она те ноћи њему узела пушку, јер је он ту пушку оставио поред себе у кухињи када је ушао у њен стан, да је она у страху да ће Данко и њу убити узела ту пушку и изнела је у ходник.

Даље је навела да мисли да је Данко те ноћи био прилично пијан, да је по лицу био намазан нечим црним што је могла бити чађ или крема, да је на себи имао војничке панталоне маскирне боје, да се не сећа шта је имао одевено горе, да ли је то била униформа или мајица црне боје, да је на глави имао качкет, а не сећа се да ли је од обуће имао војничке чизме. Те ноћи није видела трагове крви по Данковој одећи.

Указала је да је Данко био у крвном сродству са „К“ који је погинуо пар дана пре овог догађаја, да јој је Данко рекао да је убио РВ и ТВ како би осветио „К“ и још једног младог војника са презименом М, који је погинуо на ратишту у Сарајеву, да јој је Данко рекао да му је жао младих војника који су погинули и да је зато то урадио, да је осветио те војнике, да га је ТВ препознала и да је то све што је рекао.

Сигурна је да Данка нико није чекао испред њених врата, обзиром да га је испратила на вратима и да је видела да нема никога напољу.

Навела је да је Данко седео у њеној кухињи најдуже 10 минута, да се не сећа да ли му је скувала кафу, да је била у страху, да му је рекла да нема ракије, на шта је он одговорио да он има и да је добио литар ракије. Додала је да се њена мајка почела трести када је Данко ушао у њихов стан и да је она одмах отерала у собу док је седела са Данком у кухињи.

Указала је да су у суседном стану поред РВ и ТВ живели Ђ и њихов син по надимку „П“, који је лежао на кревету до зида који је делио стан Ђ од стана В и да је „П“ мајка Ј рекла да је Данко пуцајући у РВ могао убити и њеног сина, обзиром да зидови у бараци нису дебели.

Сигурна је да је „П“ те ноћи помогао Данку да замотају и однесу тела, да зна да је „П“ једини од ближних комшија имао ауто - белог или жутог „Фићу“. Дозвољава могућност да је неко од Фочака које су звали „Црногорци“ помогао Данку, обзиром да су се сви они возали аутима по Броду на Дрини, да је њихова Команда била у просторијама „Маглића“ у Броду на Дрини, тако да су се они ту кретали. Данку је неко од њих помогао („П“ или „Црногорци“), али не зна ко. Зна само да се „П“ убрзо након тога убио.

Познато јој је да је Данко Владичић убрзо након убиства брачног пара В напустио Фочу, а није јој познато да ли је икада више ту долазио.

На питање да ли је након овог догађаја поново срела Данка Владичића, изјавила је да га је видела неколико пута код једног багрема испод њиховог насеља где су се мештани окупљали, а коју локацију су интерно звали „Радио багрем“. Навела је да је ГВ имала све информације и да ГВ врло добро зна шта је Данко урадио, да је и сам Данко седео међу њима и хвалио се како је осветио „К“ и М, а да је тај М уствари ГВ „братић“, да је видела Данка ту код „Радио Багрема“ пар пута и да је онда одједном нестао, а да је касније чула да је отишао у Србију. Са Данком у тих пар пута када га је видела након убиства брачног пара В није проговорила ниједну реч поводом те ноћи када је дошао у њен стан.

Појаснила је да је ГВ жена која и данас живи у Броду на Дрини у згради поред тог багрема, да је то старија жена око 1952. годишта и да је била тетка погинулог младог војника М, чије име јој није познато.

Познато јој је да Данко није ишао на фронт као остали војници, већ да је харао по Броду на Дрини, пијанчио, банчио, пљачкао, да је чула да је почео да пљачка и српске куће и да га је неко тако најурио да је „ишао преко брда и планина, да цестом није смео да иде уопште“.

На питање где се тачно налази њен стан у односу на стан брачног пара В изјавила је да се барака у којој је становала налази изнад бараке у којој су живели брачни пар В, да бараке имају по четири стана, да стан њене мајке не гледа на улазна врата брачног пара В, али да су бараке у непосредној близини и да је врло добро чула пуцње, посебно из разлога што је била ноћ.

На питање да ли је икада више имала контакт са Данком Владичићем, изјавила је да јој је само ћерка једном приликом на „Фејсбуку“ показала да је Данко Владичић објавио слику фудбалера који су пре рата играли фудбал и да су међу њима били он и ШВ, да се сећа да је њена ћерка тада рекла: “Како га није срамота да објави такву слику и да искоментарише да је Ш на тој слици“.

На питање да се изјасни зашто је Данко те ноћи након убиства поред осталих станова у окружењу дошао баш на њена врата, изјавила је да не зна са којом намером је

он дошао на њена врата, да су били у добрим комшијским односима и да се Данко дружио са њеним братом и са ШВ.

На питање ко је још био присутан од комшија када се Данко хвалио да је извршио ово убиство, изјавила је да су поред гв ту били Ч, да је ту била и К – „П“ сестра чијег се презимена не сећа, ДГ која живи у Броду на Дрини и њена ћерка М, СМ, К супруга и ЈЂ која је касније преминула.

Везано за разлог због чега тражи мере заштите приликом сведочења пред судом, изјавила је да је то страх за њену децу и фамилију, односно за њеног брата и сестру и њихове породице, обзиром да мисли да Данко није нормална особа и да верује да би он био спреман на свашта, иако јој никад није претио нити је покушао да је контактира.

Изјавила је да је спремна да сведочи, али да приликом сведочења не би волела да Данка види нити да се сретне са њим, не би волела да се њено име износи јавно у медије нити било где и да би јој било лако да све ово понови пред судом ако би јој био додељен псеудоним.

Напоменула је да има двоје деце и унучиће и да не би желела да се због њеног исказа нешто деси њеним најближим сродницима, обзиром да је Данко осветољубив човек и да је спреман да почини сваки злочин.

Заштићени сведок са псеудонимом „С1“ испитана је на главном претресу, путем видео-конференцијске везе из Окружног суда у Требињу, уз примену мера заштите одређених правноснажним решењем Окружног суда у Требињу број: 15 0 К 003718 18 Кзс 2 од 20.02.2018. године којим су овом сведоку додељени статус заштићеног сведока и псеудоним "С1", а сви лични подаци су проглашени поверљивим одмах и одређено да остају поверљиви након подизања оптужнице, а најдуже тридесет година по правноснажности пресуде, уз искључење јавности, у смислу члана 363 став 1 ЗКП, а уз сагласност странака, ради заштите личних података сведока.

Изјавила је да остаје у свему при својим изјавама датим пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности дана 19.03.2015. године и пред Окружним тужилаштвом у Требињу дана 08.12.2017. године.

Навела је да је у Броду на Дрини одрасла и да се касније одселила у Фочу, с тим што је 1992. године боравила код мајке у Броду на Дрини, обзиром да је имала мало дете старости 4 месеца и да је њено радно место било у Броду на Дрини, тако да је повремено одлазила до стана у Фочу и враћала се код мајке на Брод, који је иначе од Фоче удаљен непуна 3 километра.

Навела је да је оптужени Данко Владичић у време инкриминисаног догађаја носио маскирно одело и да је имао оружје, с тим што јој није познато да је он одлазио на фронт и нити да је био припадник неких оружаних формација.

Изјавила је да је био јун или јул месец 1992. године када је оптужени Данко Владичић дошао код ње између 22,00 и 24,00 часа и саопштио јој да је лишио живота брачни пар В и да се том приликом задржао у њеном стану око 45 минута, као и да због протека времена и због околности самог догађаја не може прецизније да се изјасни.

Појаснила је да она није очевидац убиства брачног пара В, већ да је само чула пуцањ и да не би ни знала да је Данко извршио то убиство да одмах након тога није дошао код ње у стан и рекао „Замисли курва ме познала онако маскираног црног“, мислећи притом на ТВ, која је пошла да му отвори врата.

Навела је да је барака у којој је она живела била на удаљености од око 20 метара од бараке у којој је живела породица В.

Указала је да је Данко када је дошао код ње у стан на руци имао мало крви, па претпоставља да се он огребао о врата док је улазио у стан В.

Након што јој је предочен део одбране оптуженог са записника о главном претресу у којем је навео да је он у насељу Брод на Дрини боравио од априла до јуна месеца 1992. године и да се у време када су лишени живота брачни пар В 18. августа, он налазио у Београду, изјавила је да то није истина и да је оптужени напустио Брод на Дрини тек 15 дана након убиства, када је побегао из Брода на Дрини са разлога што се са неким сукобио, с тим што јој није познато са ким нити разлог тог сукоба.

На питање да ли је разговарала са неким поводом својих сазнања у вези овог убиства, изјавила је да су сви брођани међу собом причали о том убиству.

На питање да ли има сазнања о томе када су тела покојних В однета из њиховог стана и ко је однео њихова тела, изјавила је да је чула од сада покојног „П“ да су тела однета аутомобилом „Фића“ чини јој се жуте боје, који је возио „П“, да је тела однео заједно са Данком, али јој није познато да ли им је неко у томе помогао нити зна када су тела однета. „П“ јој је то испричао дан или два дана након убиства.

Након што јој је предочено да је у својој изјави коју је дала пред Окружним тужилаштвом у Требињу изјавила да је сигурна да је комшија Ћа са надимком „П“ те ноћи помогао Данку Владичићу да замотају и однесу мртва тела брачног пара В, изјавила је да су то лично испричали Данко Владичић и сада покојни „П“, одмах после догађаја и то код „Радио багрема“ – на месту где су се окупљали мештани насеља како би сазнали вести са ратишта и трачеве из насеља.

Навела је да су сви ишли у Табаке који се налазе на удаљености од 2 километра од Брода на Дрини у правцу Фоче, да виде њихова тела која су била замотана у бели чаршаф и бачена крај Дрине испод једне чесме, да су тела била заглављена код једног стабла и да обзиром на удаљеност тог места од Брода на Дрини сматра да тела нису могла бити пребачена на то место без превозног средства.

Навела је да је постојао неки радни вод односно радна група састављена од четворо цивила који су закопавали лешеве и који су склонили тела са места на ком су била бачена, с тим што не зна где су тела склонили. Знала је да су то тела РВ и ТВ зато што јој је „П“ лично рекао да су он и Данко одвезли тела и тамо их бацили.

Познато јој је да је „П“ одлазио на ратиште, да је био наоружан и да је носио војну униформу.

Познато јој је да је „П“ себи касније одузео живот, пред крај рата, али не зна зашто је то учинио.

На питање да ли је „П“ боловао од неке психичке болести, изјавила је да је он боловао од неке болести коже због које је имао психичке тегобе, али да је у суштини био добар човек и да је био у добрим односима са свим мештанима, без обзира на њихову националну припадност.

Сећа се да су „П“ и његова сада покојна мајка коментарисали како је Данко том приликом могао и „П“ да убије, обзиром да је „П“ спавао до танког преградног зида који дели њихов стан од стана В и да је са друге стране тог зида био кревет на којем је лежао РВ када је лишен живота.

Такође се сећа како јој је „П“ након убиства рекао како му је жао што РВ и ТВ није за живота убацио у свој ауто да их изведе из Брода на Дрини до Шћепан Поља и да их на тај начин спаси.

На постављено питање изјавила је да јој никада нико није причао да је брачни пар В убио МЂ звани „П“.

Након што јој је предочен део њене изјаве из претходног поступка у којем је навела да је могуће да је неко од тих Фочака које су звали Црногорци помогао Данку, обзиром да су се они сви возили аутима по Броду на Дрини, упитана да ли јој је познато име и презиме бар једног од Фочака које су називали Црногорцима и који су помогли Данку и да појасни у ком контексту су они то помогли Данку, изјавила је да не зна у чему су му они помогли, да претпоставља да су му помогли да напусти Фочу.

На питање да ли су ти Фочаци који су се представљали као Црногорци били неке оружане јединице, изјавила је да је то била оружана јединица која је имала свој штаб у просторијама радне заједнице „Маглић“ у Броду на Дрини, да су били наоружани и да су обављали акције које су називали „чишћење“, али да нико у њиховом насељу ни тада а ни касније није помињао да су припадници тих паравојних формација лишили живота брачни пар В.

На постављено питање изјавила је да јој није познато да ли је оптужени Данко Владичић ишао са оружаном јединицом Црногорци односно Фочаци у неке борбене акције и да ли је учествовао у њиховом деловању.

На питање шта је урадила након што је Данко Владичић дошао код ње те ноћи и саопштио јој да је извршио ово убиство, изјавила је да није урадила ништа, да је целе ноћи седела у свом стану и размишљала да ли ће и њој неко доћи на врата.

На питање да ли је сутрадан некога обавестила о томе што јој је оптужени испричао претходне ноћи, изјавила је да је Данко Владичић следећег дана то свима испричао, да се тиме хвалио и да су то већ наредног дана знале све комшије, као и Данкови налогодавци.

На питање ко су комшије које су то знале и ко су налогодавци за дело које се оптуженом ставља на терет, изјавила је да је то била скупина старијих људи који су у међувремену преминули, да су међу ослалима ту били и ГП и отац погинулог М, да су се ти старији људи окупљали на горњем делу Брода на Дрини око барака, да су на том месту већали ко ће кога да ликвидира и кога треба пребити, кога треба истерати из стана.

На питање да ли јој је познато ко је донео одлуку да се убију ТВ и РВ, изјавила је да јој није познато ко је донео ту одлуку јер са тим људима није била блиска и није се са њима састајала.

На питање да ли су ти Фочаци који су се претсављали као Црногорци имали икаквих додирних тачака са оном групом коју је поменула као групу која је доносила одлуку о томе ко ће бити убијен или слично, изјавила је да су ти Фочаци односно Црногорци били у родбинским везама и у контакту са групом људи из Брода на Дрини који су доносили ту одлуку, а којој групи су припадали и Данко Владичић, ГВ, ГП и други, с тим што јој није познато са ким од тих Фочака конкретно је Данко Владичић био у родбинским везама.

Након што јој је предочен део њене изјаве дате пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу у којем је навела да је Данко био у крвном сродству са неким „К“, упитана да појасни о ком степену крвног сродства је реч и одакле јој је позната та чињеница, изјавила је да је од других чула да су Данко и „К“ у неком сродству, а да јој је лично Данко Владичић исте ноћи одмах после догађаја рекао да је осветио „К“ који је претходно погинуо и неког малог М који је такође погинуо као војник ЈНА негде код Сарајева, да јој је исте ноћи рекао: „Осветио сам „К“ и малог М“, а да је касније Владичић исто то лично причао и испод „Радио багрема“, да су то причали и други мештани, да се он просто хвалио тим убиством и да се то није крило међу мештанима.

Указала је да су М живели у истој бараци у којој је живела породица оптуженог Данка Владичића, у стану испод њиховог.

На питање да ли је након убиства В неко улазио у њихов стан, да ли је стан запечаћен и шта се догодило са стварима породице В, изјавила је да јој се чини да се

неко уселио у тај стан, да јој није познато шта се догодило са њиховим стварима и да је тај стан касније продат.

На питање да ли су деца Т и РВ у време критичног догађаја живела у Броду на Дрини, изјавила је да њихов син живео са њима, али је напустио Брод на Дрини месец дана након почетка рата, да је једна од њихових ћерки у то време већ живела у Црној Гори и да је пре овог догађаја долазила са супругом да их убеди да са њима пређу у Црну Гору, али да ТВ и РВ то нису хтели, јер је РВ био болестан и везан за постељу.

Након што јој је предочен део њене изјаве дате пред Окружним тужилаштвом у Требињу, у којем је навела да је Данко Владичић харао по Броду на Дрини, пијанчио, банчио, пљачкао и слично, позвана да се изјасни прецизније о томе шта је он то пљачкао, кога је опљачкао и да ли је вођен неки поступак, изјавила је да је пијанчење и пљачка било уобичајено и за Данка и за многе друге Брођане, да су ноћима долазили и пљачкали стан комшинице њене маме који је био испод стана у коме је она становала и да су то радили Фочаци који су се представљали као Црногорци и то у периоду од два до три месеца од почетка рата, након чега се више нису ту појављивали.

Након што јој је предочен део исказа сведока РЖ са записника о главном претресу у којем је навела да су сви у насељу причали да је њене родитеље убио оптужени Владичић Данко, да је то учинио са разлога што су они друге вероисповести, с тим што је помињала и да се причало у насељу да их је он можда убио због неке музичке линије коју је хтео да изнесе из њиховог стана, упитана да ли је нешто о томе чула и да ли се уопште помињала та музичка линија у насељу, изјавила је да јој то није познато.

На постављено питање, изјавила је да су ТВ и РВ у време овог догађаја били једина лица муслиманске националности у насељу Брод на Дрини.

Након што јој је предочен део исказа сведока РЖ са записника о главном претресу у којем је навела да су њени родитељи имали проблем зато што су Муслимани, да је остало становништво из тог насеља избегавало да јавно са њима комуницира и да су се у последње време и они који су им пружали помоћ и доносили храну устручавали да то и даље раде, изјавила је да је то било заиста тако, да су комшије српске националности које су их раније обилазили и доносили им храну били у страху да би им могли наудити Срби чији су чланови породица или рођаци погинули на ратишту, ако би чули да они помажу лицима муслиманске националности, да ни она није смела да одлази код ТВ у стан, већ јој је доносила цигарете тако што их је у пролазу убацивала на њену терасу, да је ТВ једном приликом дошла код ње у стан и замолила је да јој да мало хлеба и да је она тада ТВ-и рекла да више не долази код ње у стан већ да ће доћи до њене бараке и да ће јој убацивати хлеб на терасу, а ово из разлога што су она и њена мајка биле саме и незаштићене и плашиле су се да ће неко од њуди који су одлазили на ратиште или коме је неко погинуо на ратишту наоружан доћи и да ће им наудити ако сазна да помажу лицима муслиманске националности.

На постављено питање изјавила је да се и даље боји за безбедност своје породице из разлога што „ти људи воле и да пријете и да неке ствари и у дјело спроведу“.

Након што јој је предочен део одбране оптуженог на главном претресу у којем је навео да је она била удата за Муслимана који је погинуо током рата и да је то разлог због чега њега терети у својим исказима датим пред Окружним тужилаштвом у Требињу и пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, изјавила је да оптужени није упућен у то шта је по националности био њен супруг, да је име њеног супруга Г и да је из мешовитог брака, да није ни муслиман ни Србин. Мисли да је Данко Владичић познавао њеног супруга, да их је у периоду пре рата оптужени посећивао у њиховом стану у Броду на Дрини, с тим што је у току рата ретко долазио код њих.

Указала је да је њен мотив да сведочи у овом поступку то што жели да се правда задовољи на било који начин, да јој савест не би дозволила да каже нешто што није истина и да лажно сведочи против било кога, да она лично нема ништа против оптуженог ни против његове породице, али да је чињеница да је оптужени извршио ово убиство.

На питање какви су били њени односи са Данком Владичићем, изјавила је да су њихови односи били коректни до овог догађаја и да никада није била ни у каквом сукобу са оптуженим, као ни било ко из њене породице.

Након што јој је предочен део изјаве коју је дала пред Окружним тужилаштвом у Требињу у којем је навела да сматра да оптужени није нормална особа, позвана да појасни шта под тим подразумева, изјавила је да за њу није нормална особа човек који убије двоје људи везаних за постељу, који су му пружили љубав као да су му родитељи, који су га примали у свој дом када су га родитељи избацивали из куће, у чијој кући је јео и пио и дружио се са њиховим сином.

На питање да ли јој је познато да ли је оптужени у периоду пре рата конзумирао алкохол у већим количинама или опојне дроге, изјавила је да јој је познато да је конзумирао алкохол у већим количинама, а да јој није познато да ли конзумирао опојне дроге.

На питање да ли је знала да ли Данко Владичић има неке приватне здравствене или економске проблеме изјавила је да је знала да је имао приватне проблеме у својој породици и да су га родитељи избацивали из куће, а није јој познато да ли је имао финансијских проблема.

На питање зашто је по њеном мишљењу Данко Владичић те ноћи после извршеног убиства брачног пара В дошао управо код ње у стан, а не код неког другог, изјавила је да сматра да је он дошао управо код ње и њене мајке зато што су биле незаштићене жене и зато што га нико други не би примио у свој стан тако маскираног.

Позната јој је ГВ, за коју наводи да је најчешће била код „Радио багрема“ и да је она увек имала највише информација о томе шта се дешава у њиховом насељу и највише вести о томе шта се дешава на ратишту и да су све те информације мештани од ње добијали.

Указала је да је ГВ била тетка младог М који је погинуо на ратишту, а на постављено питање изјавила је да мисли да она није била ни у каквом сродству са АВ.

Позната јој је породица Ч, за коју наводи да је живела у бараци која је била одмах поред „Радио багрема“ и да и данас тамо живе.

Познавала је и ДГ која је преминула, а такође је живела у Броду на Дрини и становала у бараци која се налазила одмах изнад бараке у којој су живеле ГВ и породица Ч.

Познато јој је лице М односно МО, за коју наводи да је била мештанка Брода на Дрини католичке вероисповести и да је због своје националне односно верске припадности у периоду током рата напустила Брод на Дрини, с тим што се не сећа да ли јој је неко претио. Додала је да је МО била кућни пријатељ са „П“-овим и Данковим родитељима.

Сведок-оштећена РЗ у датој изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-13/3-1-174/14 од 26.07.2014. године изјавила је да је ћерка оштећених сада покојних РВ и ТВ. Навела је да је до избијања ратних сукоба живела у месту Рисан у Црној Гори, а да су њени родитељи Р и ТВ живели у месту Брод на Дрини, општина Фоча, да по избијању ратних сукоба на подручју Фоче више није могла контактирати са својим родитељима обзиром да они у стану нису имали телефон, те да је све комуникације са родитељима остваривала посредством комшија.

Сећа се да се последњи пут видела са родитељима у априлу месецу 1992. године, када је последњи пут била са њима код куће, а да након тога више није остварила никакав контакт са њима, с тим што им је повремено слала пакете преко комшије ДВ који је живео у Херцег Новом, а чији су родитељи као и њени из Брода на Дрини и живели су одмах до њених родитеља.

За чињеницу да су јој родитељи смртно страдали сазнала је од СЖ из ЗеленикЕ, такође пореклом из Фоче, која је дошла лично код ње кући и саопштила јој трагичне вести, а наиме да је СЖ чула од своје породице да су њени родитељи убијени 18.08.1992. године око 02,00 часа, од стране извесног Данка, чији је надимак „[REDACTED]“, а да је касније сазнала да се ради о особи која се зове Данко Владичић, звани „[REDACTED]“, син [REDACTED] и [REDACTED]. Према њеним сазнањима Данко Владичић је њене родитеље убио из разлога што је хтео да изнесе музичку линију из њиховог стана а они му то нису дозволили, као и да их је убио хицима из ватреног оружја.

Напоменула је да је Данко и пре рата био агресивна особа склона вршењу кривичних дела, због чега су га се сви плашили, да према њеним сазнањима он данас живи у Београду и мисли да ради на пословима осигурања, обзиром да га је у више наврата видела на телевизији, као и на фотографијама на друштвеним мрежама.

Познато јој је више верзија о томе где су сахрањени посмртни остаци њених родитеља. Према једној верзији радници Комуналног друштва су њихова тела одвезли на депонију смећа која се налази поред пута између Фоче и Брода на Дрини, а према другој верзији сахрањени су на Алборији, на улазу у Брод на Дрини, у близини једне чесме. Према њеном мишљењу, више је вероватна прва верзија, јер до данашњег дана није успела да пронађе локацију где су сахрањени, а покушала је да дође до те информације преко Института за нестале особе и сећа се да је рађена и ДНК анализа којом приликом су она и њени најужи чланови породице давали своје ДНК узорке, али до сада нису имали успеха.

Напоменула је да би, по њеном мишљењу, више сазнања о страдањима њених родитеља могла имати ЗД, која је купила стан у ком су живели њени родитељи, затим СР и ТР, ГВ, породица Ђ, ЊВ као и друге комшије које живе у суседству.

У датој изјави на записнику на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 06.02.2017. године, сведок-оштећена РЖ изјавила је да у целости остаје при својој изјави датој пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ дана 26.07.2014. године, с тим што је додала да је погрешила у том исказу код презимена Г када је навела да се презива В, обзиром да се Г заправо презива П, као и њен син Д. Навела је да мисли да ДП данас живи у Даниловграду у Црној Гори, обзиром да је напустио Херцег Нови.

Појаснила је да је право име њене покојне мајке било Т, а да се њена бака по мајци звала Ф. Навела да њен брат Ш живи са породицом у Америци, да је са њим у редовном контакту, као и са својом сестром З која такође живи у Америци.

Даље је навела да је преко пријатеља сазнала да окривљени Владичић Данко данас живи у Београду и да тамо ради, да је добила чак и његову адресу.

Навела је да јој је надимак „К“ познат као надимак неког лица за које је чула још у Фочи, али да јој у вези са њим ништа ближе није познато.

Навела је да су њихове комшије из периода 1992. године у баракама у Броду на Дрини били ЈЂ, њен супруг М, њихова деца М, М и К, да мисли да је млађи Ђ син М извршио самоубиство након што је почињено убиство њених родитеља и да је чула, с тим што не може да се сети од кога, да је М заједно са Данком учествовао у убиству њених родитеља и да није могао да се носи са тим, због чега је и извршио суицид.

Још увек није сазнала ништа у вези проналаска посмртних остатака њених родитеља изузев онога што је навела у раније датој изјави, да јој је познато да су након убиства њених родитеља у њиховом стану боравили рођаци ГП, с тим што јој није

познато колико дуго су они ту живели, као и да су тај стан она и њен брат и сестра продали 2008. године ЗД.

Не може са сигурношћу да се изјасни када је окривљени Владичић Данко напустио територију општине Фоча. Познато јој је да он није служио редован војни рок и да је као малолетник имао проблема са блажим наркотицима, а мисли да у време извршења кривичног дела није био мобилисан, односно да није био војник. Такође јој је познато да је породица Владичић Данка увек била проблематична, познаје његовог брата који се зове В, који је ишао са њом у школу, обзиром да су иста генерација, а Данко је годину дана млађи од њеног брата Ш.

Пре него што су њени родитељи смртно страдали, обраћао јој се ЂМ чија рођака Д живи у Рисну и ради са њом и говорио је да њени родитељи нису сигурни у Фочи и да је потребно да их изведе из Фоче, да је она то можда и могла да уради 1992. године, али је њен отац био тешко болестан и непокретан, а мајка није хтела да га остави.

Указала је да је њен брат Ш изашао из Фоче крајем маја односно почетком јуна 1992. године и мисли да би он могао имати више сазнања о приликама које су тада владале у Броду на Дрини, да он није долазио десет година из Америке и да у вези овог убиства није давао изјаву, док њена сестра З има мање сазнања о критичном догађају, обзиром да је у време догађаја била у Зеници.

Верује да о томе где су сахрањени посмртни остаци њених родитеља информације имају Д и ГП, који су иначе рођаци Владичића, а мисли да су тела њених родитеља одвежена на сметлиште уз реку од стране комуналног вода, јер је неко говорио да је тамо видео траг хаљине њене мајке.

Придружила се кривичном гоњењу Владичић Данка за кога сматра да је једини одговоран за убиство њених родитеља, обзиром да је знао распоред у њиховој кући, да је знао да су њени родитељи у то време били сами и незаштићени и да је могао са њима да уради шта хоће.

У датој изјави на главном претресу, испитана путем видеоконференцијске везе из Основног суда у Котору, сведок-оштећена РЖ изјавила је да у свему остаје при датим изјавама пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-13/3-1-174/14 од 26.07.2014. године и на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилашвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 06.02.2017. године.

Препознала је оптуженог Данка Владичића који јој је приказан путем видеоконференцијске везе.

Указала је да тела њених покојних родитеља РВ и ТВ још увек нису пронађена.

Даље је навела да је у Броду на Дрини живела од 1967. до 1983. године, а да је након тога стално ту долазила код својих родитеља током годишњих одмора и кад би

имала слободног времена. У односу на време смрти њених родитеља које је означено као 18.08.1992. године, изјавила је да је за смрт својих родитеља сазнала од своје пријатељице са којом је одрасла у Броду на Дрини, а која живи у Зеленици, да је та пријатељица лично дошла код ње и саопштила јој да су јој родитељи убијени 18.08. у 02,00 часа после поноћи, да су се чули пуцњи и да је незванично све наводило да је то учинио Данко Владичић. Последњи пут је била у Броду на Дрини пред ратна дешавања, с тим што не може да определи тачан датум.

Појаснила је да је свака барака у насељу Брод на Дрини била сачињена од 4 стана и да су у бараци у којој је био стан њених родитеља били и станови породица Ђ, М и П, а да је уследећој бараци изнад њихове, на удаљености од око 100 м била барака у којој је живела породица оптуженог и да је само једна мала ливада делила те две бараке.

Након што јој је предочен део њене изјаве дате пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-13/3-1-174/14 од 26.07.2014. године у којем је навела: "Данко је пре рата био агресивна особа склона извршењу кривичних дела и због тога су га се сви плашили", упитана да појасни на који начин је Данко Владичић био агресиван и због чега су га се сви плашили, изјавила је да је Данко био проблематичан, да су га се сви клонили и да претпоставља да је у младости користио неке од лакших опојних дрога односно марихуану.

На питање која кривична дела је Данко Владичић извршио изјавила је да је Данко уопштено био проблематичан, да се волео тући, да је вршио ситне крађе и преваре и да су то знали сви у комшилуку, да она лично није видела Данка у извршењу неког од наведених дела и да нема сазнања да је у комшилуку некоме нешто украо, али да су то све били „епитети који су уз њега ишли“.

Након што јој је предочена њена изјава дата пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-13/3-1-174/14 од 26.07.2014. године у делу у којем је навела да је према њеним сазнањима Данко Владичић њене родитеље убио из разлога што је хтео да изнесе музичку линију из њиховог стана и да му они то нису дозволили, изјавила је да њој то нико конкретно није рекао већ да су кружиле приче да је Данко Владичић убио њене родитеље, а да је једна од тих прича била и та да је то учинио да би изнео из њиховог стана музичку линију. Знајући Данка не може да тврди да је њене родитеље убио због музичке линије, „него је вероватно уз пут и то било“.

Упитана шта је по њеном мишљењу примарни разлог због чега је оптужени убио њене родитеље, изјавила је да јој то није познато, обзиром да они никоме нису сметали.

На питање какви су били односи између Данка Владичића и њене породице изјавила је да није било конфликата између њих, с тим што јој није познато шта се

дешавало у ратном стању јер у то време нису одржавали контакте. Са Данком се пре рата није дружила јер он није њена генерација, а дружила са Данковим братом који је њена генерација и са њим је ишла у школу.

Након што јој је предочено да је оптужени Данко Владичић у својој одбрани на главном претресу тврдио да је са њеним братом ШВ ишао у школу и да су се дружили, изјавила је да је могуће да су се дружили као деца јер су се тада сви у комшилуку дружили, а да јој није познато да ли су се њих двојица дружили и касније.

Навела је да је њен брат ШВ избегао код ње у Рисан у априлу 1992. године, а на питање да ли је тада помињао оптуженог Данка Владичића, изјавила је да после 30 година не може да се сети шта јој је тада причао и да ли је причао о Данку Владичићу.

На питање да ли јој је брат помињао да се дружио са било ким од њихових комшија из радничког насеља Брод на Дрини, да ли јој је причао о неким догађајима који су се одвијали непосредно пре његовог доласка у Рисан, о томе шта се дешавало у том насељу, какви су односи међу становницима овог насеља и да ли је причао кога се плашио и због чега је побегао, изјавила је да се њен брат плашио за свој живот и за живот њихових родитеља, јер су мештани муслиманске националности одвођени и да су због тога сви који су могли избећи то и учинили.

Позната јој је породица Ђ, то су им били прве комшије, обзиром да је њихове станове делио само један зид, а чланови те породице били су Ј и МЂ, њихова ћерка КЂ која се удала, млађи син М чији је надимак био „П“ и старији син М.

Навела је да је „П“ можда био годину дана млађи од њеног брата Ш, да јој није познато чиме се „П“ бавио, да га је познавала само као комшију и да је од своје рођаке ДЂ која такође живи у Рисну, сазнала да је он извршио самоубиство, с тим што јој Д није саопштила због чега је то учинио.

Након што јој је предочена њена изјава дата пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 06.02.2017. године, у делу у којем је навела: „Ја сам чула, сад се не сећам од кога, да је М, то је тај „П“, заједно са Данком учествовао у убиству мојих родитеља и да није могао да се носи са тим и из тог разлога је извршио суицид“, навела је да је вероватно то изјавила и да је то тачно, да је то чула од више лица из Брода на Дрини која су долазила у Црну Гору на летовање, да не може да каже од којих је лица то чула јер не може да се сети и да никада није чула да се у вези убиства њених родитеља помиње било ко други осим Данка Владичића и МЂ званог „П“.

На питање да ли је имала упозорење на неке лоше ствари које се могу десити њој и њеној породици пре него што се догодило убиство њених родитеља, изјавила је да су јој месец дана или два месеца пре убиства њених родитеља индиректно јављали да склони родитеље или ће у супротном настрадати, али да је отац био слаб и лошег здравственог стања и да су мислили да их нико неће дирати јер ником нису наудили.

На питање да се изјасни ко јој је говорио да треба да склони своје родитеље, изјавила је да не може да саопшти ко јој је то говорио, да су то били људи који су живели у Броду на Дрини.

Након што јој је предочен део њене изјаве дате пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу у којем је навела: „Ја могу још да додам да се прије овог догађаја мени обраћао МЂ чија је рођака Д која живи у Рисну и ради са мном, који је говорио да моји родитељи нису сигурни у Фочи и да је потребно да их изведем из Фоче. Ја сам можда и могла то да урадим 1992. године, али мој отац је био тешко болестан, био је на постељи и није могао да иде, а мајка није хтела да га остави“, на питање да ли јој је МЂ преносио ове претње и да ли јој је објаснио зашто је њена породица угрожена, изјавила је да МЂ није лично дошао код ње да јој то саопшти већ да су то биле приче које су до ње дошле индиректно, да јој је МЂ као први комшија поручивао да јој родитељи нису безбедни и да је вероватно претпостављао шта ће се догодити.

На питање да ли се распитивала од кога и каква опасност прети њеним родитељима и ко има интерес да им науди и због чега, изјавила је да су њени родитељи били једини припадници муслиманске националности који су за време ратног стања остали на Броду на Дрини, обзиром да су сви остали напустили ово подручје, укључујући и њеног брата ШВ који је успео да изађе са тог подручја захваљујући комшијама које су му обезбедиле пропусницу за одлазак у Рисан, обзиром да је и његов живот био у опасности.

На питање да ли јој је брат по доласку у Рисан говорио о томе да ли му је неко претио и од кога му је претила опасност у Броду на Дрини, изјавила је да му је претила општа опасност од паравојних формација које су биле на том подручју, да је опште познато шта се тамо тада дешавало и да је у сваком моменту могао бити одведен или у затвор у Фочу или је могао да буде бачен са моста у Дрину и да се плашио да као војно способан мушкарац муслиманске националности остане у тој средини која је била под контролом Републике Српске.

На питање да ли јој је брат говорио да се плаши од неког из њиховог насеља, да му неко прети или да ли су људи из насеља имали другачији однос према њеном оцу, мајци и брату, изјавила је да се однос људи у насељу према њеној продици променио, обзиром да нико није смео да им помаже из разлога што су се сви бојали паравојних формација и да је опште познато шта се све дешавало у Броду на Дрини и у Фочи. Појаснила је да се са њеним родитељима нико више није дружио нити је са њима контактирао, зато што су били лица муслиманске националности, да је она преко организације Црвеног крста допремала помоћ за своје родитеље коју је преузимао комшија П који им је онда ту помоћ доносио док је то могао, али да се у једном тренутку ни то више није могло.

На питање ко јој је од комшија саопштио чињеницу да се више нико не дружи са њеним родитељима, изјавила је да јој нико конкретно то није рекао, али да нико код

њих није улазио у стан нити је ико са њима контактирао, да јој је само једна комшиница слала штуре поруке преко телефона, али да од једног момента ни та комшиница није више могла да их обилази ни да им помаже.

Упитана да саопшти име те комшинице, изјавила је да не жели да саопшти њено име, због страха од Данка Владичића.

На питање да ли је имала сазнања да је неко претио њеним родитељима и да је над њима вршио било какво насиље, изјавила је да није имала таквих сазнања, али да јој је познато да су њени родитељи последњих дана свог живота били потпуно изоловани, да нису могли никуда да се крећу ван стана и да су живели у неизвесности да ли ће дочекати следеће јутро.

На питање од кога је то сазнала изјавила је да не може дати конкретне податке за особе од којих је то сазнала јер су све комшије биле у страху и да су и даље у страху да ће им се нешто лоше десити уколико се о тим догађајима и околностима изјасне и да због страха од оптуженог Данка Владичића нико од њих не жели да прича о томе.

На питање да ли може да објасни зашто се њене комшије из Брода на Дрини плаше од Данка Владичића да говоре о догађају који је предмет овог поступка и да ли има неких информација да оптужени неког угрожава, обилази или да прети некоме, изјавила је да се они плаше да ће им оптужени Данко Владичић наудити, можда не он конкретно али неко други са којим је повезан, да је то закључила из разговора са њима.

На питање браниоца оптуженог да ли јој је то саопштила СЖ изјавила је да јесте, с тим да се и сама након тога и од осталих мало распитивала шта се дешавало, тако да је чула приче од људи који су имали контакте, али да је све то било незванично и да она ниједног тренутка није рекла да је њене родитеље убио Данко Владичић, већ да је то само чула у причама.

Након што јој је предочено да је оптужени у својој одбрани у претходном поступку и на главном претресу тврдио да није био присутан у Броду на Дрини у време смрти њених родитеља, да је последњи пут тамо био у мају и јуну 1992. године и да после тога није одлазио у ово насеље, изјавила је да она мисли да је Данко Владичић у време смрти њених родитеља био у Броду на Дрини.

На питање да ли јој је Данко Владичић изјавио саучешће поводом смрти њених родитеља и да ли је са њом контактирао изјавила је да никада са њим није имала контакте.

На питање шта јој је познато о друштвено-политичким приликама и односима међу становницима радничког насеља у Броду на Дрини поновила је да су сви мештани муслиманске националности који су могли избећи, то и учинили, да је један део њих који није избегао одведен у КП дом Фоча, да је већина њих која је избегла у Црну Гору као и њен брат враћено назад, да је њен брат пуким случајем остао код ње у Рисну,

обзиром да је и њој на врата долазила полиција да се распитује да ли је ту ШВ и да су због свега тога били у страху.

На питање да ли има сазнања да ли је оптужени Данко Владичић учествовао у било којој акцији одвођења људи у Фочу или било где, да им се десило нешто лоше, изјавила је да нема таквих сазнања, да су се људи састајали и причали једни другима шта се дешавало у Фочи, с тим што нико од њих није поменуо да је Данко Владичић имао било каквог удела у одвођењу људи у Фочу.

Изјавила је да познаје ЗД која је и раније живела у Броду на Дрини у њиховом комшилуку, а којој су након смрти родитеља њен брат и она продали њихов стан.

Према њеним сазнањима, врата стана њених родитеља након њиховог убиства била су затворена даскама да не би неко улазио, али се у стан ипак улазило, с тим што јој није познато ко је све улазио у тај стан. Познато јој је да су се станари у том стану смењивали, али јој није познато која су лица након смрти њених родитеља ту у почетку становала, јер није била присутна. Касније у том стану је уз њено знање становао ЈП, а на крају је стан продат ЗД.

Навела је да јој је МХ рођака, а да такође познаје и КК, која им је била комшиница у насељу у Броду на Дрини и да се барака у којој је живео оптужени Данко Владичић налази између бараке у којој су живели њени родитељи и бараке у којој је живела КК.

На питање да ли истиче имовинскоправни захтев на име накнаде штете због смрти својих родитеља и да ли исти може да определи изјавила је да од оптуженог само хтела да сазна где се налазе посмртни остаци њених родитеља, да би их достојно сахранили.

Свадок-оштећена ЗВ, у датој изјави на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 20.09.2017. године, путем видео-конференцијске везе изјавила је да је ћерка сада покојних Р и ТВ који су убијени 1992. године у месту Брод на Дрини, општина Фоча.

Навела је да се 1991. године запослила у школи у Зеници и да се тамо налазила и у периоду 1992. године када је отпочео рат у БиХ, тако да се у Зеници налазила и у време убиства њених родитеља, да је након тог догађаја са колегама са посла и ученицима отишла на годину и по дана у Либију по једном пројекту, да се након тога вратила у Зеницу, да никада више није могла да се врати у Брод на Дрини и да од 2001. године живи у Америци.

У августу или септембру месецу 1992. године преко Црвеног крста је добила поруку од свог брата Ш и сестре Р који су се тада налазили у Рисну, у Црној Гори, у којој поруци је писало да су им родитељи убијени и сахрањени у Броду на Дрини, на месту које се зове „Алборија“. Сећа се да је та порука била оскудна и да је у њој само писало да је њене родитеље сахранио комшија ВП.

Познато јој је да је Данако Владичић у њиховом стану у Броду на Дрини убио њене родитеље, да је чула да су убијени хладним оружјем, да уопште није било пуцњаве, да је он излазећи из стана њених родитеља скинуо маску и капу са главе и да га је тада видео и препознао њихов комшија Ђ звани „П“, који је живео у бараци испод њихове, као и да јој је познато да се тај „П“ касније обесио.

Указала је да су кружиле приче о разлозима и мотивима убиства њених родитеља, али да се једино име Владичић Данка доводило у везу са њиховим убиством.

Даље је навела да се 2011 године дошла из Америке у Црну Гору, и да се тада састала са својим комшијом АВ, који јој је рекао да је Владичић Данко прво имао намеру да убије њеног брата Ш и да му је ту своју намеру саопштио, да је он тада бурно реаговао, обзиром да су сви живели складно и сложено на Броду и да су се Ш и Данко познавали од рођења и повремено дружили.

Мисли да је њен брат уз помоћ њиховог комшије ДП успео да напусти Фочу у мају месецу 1992. године, а сећа се да јој је пред свој одлазак рекао да је срео Данкову мајку Д и да му је она рекла нешто у смислу: „Сине, време је да идеш одавде“.

Није јој познато шта би могао бити мотив убиства њених родитеља, изузев то што су били друге националности. Данка је познавала читав живот, познато јој је да је он имао пуно проблема са својим оцем, да су се њих двојица међусобно нападали ножевима, да је Данко имао проблема у свом понашању са околином, да је био агресиван, да су га људи избегавали на културан начин како не би дошло до проблема и непријатности, обзиром да је он био непредвидив и да никада нису знали како може да реагује, а да му је такав био и отац.

Познато јој је да су Данка Владичића сви људи у Броду на Дрини звали „Пића“, други надимци јој нису познати.

Везано за то где су сахрањена тела њених родитеља, најпре је чула верзију да их је покопао ВП у месту „Алборија“, где тела међутим нису пронађена, а да је касније од људи са Брода на Дрини чула да су се њихова тела налазила на обали Дрине, где су препознали њену мајку, обзиром да је на себи имала шлафрук и да њихова тела до данас нису пронађена, да јој је једина жеља да се њихове кости упокоје онако како то и доликује.

Даље је навела да се са њеним братом дружио дечко са надимком „П+“ који је живео у истој згради у којој и ТР, да јој је познато да се „П+“ у време убиства њених родитеља налазио на Броду на Дрини, да и данас тамо живи и да би он можда могао имати нека сазнања у вези са њиховом смрћу.

Данка после 1991. године није срела нити видела, а познато јој је да је он одмах након убиства њених родитеља 1992. године отишао за Србију, где је чула да и данас живи.

Придружила се кривичном гоњењу окривљеног Владичић Данка и изјавила је да је сагласна да се он за тај злочин процесуира пред правосудним органима Босне и Херцеговине или Републике Србије, као и да ће се везано за имовинско-правни захтев изјаснити у току судског поступка.

Сведок-оштећени ШВ у датој изјави на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 01.11.2017. године датој путем видео-конференцијске везе изјавио је да је син РВ и ТВ, са којима је живео у месту Брод на Дрини, заједно са својом сестром Р која је пре рата отишла за Црну Гору и сестром З која је пре рата се преселила за Зеницу. Са својим родитељима РВ и ТВ је био у породичном дому до краја маја 1992. године, када је успео да изађе из Фоче и да пређе у Црну Гору. Његови родитељи су били старији људи, а отац јекрајем 1991. године имао операциони захват на желуцу.

Даље је навео да су најближи комшије његових родитеља су били ЈЂ и њен супруг М и њихова два сина М и М, да је чуо да је М након убиства његових родитеља извршио самоубиство.

Навео је да су његови родитељи били у добрим односима са свим комшијама и да се он лично дружио са свима у комшилуку, да није било никаквих тензија нити разлике међу њима, да је Брод на Дрини био радничко насење изграђено од колона, на тај начин што су у свакој колони била по четири стана, у којима су живеле четири породице, а да је размак између колона био не више од десет метара.

Уз помоћ свог друга ДК који је био припадник војне полиције, успео је доћи до Полицијске станице у Фочи, где је добио потврду на којој је писало да може да изађе из Босне и Херцеговине и да пређе у Црну Гору, с тим што је најпре отишао у Плужине, Никшић, а затим у Рисан.

Сећа се да је пре његовог одласка комшиница Д Владичић једном приликом рекла да би било добро да он напусти Брод на Дрини. Након свог одласка из Брода на Дрини у мају месецу 1992. године, никада више није остварио контакт са својим родитељима.

Сећа се да је тог лета у августу месецу једног дана око поднева једна особа дошла код њега и саопштила му да су му родитељи убијени, с тим што му је пре њиховог убиства та особа рекла да би било добро да своје родитеље изведе из Фоче. Та особа му је саопштила да је критичном приликом Владичић Данко звани „Пића“ ушао једне ноћи са неком маском на глави у стан његових родитеља тражећи од њих злато, а сећа се да је његова мајка била прикупила њихов породични златни накит у једну кесу и да је хтела да је сакрије у подруму. Та особа му је рекла да је Данко тражио у

подруму то злато, а када га није нашао, ушао је у стан његових родитеља. Према ономе што је чуо од ове особе те ноћи Данка је видео МЂ који је убрзо после убиства његових родитеља извршио самоубиство. Такође је чуо да је убиство његових родитеља и довело до његовог самоубиства.

Та особа му је саопштила да је Данко звао путем телефона пар пута из Србије и да јој је је претио да ће је убити ако не затвори уста, да је позивао за време рата и да је имала страх од његових позива.

О убиству родитеља чуо је и од његове сестре РЖ која је радила у Рисну у болници и која је од људи који су тада долазили из Босне и Херцеговине добијала информације о овом догађају.

Указао је да је пре његовог одласка у Фочи било тешко стање за Муслимане, да се сећа да је носио белу траку на рамену као знак препознавања, да је дошла војска са стране, мисли да су то били „Бели орлови“, који су били стационирани у Фочи у граду и у школској сали у Броду на Дрини и да је све указивало на то да треба да напусти Фочу.

Чуо је да је Владичић Данко те ноћи рафалном паљбом пуцао у његове родитеље који су се налазили у свом дневном боравку у стану, а никада није чуо да је Владичић Данко имао помагача те ноћи. Такође је чуо да су тела његових родитеља лежала два дана у стану, да су комшије биле запрепашћене и да се нико није усудио да уђе и да изнесе тела.

Никада није добио тачну информацију о томе где су сахрањени посмртни остаци његових родитеља. Његова породица је у вези са тим у контакту са Амором Машовићем, али тела до данас нису пронађена. Имао је информацију да се њихова тела налазе на „Алборији“ поред велике чесме, али ту нису пронађена. Једном приликом 2002. године ЈП га је одвезао до једног места које се налази поред пута који води од Брода на Дрини према Фочи на обали реке Дрине и показао му је место где би могла бити закопана тела његових родитеља, с тим што по његовом мишљењу постоји могућност и да је река њихова тела однела.

Данка Владичића познаје још из времена када је живео у Броду на Дрини. Заједно су ишли у основну школу, заједно уписали занат, с тим што је Данко напустио школу још на првом полугодишту првог разреда. Указао је да је Данко био крупан и проблематичан, да се тукао и да су сви некако презали од њега. Познавао је целу Данкову породицу и мисли да је једино његова мајка била добра жена, за разлику од његовог брата и оца.

Данков брат је радио заједно са његовим оцем као службеник у Маглићу, да мисли да је Данко у то време користио наркотике, да је често одлазио у Београд где би се задржавао неко време, да му није био познат разлог његових одлазака у Београд, али

да мисли да је он тамо деловао у криминалним круговима и да је видео просперитет у том криминалу.

Сећа се да су се поводом одласка младића на редовни војни рок у ЈНА правили испраћаји, да је и он направио испраћај на ком је било пуно људи, али се не сећа да је Данко који је био његова генерација, уопште правио испраћај и да је уопште служио редовни војни рок.

Мисли да је Данко Владичић претио МО након убиства његових родитеља, јер је она била из мешаног брака и из разлога што су МО и њен супруг помагали његовим родитељима и трудили се да их сачувају.

Чуо је да је Данко Владичић одмах након убиства његових родитеља напустио БиХ и отишао за Србију, да је добио српско држављанство, а изненадио се када је путем интернета и „Facebooka“ дошао до сазнања да се он креће у високим круговима у Републици Србији, да је водио ватерполо репрезентацију Србије на Европско првенство, а пре два месеца добио је на „Facebooku“ захтев за пријатељство од окривљеног Данка Владичића и да није могао да верује да је он спреман да тако нешто учини.

Колико му је познато, Данко Владичић након што је 1992. године по убиству његових родитеља напустио Брод на Дрини, никада више није дошао у Фочу.

Чуо је да је Владичић Данка критичне ноћи могао да види МЂ, ГП и њен супруг В.

Навео је да му је АВ звани „А“ саопштио да је Владичић Данко имао намеру и њега да убије.

Убеђен је да је Данко у време догађаја дошао у Брод на Дрини са групом војника из Србије, јер зна да Данко није имао униформу и да није био мобилисан, а да је од наоружања имао пиштољ.

Навео је да цео Брод на Дрини и пола Фоче знају да је Данко Владичић убица његових родитеља и да никада није чуо да се неко други доводи у везу са овим догађајем, изузев Владичић Данка.

Сагласан је да Данко Владичић буде процесуиран пред надлежним органима Републике Србије. Истакао је имовинско-правни захтев чију висину није определио, већ је навео да ће се о висини тог захтева изјаснити у току даљег судског поступка.

Сведок МХ у датом исказу на записнику о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-13/3-1-299/13 од 24.12.2013. године изјавила је да је у периоду пре рата од 1962. године настањена у Сарајеву, а да су њени рођаци (даица и даициница) РВ и ТВ пре рата били настањени у Фочи, тачније у радничком насељу Брод на Дрини, у

баракама које се налазе одмах изнад реке, да је са њима живео и њихов син ШВ, а да су имали и две ћерке и то З која је живела у Зеници и Р која је живела у месту Рисан у Црној Гори.

Даље је навела да је када је почео рат на подручју Фоче, њен рођак ШВ успео да изађе из Фоче уз помоћ лажних докумената која му је обезбедио његов комшија, извесни Д који је био војно лице, тако да је Ш отишао код сестре Р у Рисан, док су Р и ТВ остали да живе сами у свом стану у Броду на Дрини.

Њена сазнања везана за убиство РВ и ТВ потичу од њихове деце ШВ, ЗВ и РЖ. У разговору са ШВ који је настањен у САД сазнала је да су РВ и ТВ у току 1992. године једно време живели у подруму комшинице чијег се имена не сећа, а мисли да јој је надимак био „М“, која их је ту скривала и доносила им храну, да их је након извесног времена неко ту пронашао и да су их након тога вратили у њихов стан, да је након тога 18.08.1992. године у 2 часа након поноћи у њихов стан дошао њихов комшија Данко Владичић звани „[REDACTED]“, син [REDACTED] и [REDACTED] и да их је у стану убио.

Напоменула је да су РВ и ТВ били старије особе, да је РВ непосредно пре рата био оперисан.

Даље је навела да тела РВ и ТВ до данас нису пронађена, а да је чула да је њихово убиство видео један момак чијег се имена не сећа, који је после рата извршио самоубиство.

Познато јој је да су РВ и ТВ имали комшиницу по имену З, чијег се презимена не сећа, са којом су се дружили и да би она могла имати сазнања о њиховом убиству.

У датом исказу на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 30.08.2017. године сведок МХ изјавила је да остаје у свему при изјави коју је дала пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ дана 24.12.2013. године, с тим што је додала да је уз изјаву доставила и прилог у виду шест фотографија у боји, а које се вероватно односе на место где се налазе посмртни остаци њеног даице, односно ујака РВ и ујне ТВ.

Указала је да од давања изјаве у децембру 2013. године до дана испитивања нема нових сазнања у вези починиоца кривичног дела, нити има сазнања где би се могла налазити тела РВ и ТВ.

Појаснила је да је право име њене ујне било Т а не Ф, како је вођена кроз неке евиденције.

Навела је да је током свог детињства долазила код свог ујака и ујне Р и ТВ током школских распуста и да је била јако везана за њихову породицу, да их је последњи пут видела у зиму 1992. године, да је њен ујак РВ тада био лошег здравственог стања, да се тешко кретао због здравствених проблема са плућима, а

познато јој је да му је још пре рата било одстрањено једно плућно крило, да је оперисан поново у марту или априлу 1992. године у болници у Фочи, док је ТВ била доста доброг здравственог стања. Њих двоје су са својим комшијама у Броду на Дрини имали одличан однос и нису ни са ким имали било какве конфликте.

Сведок МХ, у датом исказу на главном претресу, путем видеоконференцијске везе са Окружним судом у Требињу, изјавила је да остаје у свему при изјавама датим пред Држаном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине, под бројем 16-13/3-1 299/13 од 24.12.2013. године и при изјави датој пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 30.08. 2017. године.

Навела је да је од 1962. године настањена у Сарајеву а да је у периоду од 1962. до 1992. године одлазила у Брод на Дрини, с тим што је последњи пут тамо била током једног викенда годину дана пре рата, у пролеће 1991. године. У то време РВ и ТВ живели су у свом стану у бараци у Броду на Дрини и она није имала сазнања од њих или од било кога другог да су они угрожени, да им неко прети, нити да имају било какве проблеме.

До сазнања о смрти РВ и ТВ дошла је од њихове ћерке, ЗВ, која је назвала телефоном крајем августа месеца 1992. године из Зенице и том приликом јој саопштила да су њени родитељи убијени и да их је убио оптужени Данко Владичић. Зекира јој је том приликом саопштила да је о смрти својих родитеља обавестио њен брат ШВ, тако што јој је послао поруку преко Организације Црвеног Крста и да јој је у тој поруци саопштио да је њиховој сестри РЖ неко са Брода на Дрини јавио да је њихове родитеље убио оптужени Данко Владичић.

На постављено питање изјавила је да у току рата ни са ким више није разговарала о смрти РВ и ТВ, а да је после рата разговарала о томе са РЖ, која јој је причала да је њене родитеље убио Данко Владичић.

Изјавила је да није познавала породицу Данка Владичића.

Потврдила је да је дала изјаву пред Државном агенцијом за истраге и заштиту 31. марта 2014-те године и да је тада истражитељима СИП-е уступила 6 фотографија које јој је послала РЖ, а које су сами сликали. Познато јој је да је у пар наврата покушано да се утврди да ли на локацијама са тих фотографија постоји нека гробница, јер се мислило да се ту налазе тела покојних РВ и ТВ, а она нема никаквих сазнања о томе шта се догодило са њиховим телима након убиства.

Имали су сазнање да је један момак чијег имена се не сећа видео убиство РВ и ТВ и да је због тога у току рата извршио самоубиство. Појаснила је да јој је после РЖ сведочења, иста саопштила да јој је неко рекао да је тај момак видео како оптужени Данко Владичић лишава живота РВ и ТВ и да се због тога убио.

Ту информацију добила је не само од РЖ већ и од ШВ и ЗВ и она је у својој изјави датој пред Агенцијом за истраге и заштиту заправо само пренела то што су јој деца сада покојних РВ и ТВ испричала о њиховом убиству.

Сведок КК у исказу датом на записнику о саслушању пред Окружним тужилаштвом у Требињу број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 27.09.2017. године изјавила је да је 1992. године живела у Врањевићима до 19.05.1992. године када је на Велики петак дошла у Фочу, а из Фоче у Брод на Дрини, где и данас живи.

Навела је да РВ и ТВ је познавала од када је дошла у Брод на Дрини, да су се њене ћерке дружиле са ћеркама РВ и ТВ, а да се њен син М дружио са њиховим сином и да су имали одличне комшијске односе.

Сећа се да су у лето 1992. године једног јутра она и њен сада покојни супруг МК чули вест да се тела РВ и ТВ налазе умотана у чаршафе испред продавнице, поред поште, да није знала колико дуго су се њихова тела ту налазила, док није наишао камион Комуналног предузећа „Извор“ и покупио их. Она и њен муж нису смели отићи да виде тела испред Поште, јер су се плашили да ће неко рећи да подржавају Муслимане.

РВ и ТВ су живели у бараци која је била трећа од бараке у којој је она живела са својом породицом. Приликом њиховог убиства нису чули никакве пуцње и не зна како су они убијени, а ујутру је о томе комшиљук причао, с тим што се не сећа имена комшија који су јој то саопштили.

Сећа се да су ШВ и његове сестре односно деца РВ и ТВ у време када су они убијени већ били отишли из Брода, да је РВ био оперисан и да није био покретан, а да је ТВ била старија жена, старости око шездесет година.

Владичић Данко је живео у бараци која се налазила одмах до бараке у којој је она живела са својом породицом. Данка су сви знали по надимку „Пића“, сматра да он није био лош човек, али да је волео да пије алкохол и да је био проблематичан као младић.

Чула је од „народа“ да су те ноћи Данко и МЂ звали „П“ ушли у стан код В и да су они то урадили да је „П“ замотао тела и да је помогао Данку да их изнесе и да је после тога „П“ извршио самоубиство.

Те ноћи није чула да је Данко неком куцао на врата. Дозвољава могућност да је да је Данко одмах након овог убиства побегао са Брода на Дрини и да су касније сазнали да је у Београду.

Познато јој је лице КД звани „К“, чија супруга се звала В, девојачко К, која је била у петом месецу трудноће када је добила спонтани побачај сазнавши да је „К“ погинуо негде на подручју Годијена или Слатине, да се то десило истог лета када и

убиство РВ и ТВ, али не може да се сети да ли се то догодило пре њиховог убиства или касније.

Познато јој је да су Данко Владичић и „К“ били у крвном сродству преко Данкове мајке, јер је њено девојачко презиме К, али да њих двојица нису били блиски, обзиром да је „К“ био старији од Данка.

Познато јој је да се после убиства РВ и ТВ у њихов стан доселила породица БД, а да је данас тај стан у власништву ЗД.

Након убиства РВ и ТВ никада више није видела Данка Владичића. Познато јој је да је његов отац [REDACTED] преминуо од срчаног удара, а да његова мајка [REDACTED] живи у [REDACTED], док његов брат данас живи и ради у [REDACTED].

Никада није чула да се било које друго име осим имена Данка Владичића и „П“ доводи у везу са убиством њених комшија РВ и ТВ.

Сведок АВ, у датом исказу на записнику о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине број 16-6/3-66/15 од 20.03.2015. године, изјавио је да је током 1992. године живео у насељу Брод на Дрини, општина Фоча, заједно са сада покојном мајком Ј, да је био запослен у свом приватном видео-клубу у граду, да је одмах на почетку рата у БиХ добио мобилизацијски позив и да је распоређен у артиљерију.

Познавао је РВ и његову супругу ТВ, који су му били прве комшије, обзиром да је становао у бараци до њихове, његов прозор је гледао у њихов прозор. Он и њихов син Ш су били добри другови, дружили су се и излазили заједно.

Навео је да су када је почео рат у Босни и Херцеговини, РВ и ТВ остали у свом стану обзиром да нису желели да га напусте, а да је он заједно са неким пријатељима успео да обезбеди да њихов син ШВ напусти Фочу и да оде у Црну Гору. РВ је био веома болестан човек, могао је отићи само до купатила. Почетком рата обилазио је РВ и ТВ, а стално их је обилазила и његова мајка и односила им храну.

У лето 1992. године, када се вратио са борбене линије, сазнао је да су РВ и ТВ убијени. Био је шокиран и потресен јер су се увек дружили са том породицом.

Није му познато ко је убио РВ и ТВ, нити му је познато шта се догодило са њиховим телима, обзиром да су иста негде однета. Познато му је да је његова мајка улазила у стан РВ и ТВ и да је видела трагове крви, а да су тела већ била однета. Претпоставља да је њихов комшија МЂ звани „П“ извршио самоубиство због убиства РВ и ТВ, с тим да му није познато да ли је „П“ можда видео или је знао ко је убио РВ и ТВ. Иако није био присутан у насељу Брод на Дрини када су РВ и ТВ убијени, касније се у комшилуку причало да их је убио Данко Владичић, син [REDACTED] Владичића.

Сведок АВ у датом исказу на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 25.07.2017. године изјавио је да остаје у свему при својој изјави коју је дао пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ дана 20.03.2015. године, с тим што мења ову изјаву само у односу на део који се односи на самоубиство МЂ, званог „П“, тако што сада наводи да није само његова претпоставка, већ да је читав комшилук причао о томе да је МЂ починио самоубиство из наведеног разлога, док у осталом делу остаје код своје изјаве без измена.

Од 20.03.2015. године, када је претходно испитан, нема нових сазнања везано за овај догађај и није чуо да су тела смртно страдалих РВ и ТВ, нити је чуо за било које друго име, изузев за Владичић Данка, да се доводи у везу са њиховим убиством.

Владичић Данка након убиства РВ и ТВ никада више није видео нити га је срео, а познато му је да се он данас налази негде у Србији. Данка Владичића су у колонама у Броду на Дрини где су живели, сви звали „Пића“, и он познавао по том надимку и за остале надимке није чуо.

У Брод на Дрини је дошао по протеклу седам до десет дана од убиства РВ и ТВ, тако да није видео њихова тела нити трагове крви нити било какве друге трагове који би указивали на извршено убиство. Мајка му је по његовом повратку са линије у Брод на Дрини рекла да је Данко Владичић починио ово убиство. Не може да се сети неког другог конкретног лица које је Владичића довело у везу са овим догађајем, јер је цео комшилук причао да је он починио ово убиство и то из аутоматске пушке.

Познато му је да је Данко 1992. године био мобилисан али да није одлазио на линију као што је он морао да иде. Указао је да је Данко Владичић иначе био проблематичан и пре рата, да је имао обичај да се прикључи групи момака који су одлазили повремено на „неке интервенције“.

У Броду на Дрини су тада живеле комшије - родитељи покојног МЂ, ЈЂ и МЂ, породица Д је била у бараци изнад баракe у којој је живела породица В, ту су биле и комшије МП и сада покојни ВП, његова супруга ГП, затим М-ићи – АМ и његова ћерка НМ.

Додао је да му је и данас веома тешко због свега што се догодило његовим комшијама В, да је и данас у контакту са РЖ и ЗВ и да је помогао ШВ онолико колико је могао да напусти Фочу 1992. године.

Сведок АВ, у датом исказу на главном претресу, путем видеоконференцијске везе са Окружним судом у Требињу, изјавио је да у свему остаје при својим изјавама датим пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине од 20.03.2015. године и пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње дана 25.07.2017. године.

Познаје оптуженог Данка Владичића, обзиром да су били комшије у Броду на Дрини, с тим што је Данко доста старији од њега и дружио се са његовим старијим братом.

Мобилисан је на самом почетку рата 1992. године и одмах је отишао на ратиште, на Тјентиште и на друга места на која га је претпостављена команда слала. На ратишту је провео читаво лето и само је повремено долазио у Брод на Дрини да се окупа и одмах се враћао назад на линију.

Не сећа се да је Данко Владичић био присутан у Броду на Дрини у тренутку када је он отишао на ратиште 1992. године, није га ту виђао ни када је повремено долазио са ратишта тог лета. Није му познато да ли је Данко Владичић уопште био присутан у Броду на Дрини 1992. године, ни уколико јесте када је био, ни када је напустио подручје Босне, јер се није са њим нигде сусретао.

На питање да ли је виђао оптуженог Владичић Данка након убиства брачног пара В, изјавио је да га никада након тога није видео.

Након што му је предочена одбрана оптуженог у делу у којем тврди да није био мобилисан и да није био ангажован у било којим војним јединицама, упитан да ли је то тачно, изјавио је да му то није познато, да га он није виђао у том периоду и да вероватно није био војно ангажован.

Након што му је предочен део његове изјаве дате пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 25.07.2017. године у којој је навео да је Владичић био мобилисан, али да није морао да одлази на линију као он, изјавио је да се не сећа да је то изјавио нити може знати да ли је Владичић био мобилисан.

Након што му је предочен део његове изјаве дате пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 25.07.2017. године у којој је навео да је Данко Владичић био проблематичан и пре рата, упитан да појасни шта под тим подразумева, изјавио је да под тим подразумева да је Данко био старији од њега и да је можда волео да се потуче и да попије са осталим старјим момцима из насеља, али да му није познато да се он икад бавио крађама, пљачкама и разбојништвима.

Након што му је предочен део његове изјаве дате пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 25.07.2017. године у којем је навео да је оптужени Данко Владичић имао обичај да се прикључи групи момака који су одлазили повремено на неке интервенције, позван да се изјасни шта је тиме желео да каже, изјавио је да се не сећа да је то изјавио.

Упитан да се изјасни да ли има сазнања о прекомерној конзумацији алкохола или о конзумацији наркотика од стране оптуженог у периоду пре рата, изјавио је да су у то време сви помало пили, али не прекомерно и да му није познато да је Данко Владичић конзумирао наркотике, као у осталом ни он, јер тога у то време није ни било.

Са Данком Владичићем је пре рата био у сасвим добрим односима, мада је Данко био доста старији од њега он је као млађи волео да се нађе у друштву старијих и да заједно играју фудбал. Данко је према њему лично увек био фер и коректан, а био је пријатељски настројен и према његовом старијем брату који се више са њим дружио и боље га је познавао него он. Данко им је био као неки старији брат коме би се могли обратити ако би им затребала нека помоћ.

Никада није чуо нити видео да је Данко Владичић испољио било какву нетрпељивост или мржњу према припадницима муслиманске вероисповести.

На питање да се изјасни да ли познајући Данка Владичића и његов став према припадницима муслиманске националности сматра да би Данко Владичић имао мотив да лиши живота РВ и ТВ, изјавио је да Данка Владичића није много познавао, али да и поред тога тврди да Данко није имао мотив да тако нешто уради, као ни било ко други од њихових комшија у Броду на Дрини.

На питање да ли је његова мајка била присутна у Броду на Дрини када су лишени живота РВ и ТВ, изјавио је да је она тада спавала у њиховом стану у насељу, који је око 50 метара удаљен од стана РВ и ТВ и да се не сећа ничег осим тога да је он дошао у насеље 15 или 20 дана након овог догађаја и да му је мајка тада саопштила да је неко убио њихове комшије. Сигуран је да његова мајка није присуствовала самом убиству, да је тада била у њиховом стану и да је иначе била у тешком психичком стању, обзиром да је боловала од шизофреније.

На питање да ли му је мајка причала још нешто о овом догађају, изузев што му је рекла да је била у стану породице В и да је тамо видела трагове крви, изјавио је да му мајка није рекла ништа осим наведеног.

Након што му је предочен део његове изјаве дате пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине од 20.03.2015. године у којој је навео да није био присутан на Броду на Дрини у време када су убијени РВ и ТВ, али да се после у комшилуку причало да их је убио Данко Владичић, син ████████ изјавио је да је пред инспекторима Државне агенције изјавио да није био присутан у Броду када се то догодило, али да је касније чуо да неко тако прича, с тим да не зна ко је то причао.

На питање да ли се боји оптуженог и да ли је то разлог што сада наводи да је чуо да је неко убио брачни пар В, а да је у свом исказу од 25.07.2017. године био децидан, да није чуо било које друго име изузев за Владичић Данка да се доводи у везу са њиховим убиством, изјавио је да се не боји оптуженог Владичић Данка, да му је мајка само рекла да је неко убио брачни пар В, а да је касније од других чуо ту причу да их је убио Данко Владичић и да је то његова изјава.

На питање да ли су се помињало и неко друго име у вези са тим убиством, изузев Владичић Данка, изјавио је да се поред помињања Владичић Данка чула и прича

„о тим људима који су около били“, а на питање да појасни која се то прича чула о људима који су били около и да ли је неко говорио да је неко од тих људи ушао у стан и лишио живота брачни пар В, изјавио је „Ја то не знам, али су ти људи постојали около и због тога ја то тако кажем“.

Познавао је сада покојног МЂ са надимком „П“, обзиром да му је био први комшија у Броду на Дрини.

На питање да ли је имао неке разговоре са МЂ уколико га је видео након догађаја у којем је убијен брачни пар В, изјавио је да са МЂ није имао много комуникација, обзиром да МЂ две или три године пре рата готово да и није излазио из куће и да се није ни са ким дружио, те је додао да је управо он пронашао МЂ након што је извршио самоубиство у свом стану.

На питање да ли се са МЂ званом „П“ до његове смрти сретао ту у месту и да ли је он некад нешто причао детаљније његовим сазнањима у вези овог убиства и о превозињу тела покојних, изговорио је да никада са њим о томе није проговорио ниједну реч јер се нису ни виђали.

Након што му је предочен део његове изјаве дате пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине од 20.03.2015. године у којој је навео да претпоставља да је његов комшија МЂ зван „П“ извршио самоубиство због убиства РВ и ТВ, да му није познато да ли је „П“ можда видео или знао ко је убио РВ и ТВ, као и део изјаве дате пред Окружним тужилаштвом у Требињу у којем је навео да мења ову изјаву само у односу на самоубиство МЂ званог „П“, тако што сада наводи да није само његова претпоставка, већ да је читав комшилук причао да је МЂ починио самоубиство из наведеног разлога, упитан да појасни када је „П“ извршио самоубиство, шта је то читав комшилук причао и шта је „П“ видео изјавио је да не може прецизно да се изјасни када је „П“ извршио самоубиство, с тим што му се чини да је протекло доста времена од убиства РВ и ТВ до „П-ог“ самоубиства, да су његове раније дате изјаве такве какве јесу због тога што су му питања постављана тако што су га питали „да ли си чуо...“, а да је он на пример чуо и то да је „П“ извршио самоубиство зато што је имао чир на желуцу и што није могао да поднесе велике болове, али да то није навео у својим изјавама јер га тако нешто нису питали.

Изјавио је да је присуствовао сахрани МЂ званог „П“, а да се не сећа да је тој сахрани присуствовао Данко Владичић.

На питање из ког разлога је становништво муслиманске националности напустило Брод на Дрини 1992. године изјавио је да су то урадили из разлога што је почео рат у БиХ и због тога што су се појавили неки непознати људи из Србије и Црне Горе који су себе називали „специјалцима“, а за које они као мештани нису могли знати шта су све спремни да ураде. Из тог разлога ШВ је добронамерно саветовао да напусти Брод на Дрини, што је ШВ и учинио, а у томе му је он и помогао.

Појаснио је да ти људи који су дошли из Србије и Црне Горе нису били припадници регуларних војних јединица, већ паравојних, да нису имали никакве ознаке, али да су били наоружани и да их је доживљавао као криминалце који су се појавили почетком рата и остали ту сигурно два-три месеца, а можда и дуже, да је имао конфликт са једним од тих људи и да је управо због тога и отишао на ратиште и практично се није ту ни враћао.

На питање да ли су паравојне формације долазиле често у њихово насеље, којим поводом су долазили и у које доба дана, изјавио је да су они долазили и одлазили у укараденим камионима и аутомобилима, са камионима боца пића, да су остајали негде у близини насеља или у празним становима у насељу које су напустили мештани муслиманске националности, да их је било у Фочи одакле су долазили у Брод на Дрини, да су долазили и у току дана и у току ноћи, да су долазили ту да би се опијали и да би пљачкали.

На питање какав је био однос између ШВ и Данка Владичића изјавио је да мисли да је то био нормалан однос, да нису имали никаквих проблема. Додао је да се са ШВ последњи пут видео пре 25 – 30 година, да сматара да је ШВ увек био добар човек и пријатељ.

На питање да ли је у том периоду било још становника муслиманске вероисповести у насељу осим брачног пара В, изјавио је да их је било врло мало али да не може да се сети ко и да није сигуран ни да ли су његове најближе комшије ИМ и НМ и са сином АМ и ћеркама у августу 1992. године били у насељу или су насеље већ били напустили.

Након што му је предочен исказ заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ у делу у којем је сведок навео да су у то време брачни пар В били једини припадници муслиманске вероисповести који су остали у насељу, изјавио је да је могуће да је то било тако.

На питање да ли се некада у насељу причало да су брачни пар В убијени из користољубља, изјавио је да никада није чуо тако нешто и да не верује у ту могућност из разлога што је то била обична радничка породица као и све остале породице у насељу и нису имали неких драгоцености или кућне апарате веће вредности због којих би их неко лишио живота.

Изјавио је да му је познато место „Радио багрем“ које се налазило на једној ливади код дрвета багрема испред зграда у насељу Брод на Дрини и да су се на том месту окупљали и причали мештани насеља, али да је он у то време 99% времена проводио на ратишту тако да није одлазио на то место, можда је само некад свратио у пролазу и није му познато о чему су тамо мештани разговарали.

На постављено питање изјавио је да његов надимак није „Г“, да је то надимак сада покојног ЗВ, са којим је можда био у некој родбинској вези.

Сведок ЗД, у датом исказу на на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 КТRZ 0006574 16 од 19.01.2017. године изјавила је да је пре рата у БиХ живела у Броду на Дрини, односно у оближњем селу [REDACTED], а да је стан сада покојних РВ и ТВ купила 2005. године од њиховог сина ШВ.

Окривљеног Владичић Данка познаје још из детињства, обзиром да је живела у Броду на Дрини као и он, памти га из младалачих дана. Чула је да се он данас налази негде у Србији. Сећа се да је једном приликом у лето 1992. године долазила код ГП која је живела у истој згради у којој су живели и РВ и ТВ, да им је тада док је седела испред зграде са ГП пришла ТВ и у разговору рекла да су јој син и ћерка и [REDACTED], у [REDACTED] и да се успева чути са њима, да се не боји комшилука и да неће напустити свој дом, јер верује да јој нико ништа лоше неће учинити. РВ том приликом није видела али претпоставља да је он био у постељи, обзиром да јој је познато да је он тешки алкохоличар. ТВ је седела ту са њима неких десет до петнаест минута.

За убиство РВ и ТВ сазнала је тек након три месеца од догађаја и то од ГП која јој је саопштила да је РВ и ТВ убио Данко Владичић, њихов комшија. Била је зачуђена овим сазнањем, обзиром да је знала да се Данко Владичић дружио са њиховим сином ШВ целог живота, да је ТВ њима двојици мазала мазалице кад су били деца. ГП јој је том приликом рекла да је она у време убиства РВ и ТВ била на селу, а да је о том догађају и о починиоцу чула када се вратила у свој стан, да је чула да су се чули пуцњи и да је Данко Владичић РВ и ТВ убио мечама из пушке. ГП јој је том приликом рекла и да Данко није имао разлога да их убије, да су то били немоћни старији људи који нису могли бежати, а да је Данко знао ко су и шта су, обзиром да је и он живео у тим баракама на Броду на Дрини заједно са својим оцем и мајком у суседној бараци.

Није јој познато да ли је Данко Владичић током рата био припадник војске или полиције. Зна само да он има брата [REDACTED] који и данас живи у Фочи, а да његова мајка живи на селу и да му је отац преминуо, али да Данко није дошао на његову сахрану.

Приликом куповине стана који је претходно био у власништву покојних РВ и ТВ уговор је закључила са њиховим зетом [REDACTED], који је имао пуномоћје за заступање које су му дали ШВ и РЖ. Заједно су отишли код нотара у Вишеград да овере уговор о купопродаји стана и том приликом унук сада покојних РВ и ТВ, односно [REDACTED] и РЖ син, [REDACTED] је рекао да ће „кад-тад пронаћи Данка, па нека он бежи“ и да су јој тада рекли да им је жао што нису могли пронаћи тела убијених, да бар знају где им је гроб.

Указала је да су о убиству РВ и ТВ причали људи са Брода на Дрини, комшије, осим ГП да је причала ЈЋ, која и данас живи у Броду на Дрини, а познато јој је да се њен син након убиства брачног пара В убио, да је ЈЋ све чула јер њен стан од стана у ком су живели РВ и ТВ дели само један зид. Навела је да су о овом догађају могли знати и ТР и СР који и данас живе на Броду на Дрини.

Након убиства РВ и ТВ више никада нигде није није срела Данка Владичића. Чула је, с тим што се не сећа од кога, да је Данко након убиства РВ и ТВ отишао код својих родитеља и испричао им да их је он убио, да је такође чула да је Данков отац однео тела РВ и ТВ негде и да их је закопао и да је чистио спаваћу собу у којој су убијени.

Сећа се да је једном приликом у току рата, након убиства РВ и ТВ, телефоном позвала њихова ћерка РЖ и замолила је да уђе у стан и узме слике, а посебно слику њене покојне сестре ██████, да јој је она том приликом рекла да не сме да уђе, да је стан затворен и да су ствари изнете, као и да се боји да ће неко рећи да она жели нешто да украде.

Указала је да је и данас у соби на месту где су убијени РВ и ТВ црн под, да се на истом налазе флеке од крви које никад није успела да очисти, с тим што није приметила да на поду или зидовима спаваће собе има трагова од пушчаних зрна.

Сведок ЗД, у датом исказу на главном претресу, путем видеоконференцијске везе са Окружним судом у Требињу, изјавила је да остаје у свему при наводима исказа датог на записнику пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 21.12.2017. године.

Појаснила је да јој је о убиству РВ и ТВ испричала ГП, старија жена која је у међувремену преминула. У то време је живела 6 километара даље од насеља Брод на Дрини и дошла је у ово насеље јер је желела да купи стан. Свратила је код ГП коју је познавала и она јој је том приликом испричала да су РВ и ТВ убијени.

Потврдила је да јој је ГП рекла да је она била на селу, али да је од других сазнала да су се чули пуцњи и да је Владичић убио РВ и ТВ мецима из пушке.

Не може да определи које године је купила тај стан, зна само да је то било после убиства РВ и ТВ, али не може да определи после колико времена. Тешко јој пада то што су у том стану они убијени. Након што је купила тај стан, долазили су неки људи који су скидали патос из собе и разгледали га, а не зна ко су они били и да ли су тај патос скидали у оквиру неке истраге у вези њиховог убиства. Није се распитивала да ли је и ко боравио у том стану након убиства РВ и ТВ, а пре него што га је она купила.

Познавала је Данка Владичића. Он није био ни у каквом сукобу са породицом В, био је у добрим односима са њиховим сином ШВ док су били деца, и сматра да Данко није имао никакав разлог да убије РВ и ТВ.

На питање да ли је чула да Данков отац има неке везе са убиством РВ и ТВ, изјавила је да тако нешто није чула.

Након што јој је предочен њен претходно дат исказ из истраге, у делу у којем је навела да након убиства РВ и ТВ, Данка никада више није срела, да је чула да је Данко

после њиховог убиства отишао код својих родитеља и да им је рекао да их је убио, као и да је чула да је Данков отац носио њихова тела негде и да их је закопао, изјавила је да она то није рекла када је давала изјаву у Фочи и да то није тачно. Не зна како се то нашло на записнику о њеном испитивању.

Навела је да је у добрим односима са децом РВ и ТВ и да се са њима дописује.

На питање како се звао син ЈЂ који се, према њеном раније датом исказу, убио после убиства брачног пара В и да ли јој је познат разлог због ког се он убио, изјавила је да је надимак сина ЈЂ који се убио био „П“, а да се не сећа његовог имена, да јој није познато зашто се он убио нити када је те учинио.

Навела је да је ЈЂ са породицом живела поред стана брачног стана В, да је њихове станове делио зид.

Указала је да након убиства РВ и ТВ никада више није срела Данка Владичића.

На постављено питање, изјавила је да у међувремену, од када је дала свој исказ у истрази до дана сведочења на главном претреси, нико није контактирао са њом у вези са овим догађајем, нити јој је ико претио, нити је ико вршио било какав притисак на њу да промени свој исказ.

Сведок ДГ у датом исказу на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 16.01.2018. године изјавила је да је током 1992. године живела у бараци у месту Брод на Дрини, где и данас живи и то са својом мајком и ћерком, која је у време рата студирала у Београду и да је читавим током рата на подручју БиХ имала радну обавезу у Фабрици чарапа у Фочи.

Навела је да је барака у којој је живела имала четири стана, да је у једном од тих станова живео БМ са породицом, да је у другом стану живео ПК са супругом Ј, да је у трећем стану живео ДЂ са супругом Д, да је у бараци одмах изнад бараке у којој она живи у једном од станова живела породица В и то Р и Т са сином Ш, да је породица В имала четворо деце од којих је једно умрло, тако да су поред сина Ш имали још две кћерке „К“ и „Б“, које у то време нису живеле са њима у Броду на Дрини.

У то време 1992. године са својим комшилуком је била на „добар дан“, обзиром да је одлазила у Горажде где је тада радила. Сигурна је да је тог дана у августу 1992. године, када се десило убиство њених комшија РВ и ТВ, била код своје ћерке у Београду, обзиром да је за њихову смрт сазнала тек након неколико дана од своје мајке. Сећа се да је пар пута у том периоду почетком рата носила РВ и ТВ, да су је људи који су се тада налазили на Броду на Дрини због тога попречно гледали, да је у периоду током 1992. године у Броду на Дрини било неких војника са стране, њој непознатих, да је по повратку из Београда пошла да однесе млеко до стана у ком су живели РВ и ТВ, али да јој је мајка тада рекла да не иде тамо и да њих тамо више нема, с тим што јој није саопштила шта се са њима догодило.

После много година чула је да су РВ и ТВ убијени тог августа 1992. године, с тим што јој није познат тачан датум и никада јој нико није рекао ко је починио ово убиство. Сећа се да је РВ био стар човек, болестан, да је лежао на постељи, с тим што јој није познато од чега је боловао, а да је ТВ била покретна и да је њихов син ШВ отишао из Фоче пре њиховог убиства.

Никада није свраћала до багрема који су звали „Радио багрем“, а који се налазио поред пута где су се мештани Брода на Дрини окупљали. Чула је да се за ово убиство говорило: „Зна се ко их је убио“, али да њој то није познато.

Владичић Данка са надимком „Пића“ познаје од његовог рођења. Његова породица живела је у Броду на Дрини у последњој бараци изнад њеног стана, где је живео са оцем ██████████, мајком ██████████ и братом ██████████, чије право име је ██████████. Није јој познато да ли је Данко ишао у војску ЈНА, као ни да ли је био мобилисан у редове Војске Републике Српске, а познато јој је да је Данков брат ██████████ био мобилисан као војник Војске Републике Српске. Данко је увек био негде одсутан по пар месеци па се појављивао и мисли да се последњи пут појавио у Броду на Дрини 1992. године. Сећа да га је тада видела у маскирним пантоланама, с тим што га у комплетној војничкој униформи са оружјем никада није видела. Данко од тада више није долазио у Брод на Дрини, односно она тамо није виђала, читавим током рата није био ту, а чула је да данас живи у Београду. Познавала је Данка Владичића на „добар дан“. Мисли да су се Владичићи после рата одселили за Фочу, да је Данков отац, ██████████ Владичић пре три или четири године преминуо. Била је на његовој сахрани у месту ██████████, којој Данко није присуствовао.

Навела је да су током 1992. године у Броду на Дрини живеље породице П, ЖБ са породицом, ЧМ са супругом, сада покојни Ћ и В, сада покојна ЈВ, МЂ са породицом и то два сина и ћерком, да је његов млађи син по надимку „П“ извршио самоубиство 1992. године у својој кући након убиства брачног пара В, да јој је познато да је он био душевни болесник, да је кратко време био у војсци и да никоме није било јасно ко је могао мобилисати тако болесну особу.

Ни до данас јој није познато да ли су убијени РВ и ТВ сахрањени и где су сахрањени. Идући на посао у Фабрику чарапа свакодневно је пролазила путем Брод – Фоча који пролази поред „Маглића“, који пут води уз Дрину, с тим што се река не види са цесте. Није јој познато да су се било каква тела убијених људи налазила уз реку Дрину и никада није чула да су се неки људи ангажовали да се тела РВ и ТВ склоне и покопају.

Сведок МП, у датом исказу на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 27.06.2017. године изјавио је да је на почетку рата у БиХ 1992. године као и данас живео на Броду на Дрини, општина Фоча, да је радио у фабрици „Маглић“ у Броду на Дрини и да је живео са супругом и двоје деце у баракама, да је мобилисан у редове Војске Републике Српске 08.04.1992. године.

У време убиства брачног пара РВ и ТВ налазио се на ратишту, у Осаници. Био је припадник Четвртог батаљона чији је командант био [REDACTED], дужио је СМБ униформу и полуаутоматску пушку звану „Паповка“. Задатак њиховог батаљона био је држање прве линије између Фоче и Горажда, а одлазак кући је био по сменама, седам до десет дана на линији, а три дана код куће.

Сећа се да је у августу месецу 1992. године био на линији одбране када је чуо да су РВ и ТВ убијени, с тим што се не сећа ко му је то саопштио, а када је дошао кући, видео је закована улазна врата њиховог стана са две даске. Сада покојни ВП, који је живео у другој половини бараке на истој страни где и Враџаче му је рекао да су ТВ и РВ убијени и да је он заковао врата како неко не би улазио унутра да износи њихове ствари.

Чуо је да се Данко Владичић доводи у везу са убиством РВ и ТВ, чуо је од ВП и од покојног Ђ то што је чуо, да они (РВ и ТВ) не могу живети ту, Ђ му је рекао: „Ти их чуваш, а они ми убили сина“. Познато му је да је Ђ-ино право име ЂМ и да је Ђ-ин син ТМ погинуо пре убиства брачног пара В. Није чуо да се било које друго име осим Данка Владичића доводи у везу са убиством РВ и ТВ и било му је сумњиво што је Данко убрзо након њиховог убиства, исте године отишао са Брода на Дрини.

Навео је да је са доње стране бараке у којој су живели РВ и ТВ живео МЂ, а да је у четвртом стану живела породица М. Сада покојни ЂМ, који је живео у другој бараци и коме је син погинуо као војник на линији пре убиства брачног пара В му је рекао да В-е више не могу бити ту.

Окривљеног Владичић Данка познаје од рођења и са њим је био у солидним односима. Познато му је да је Данко почетком рата био у Фочи, с тим што мисли да није био мобилисан и да је отишао из Фоче 1992. године. Није му познато из ког разлога Владичић Данко није био мобилисан, обзиром да је служио редовни војни рок. Није му познато ни да ли је Владичић Данко имао наоружање, а познато му је да је био склон алкохолу, да је био [REDACTED] још пре рата, да је та [REDACTED] кратко била у Фочи, да је [REDACTED] кратко трајао и да Данко има [REDACTED] из тог [REDACTED] бити рођен [REDACTED] године.

Породицу В познаје од када су се доселили у Брод на Дрини, имали су четворо деце, а једна ћерка им је умрла пре рата. Познавао је њиховог сина ШВ, са којим је тада као и сада био у добрим односима, а познаје и њихове ћерке Р звану „Б“ и З звану „К“. Познато му је да је ШВ данас у [REDACTED], а да је „Б“ [REDACTED]. Познато му је да је РВ пре смрти био на постељи, непокретан, а ТВ је виђао на веранди.

Навео је да је од комшија у августу 1992. године у Броду на Дрини осим његове породице живела породица ВП, затим ЂМ, СВ са женом Д и сновима Д и В, БЂ, СР и ТР са сином С, који је касније извршио самоубиство, ЧМ са својом супругом В, ВЖ која је у међувремену преминула, ДЂ. Познато му је да је ЗД купила стан од деце РВ и

ТВ и да данас живи у том стану, с тим што није сигуран да ли је она у периоду августа месеца 1992. године живела у Броду на Дрини.

Покушавао је да сазна где су однета тела брачног пара В али у томе није успео. Чуо је да су РВ и ТВ убијени у свом стану, а није чуо ко их је умотао у чаршафе и изнео из стана, нити му је познато да ли су до данас пронађена и идентификована њихова тела, с тим што је чуо да су људи из службе Цивилне заштите купили тела и односили их.

Познато му је лице са надимком „К“, који је живео у Фочи, а који је погинуо као војник Војске Републике Српске на ратишту негде на линији, током прве године рата. Мисли да је његово право име било ДК.

Није му познато где се Данко Владичић налази и никад га после тог догађаја 1992. године више није видео.

Сведок МП, у датом исказу на главном претресу путем видеоконференцијске везе са Окружним судом у Требињу изјавио је да остаје у свему при изјави датој пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 27.06.2017. године.

Указао је да у августу месецу 1992. године није био присутан у Броду на Дрини, обзиром да се 10 дана налазио у Сомбору, где су давали шестомесечни помен његовом брату, а да се након тога вратио у Босну и провео на ратишту наредних 20 дана.

Не сећа се од кога је добио информацију да су РВ и ТВ убијени, обзиром да је у то време изгубио брата који је био старости 28 година и да се брунуо о његовој и о својој деци, тако да га није интересовало шта се дешава у Броду на Дрини.

Навео је да се барака у којој су живели РВ и ТВ налазила на 10 до 15 метара удаљености, укосо у односу на бараку у којој је он живео са породицом.

На питање да ли је чуо да се још неко, осим Данка Владичића доводи у везу са убиством РВ и ТВ, изјавио је да је било људи који би можда имали више разлога да их убију јер је у истом том месецу комшији ЂМ, који је живео на 10 метара од њих, погинуо син јединац.

Познато му је да Данко Владичић није био на ратишту и да није био задужен оружјем.

Навео је да између породица Владичић и В никада није било ни нетрпељивости ни сукоба јер су живели у насељу које је било изричито радничко и да су сва деца српске и муслиманске националности заједно ишла у школу и дружила се.

На питање да ли остаје при наводима свог претходно датог исказа да није чуо ниједно друго име да се доводи у везу са убиством РВ и ТВ, изузев имена Владичић Данка, изјавио је да је чуо да се Данко Владичић помиње у вези тог убиства, али да му

није познато шта је даље било и да ли је заиста он то учинио или није, обзиром да није био присутан у Броду на Дрини у том моменту. Указао је да је у Броду на Дрини у то време било присутних војника који су се налазили код куће, на одсуству са ратишта.

Након што му је предочен његов раније дат исказ у делу у којем је изјавио да му је било сумњиво што је Данко убрзо након убиства РВ и ТВ исте године отишао са Брода на Дрини, упитан да појасни шта му је било сумњиво и шта је тиме желео да каже, изјавио је да му ништа није било сумњиво, да је Данко био у Београду, с тим да је долазио код својих родитеља и враћао се.

На питање зашто у претходно датом исказу није помињао да је Данко Владичић у то време био у Београду, да је долазио код родитеља и враћао се, изјавио је да је судиница која га је испитивала све наводила на Данка Владичића, да је стално спомињала Данка, а да је он навео да не зна да ли је Данко био у том моменту у Фочи, јер он месец дана није био ту, да је Данко био на релацији Фоча-Београд, јер да је био све време присутан у Фочи, морао би бити мобилисан.

Након што му је предочено да је у претходно датом исказу изјавио да је од ВП и од сада покојног Ђ - ЂМ чуо да се Данко Владичић доводи у везу са убиством РВ и ТВ, изјавио је да се уопште не сећа да је то рекао. Указао је да је Ђ у то време био код куће, да је био ослобођен ратишта зато што му је крајем јула или почетком августа погинуо син јединац на ратишту као млад војник. Ђ-ин син је једини из њиховог насеља који је погинуо на ратишту у том периоду, а касније након 2-3 године је погинуо још један човек из њиховог насеља.

ЂМ му је рекао: „Ти га храниш, а они ми убили сина“, зато што је његова супруга до тог 01. августа додавала сира и млека РВ и ТВ, а сина МЂ су тада убили муслимани на ратишту. РВ и ТВ су за време рата у августу 1992. године били једина лица муслиманске националности у насељу, обзиром да су се остали Муслимани већ били одселили, укључујући и њиховог сина који је отишао код сестре у [REDACTED], а РВ и ТВ су остали код своје куће зато што је РВ био болестан човек и он и ТВ нису хтели да буду на терету ћерки у [REDACTED].

Пре рата његова породица је била у добрим односима са породицом В, али када је рат отпочео и када је ЂМ погинуо син на ратишту, ЂМ-у је сметало да они помажу и дотурају храну РВ и ТВ па су они то чинили крадом, колико и када су могли, обзиром да су њих двоје били сами и вероватно су доста патили.

Није му познато да ли су РВ и ТВ добијали било какве претње од неког из њиховог насеља.

На питање да ли му је познато да је у овом периоду погинуло и неко лице са надимком „К“ који је живео у Фочи, изјавио је да је било ратно стање и да му стварно није познато ко је погинуо у Фочи, а након што му је предочено да се о томе изјашњавао у свом претходно датом исказу и да је изјавио да је право име тог лица

било ДК и да је био војник Републике Српске, изјавио је да је познавао ДК из Фоче „са улице“, ако је то тај „К“ који је радио некад у „Озрену“, али да му није познато да је он био рођак оптуженог Данка Владичића.

Није му познато да ли је у августу 1992. године у Броду на Дрини било присутних паравојних формација, обзиром да је био одсутан из насеља у то време.

Сведок МО у датој изјави на записнику о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ од 19.03.2015. године, број 16-16/3-63/15 изјавила је да је током 1992. године живела у насељу Брод на Дрини, општина Фоча, заједно са супругом и сином П, а да је радила у Маглићу, у Фочи као дактилограф.

Врло добро је познавала брачни пар РВ и ТВ, обзиром да је РВ радио заједно са њом пре рата и да су били комшије. Међусобно су се пазили и обилазили. РВ је био болестан, имао је чир на желуцу и био је слабо покретан.

Навела је да су у време када је почео рат у БиХ, РВ и ТВ као и њихов син ШВ остали у Фочи у свом стану у насељу Брод на Дрини, да се ШВ дружио са њеним сином П, да је одмах на почетку рата пар ноћи преноћио код њих у стану, и да је њен син П заједно са покојним ДГ помогао ШВ да добије потребна документа и да оде за [REDACTED]. Навела је да је готово свакодневно ишла код В у стан, да је РВ и ТВ доносила храну, да је ТВ понекад долазила код ње у стан, да је у то време у разговору са ТВ једном приликом сазнала да их нико није дирао нити малтретирао, да јој је ТВ том приликом испричала да их неко из општине штити, из ралога што је њихова ћерка чији је надимак „Б“ помагала српским рањеницима у [REDACTED] у [REDACTED].

У свом стану у Броду на Дрини остала је до лета 1992. године, када је исти морала напустити, а РВ и ТВ су и даље остали у свом стану.

На питање из ког разлога је морала напустити свој стан, изјавила је да је у лето 1992. године, не сећа се ког датума, у стан дошао покојни МЂ чији је надимак био „П“ и да јој је саопштио да му је Данко Владичић рекао да ће доћи и убити је зато што је Хрватица, да због тога треба негде да се склони. Она је због тога била уплашена, обзиром да је знала да је Данко иначе био проблематичан, тако да је одмах након што је „П“ напустио њен стан, одлучила да пређе у Фочу, заједно са малолетним унуком који је живео заједно са њом у стану. Кренули су пешице у правцу Фоче у први сумрак, а на путу ка Фочи сустигли су их МЂ звани „П“ и В звани „Г“, и рекли су јој да Данко има намеру да је убије и да су њих двојица због тога одлучили да је безбедно испрате до Фоче, што су и учинили. У Фочи је најпре отишла код своје ћерке Ј, а потом је од своје фирме добила на коришћење један напуштен стан где је остала до краја рата. Док се налазила у Фочи, чула је да су њене комшије РВ и ТВ убијени, с тим што јој није познато ко их је убио нити има сазнања где би могла бити закопана њихова тела.

Сведок МО у датој изјави на записнику о саслушању сведока пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 30.08.2017. године изјавила је да остаје у свему при изјави датој пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ од 19.03.2015. године.

Појаснила је да је Владичић Данко није узнемиравао за време док је била у свом стану у Броду на Дрини, нити се њој директно обраћао за то време, с тим што је чула од МЂ са надимком „П“, који је у међувремену извршио самоубиство, да је Данко говорио да ће је убити јер је друге националности, иако са Данком није имала никакав конфликт.

Даље је навела да се сећа да је Данко био проблематичан човек, да је волео да попије, да је често тада певао али да никога није узнемиравао у њиховим колонама у Броду на Дрини.

По доласку у Фочу интересовала се за своје комшије и чула је да су убијени РВ и његова супруга ТВ. Није јој познато где су сахрањена њихова тела и да ли су уопште сахрањена. Не сећа се да је икада чула да се Данко Владичић доводи у везу са њиховим убиством. Указала је да има децу и да не жели да говори о нечему што јој није познато, да Данка од тог лета 1992. године до данас није никада срела нити је имала контакт са њим нити јој је познато где се он данас налази.

Навела је да је Брод на Дрини био радничко насеље формирано због фабрике „Маглић“ и да је ту било мешано становиштво свих националности, да су живели сви заједно и дисали као једно, да је она напустила насеље када је чула претње да је Данко говорио да ће је убити, али да заиста не може да каже ништа више о томе јер он њој лично није рекао ништа.

У вези самоубиства МЂ са надимком „П“ ништа јој није познато, изузев што је чула да се убио из пушке.

Није јој познато лице по имену ДК звани „К“.

Сведок ТР у датој изјави на записнику о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, Источно Сарајево, број 16-16/3-61/15 од 19.03.2015. године изјавила је да је током 1992. године живела у насељу Брод на Дрини, општина Фоча, заједно са супругом и двоје деце, где и данас живи, а да је радила у „Маглићу“ у Фочи као службеница.

Познавала је брачни пар РВ и ТВ, који су били њене комшије и који су такође живели у насељу Брод на Дрини. Сећа се да је РВ био непокретан, односно болестан, да су РВ и ТВ остали у Фочи у свом стану у насељу након што је почео рат у БиХ, с тим што их у том периоду није често виђала јер се нису кретали.

Сећа се да је било лето 1992. године, с тим што не може да се сети датума, када је чула у комшилуку да су РВ и ТВ убијени, а што је сазнала сутрадан након убиства.

Није јој познато ко је убио РВ и ТВ, обзиром да није била сведок убиства, али су по комшилуку одмах кружиле приче да их је убио Владичић Данко, син [REDACTED] и [REDACTED] који су у то време такође живели у комшилуку у насељу Брод на Дрини. Познато јој је да данас [REDACTED] и [REDACTED] живе у месту [REDACTED] код [REDACTED], а чула је да Данко Владичић данас живи негде у Србији.

Додала је да је цела породица Владичић пре рата била проблематична, да су имали несугласица унутар саме породице, а да су РВ и ТВ били старији људи, комшије и да није било никаквог разлога да их ико убије.

Сведок ТР у датој изјави на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 22.05.2017. године изјавила је да остаје у свему при изјави коју је дала пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ од 19.03.2015. године.

Указала је да је у то време свако у насељу Брод на Дрини причао о том убиству, да се о томе шапугало јер су се сви устручавали да причају о томе због Данка чија породица је била проблематична, да је после кратког времена чула да је он негде отишао, с тим што не може да тврди да је убиство брачног пара В био разлог Данковог одласка. Њен син С никад се није дружио са Данком, чак ни као дечак.

У време када се догодило убиство проводила је доста времена у викендици на [REDACTED], тако да није ни долазила често у стан на Броду на Дрини и стога није ни имала прилику да види Данка Владичића.

Мисли да Данко Владичић у време овог убиства није био мобилисан, с тим што не може то да тврди, а сећа се да није носио униформу.

Није јој познато шта се догодило са телима убијених РВ и ТВ, а мисли да би то могао знати ближи комшиљук, њих тридесетак из колоније и то ГП и њен супруг, породице К, Ђ и МП.

Није чула нити је занимало да ли је још неко те ноћи био са Данком.

На постављено питање изјавила је да није видела тела покојних РВ и ТВ поред реке и да никада није чула шта се догодило са њиховим телима.

Никада није чула да се било које друго име изузев имена Владичић Данка доводи у везу са убиством њених комшија РВ и ТВ.

Сведок СР у датој изјави на записнику о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, Источно Сарајево, број 16-16/3-62/15 од 19.03.2015. године изјавио је да је током 1992. године живео у насељу Брод на Дрини општина Фоча, где и данас живи, а да је одмах по избијању рата у БиХ био мобилисан у српску војску.

Познавао је брачни пар РВ и ТВ, који су били његове комшије и који су живели у истом насељу Брод на Дрини у једној од монтажних барака. Мисли да је РВ био болешљив, али му није познато да ли је био непокретан.

РВ и ТВ су остали у свом стану у насељу Брод на Дрини када је почео рат на подручју БиХ, током 1992. године, с тим што их није виђао јер су углавном били у свом стану и нису се кретали, што је било и логично у том периоду, а он је често био одсутан из насеља, обзиром да је ишао на линију.

У лето 1992. године, не сећа се датума, у комшилуку је сазнао да су комшије РВ и ТВ тог дана убијени. Одмах се сазнало да их је убио Владичић Данко, син [REDACTED] и [REDACTED] који су у то време живели такође у комшилуку у месту Брод на Дрини, да је Данко након убиства одвукао тела из комшилука, с тим што му није познато где је тела бацио, да ли у реку Дрину или их је негде закопао.

Познато му је да [REDACTED] и [REDACTED] данас живе у месту [REDACTED] код [REDACTED], а чуо је (не наводи од кога) да Данко сада живи у Србији, у Београду, док Данков брат [REDACTED] живи у [REDACTED].

Жао му је због убиства брачног пара В, за које наводи да су били стари људи који ником нису сметали, да су били сами, да њихова деца у то време нису била у Броду на Дрини.

Напоменуо је да је цела породица Владичић пре рата била специфична, да су често имали ружну кућну атмосферу, трзавице унутар куће и између чланова породице.

Сведок СР у датој изјави на записнику о саслушању пред Окружни јавним тужилашвом Требиње број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 22.05.2017. године изјавио је да остаје у свему при изјави коју је дао пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ од 19.03.2015. године.

Додао је да му није познато шта се догодило са телима убијених РВ и ТВ, да му је познато да је Данко Владичић једно време боравио у Броду на Дрини и да је био припадник Војске Републике Српске, да мисли да је Данко ишао на линију, да је након тога на почетку рата отишао из Брода на Дрини и да га више никада није видео, као и да до данас није никада чуо да се неко друго име изузев имена Владичић Данка везује за убиство његових комшија РВ и ТВ.

Сведок МЂ у датој изјави на записнику о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, Источно Сарајево, број 16-16/3-65/15 од 20.03.2015. године изјавио је да је током 1992. године живео у насељу Брод на Дрини, општина Фоча, где и сада живи, да је ту живео заједно са троје деце и то са сада покојним М, М и ћерком К, а да је радио у предузећу „Маглић“, као ватрогасац.

Познавао је брачни пар РВ и ТВ, који су били његове прве комшије и становали су у истој бараци у којој је и он становао, а делио их је само један зид.

Навео је да су, када је почео рат у БиХ, РВ и ТВ остали у свом стану, да нису желели да напусте стан и Фочу, да је РВ био болешљив али покретан. Сећа се тог дана за време лета 1992. године, с тим што не може да се сети датума, када су се комшије окупиле код њихове бараке, којом приликом је сазнао да су РВ и ТВ убијени. Ноћ пре тога ништа није чуо, а дозвољава могућност да је био на послу јер је у то време стално радио.

Није му познато ко је убио РВ и ТВ нити шта се догодило са њиховим телима.

Сведок ПЂ (од оца [REDACTED] и мајке [REDACTED]) у датој изјави на записнику о саслушању пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу број Т 16 0 КТРЗ 0006574 16 од 27.09.2017. године изјавио је да је током 1992. године живео у Броду на Дрини у згради код „Поште“ у стану са мајком [REDACTED]. Мобилисан је почетком 1992. године као припадник ВРС. Био је на положају иза Устиколине, у батаљону који је касније носио назив 4. батаљон, као пешадија.

Не сећа се дана када су убијени његове комшије РВ и ТВ и мисли да је тада био на ратишту, док је његова мајка била сама у стану за све време рата.

Познавао је породицу В. Сећа се да је пре почетка рата давао крв РВ након његове операције, а познавао је његовог сина ШВ. Мисли да су РВ и ТВ имали још две ћерке, с тим што се не сећа њихових имена, нити се сећа да ли су оне 1992. године живеле у Броду на Дрини.

Не сећа се ко му је рекао да су његове комшије РВ и ТВ убијени, није му познато ко их је убио нити где су и да ли су уопште сахрањени.

Владичић Данка званог „Пића“ је познавао од рођења, јер је и он живео у Броду на Дрини, с тим што се са њим није дружио јер је Данко био старији од њега. Не сећа се да ли је Данко Владичић био мобилисан, а последњи пут га је видео за време рата, али се не сећа када тачно.

Дружио се са ШВ јер су имали заједничко интересовање за фолклор, мада нису били у истом фолклорном друштву. Није му познато где се ШВ сада налази.

Указао је да је у крвном сродству са МЂ званом „П“, који је извршио самоубиство за време рата, али му није познато из којих разлога је то учинио.

Навео је да није много времена проводио у Броду на Дрини, обзиром да је од 1986. године био запослен у „Хидроградњи“, тако да је био у Вишеграду, а да је касније отишао преко фирме за Ирак, да је након што се вратио из Ирака требало да оде на рад у Либију, али је онда почео рат и да је због тога је остао у БиХ.

Његова мајка ████████ је преминула 2013. године, а до краја живота је живела у Броду на Дрини. Мајка му никада ништа није рекла везано за убиство њихових комшија РВ и ТВ. У породици су имали много трагедија тако да се он није ни интересовао за такве ствари.

Познато му је да Данко Владичић од рата више не живи у Броду на Дрини.

Указао је да су од несрпског становништва у Броду на Дрини живеле породице В, П, М, и Б, које су биле муслиманске националности, с тим што му није познато шта се са тим породицама догодило ни да ли су и када отишли из Фоче.

Сведок ПЂ у датом исказу на главном претресу путем видеоконференцијске везе са Окружним судом у Требињу изјавио је да остаје у свему при изјави датој пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 27.09.2017. године.

Не сећа се када је чуо да су РВ и ТВ убијени. Не сећа се ни од кога је чуо за њихово убиство и није му познато зашто су они убијени.

Оптуженог Данка Владичића познаје из периода пре рата.

На постављено питање изјавио је да му није ознато да ли је оптужени претеривао у конзумирању алкохола.

Пре рата и у време овог догађаја 1992. године живео у Броду на Дрини и дружио се са ШВ, али не интензивно. Није му познато када је ШВ напустио Брод на Дрини.

Сада покојни МЂ звани „П“ му је био далеки рођак и виђао га је у Броду на Дрини у време овог догађаја, као и касније све док није извршио самоубиство, а није му познато из којих разлога је то учинио, нити је чуо да било ко од мештана говори о разлозима његовог самоубиства.

Тврди да му се МЂ никада није поверио да му је познато како су убијени РВ и ТВ, нити му је познато да ли је неко повезивао МЂ са овим убиством.

На питање да ли је чуо о коме се говори као евентуалном извршиоцу овог убиства, изјавио је да не зна шта да одговори на то питање.

Након што му је предочено да су током овог поступка испитани бројни сведоци који су се изјашњавали о томе да се у Броду на Дрини говорило да је покојне РВ и ТВ лишио живота оптужени Данко Владичић, изјавио је да људи то јесу говорили, али се не сећа ко је то говорио.

На питање да ли је чуо да се још неко осим оптуженог помиње у вези убиства Врањача, изјавио је „Стварно не знам“.

Тврди да га није нико контактирао нити му је било ко претио у вези његовог сведочења у овом кривичном поступку.

Сведок МЧ у датој изјави на записнику о саслушању пред Окружим јавним тужилаштвом Требиње број Т16 0 КТРЗ 0006574 16 од 21.12.2017. године изјавила је да је у августу 1992. године живела у Броду на Дрини у бараци на врху насеља заједно са свекрвом, девером, мужем и дететом, да је стан до њиховог припадао породици П муслиманске националности, с тим што је та породица од августа 1992. године већ напустила свој стан у Броду на Дрини, да је трећи стан припадао РД, док је барака у којој су живели РВ и ТВ била трећа барака у односу на њихову.

Навела је да не зна како су нестали, односно ко је убио РВ и ТВ. Ништа у вези са тим јој није познато, нити јој је познато шта се догодило са њиховим телима, нити је чула било какву пуцњаву.

Владичић Данко јој је познат као комшија који је живео у бараци у насељу. Сећа се да је био црн, висок, да нису пуно комуницирали са њим, да није долазио у посете њеној породици. Њен супруг РЧ је у том периоду био на ратној линији, а Данко Владичић није пуно времена проводио у Броду на Дрини и мисли да је Данко 1992. године или наредне године напустио Брод на Дрини, с тим што јој није познато где је отишао.

Навела је да познаје ГВ која живи у стану преко пута њеног, али се тренутно налази у [REDACTED] код своје ћерке [REDACTED]. КК живи у стану на спрату изнад њеног стана, ДГ живи у бараци поред бараке у којој је живела породица В, а тренутно налази код ћерке [REDACTED] у [REDACTED].

Сведок ГП у датој изјави на записнику о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Миистарства сигурности БиХ, Источно Сарајево, број 16-16/3-67/15 од 20.03.2015. године изјавила је да је током 1992. године живела у насељу Брод на Дрини општина Фоча, где и сада живи заједно са супругом.

Врло добро је познавала брачни пар РВ и ТВ, коју су звали надимком „Ф“. То су биле њене прве комшије, пазили су се и обилазили. РВ је био болестан и није могао нигде ићи осим по кући. РВ и ТВ су након почетка рата остали у свом стану у насељу Брод на Дрини. Током лета 1992. године је заједно са супругом била на селу [REDACTED] где су обрађивали земљу, тако да су у време убиства РВ и ТВ боравили на селу, а не у стану у насељу Брод на Дрини. Почетком јесени 1992. године, док се још налазила у селу [REDACTED], чула је да су РВ и ТВ убијени, а обзиром да није била у свом стану када се то догодило, није јој познато ко их је убио нити јој је познато шта се догодило са њиховим телима.

Сведок НК, у датој изјави непосредно пред судом на главном претресу изјавио је да Данка Владичића познаје од 1988. године када је Данко дошао у Београд и постао му први комшија на Дорћолу. У почетку се са Данком дружио комшијски и

везано за спорт, обзиром да обојицу интересује ватерполо, а касније је са њим чак и сарађивао деведесетих година. Након тога, око 2000. године или око бомбардовања 1999. су се удаљили обзиром да од тада више времена проводи у кући у Сопоту, тако да не долази често у Београд.

Упитан да се детаљније изјасни везано за његове контакте и дружење са оптуженим Данком Владичићем у периоду од 1992. до краја 1995. године изјавио је да је са Данком Владичићем почео интензивно да се дружи од друге половине 1992. године, од краја јуна – почетком јула месеца, јер је у то време била велика несташица горива и да је Данко за њега продавао гориво које је складиштио у ауто сервису за прање и подмазивање аутомобила који је он држао заједно са једним другаром на углу улице Цара Уроша и Душанове улице, а да је Данко поред тога продавао и неке цигарете, али не зна за кога.

Сигуран је да се интензивно дружио са Владичићем од краја јуна - почетка јула месеца 1992. године из разлога што му се дете родило половином маја месеца 1992. године и сећа се да Данко Владичић у то време није био ту да му помаже око сада покојне мајке која је живела у насељу Браће Јерковић, која је била тешко болесна од канцера. Појаснио је да је Данко преузео обавезу да свакодневно води рачуна о његовој мајци од почетка 1992. године и целе те године, тако што је свакодневно ишао код ње из разлога што је његова супруга тешко подносила трудноћу и лежала је на клиници „Народни фронт“, па је он свакодневно ишао код супруге у клинику „Народни фронт“, а Данко је свакодневно одлазио код његове мајке у насеље Браће Јерковић, с тим што ју је свакодневно обилазила и патронажна служба ДЗ Вождовац. Међутим, пред рођење његовог сина, у априлу или почетком маја месеца 1992. године, Владичић није био у Београду, као ни када се његов син родио 14. маја, тако да је сав терет пао на њега, морао је да иде и код супруге и код своје мајке. Касније, када се вратио, Владичић му је рекао да је био код родитеља у Босни.

На питање да прецизно определи у ком периоду је Владичић био у Босни изјавио је да је то било половином или крајем маја 1992. године, а на питање да ли то значи да Владичић Данко у првој половини 1992. године није био у Београду, изјавио је да је Владичић био у Београду у првој половини 1992. године до почетка априла месеца, када се „једноставно изгубио“, а да му је касније рекао да је био код родитеља у Босни. Владичић није био у Београду на прослави рођења његовог детета што му је он замерио.

Тврди да се Владичић вратио у Београд крајем јуна или почетком јула месеца 1992. године, када се појавио у Душановој улици и дошао код њега да ради. Да је то било баш крајем јуна или почетком јула месеца, зна по томе што је његов син [REDACTED] тада напунио 40 дана, када је Владичић дошао на прославу „Бабине“ да види дете. Тада му је Владичић рекао да је морао да оде у Босну код родитеља, не сећа се да ли из разлога што су они били болесни, или је требало да измести родитеље из Босне због ратног стања. Ништа га детаљније о томе није питао нити је Владичић о

томе причао, није га питао каква је ситуација у његовом родном месту. Након тога су наставили да се виђају свакодневно, Владичић је за њега продавао гориво испред ауто сервиса у Душановој улици, сећа се да су главна тема њиховог дружења биле Олимпијске игре у Барселони на којим нашој земљи није било дозвољено учествовање и ватерполо утакмица Хрватска Америка.

На питање да појасни како зна да је Данко Владичић живео у Београду од 1988. године и како су се њих двојица упознали, изјавио је да је Владичић тада живео у објекту „Шонда“, данашња „Мона“, на углу улице Мике Аласа, Солунске и улице Цара Уроша, у ком објекту је живело пар стотина избеглица, а да он станује у згради која се налази преко пута тог објекта, у улици Цара Уроша број 71, тако да га је упознао као комшију. Владичић је у почетку врло кратко професионално играо рукомет, након чега је радио молерај са једним њиховим заједничким, сада покојним познатиком. Владичића је инетресовао и ватерполо, често је долазио на базен 25. мај. У то време обојица су имали око 24 године, били су млади и дружили су се као комшије и љубитељи ватерпола, као младе људе спојио их је тај спорт. Када је почела инфлација и рат, више није било посла за молере, а због несташице горива почео је шверц, бродови су пристајали на Дунаву код Дорћола и ту је он преузимао гориво, а Владичић је за њега продавао то гориво испред његовог ауто сервиса, а паралелно са тим Владичић је продавао и цигарете, али он са тим није имао никакве везе.

Изјавио је да са Данком Владичићем није имао контакт све до прошле године у августу месецу када су се видели, којом приликом му је Владичић рекао да ће можда добити судски позив јер он има неко суђење и да су се након тога видели тек пред само сведочење.

На питање да појасни на који начин га је са Владичићем спојио спорт, изјавио је да је он већ дуго у ватреполу, да је деведесетих година био сувласник ватерполо клуба „■■■■“, а да је Владичића инетерсовао ватерполо, да је често долазио на ватерполо утакмице и да му је познато да је Владичић данас запослен у ■■■■.

На питање да ли се виђао са оптуженим Данком Владичићем током августа месеца 1992. године, конкретно 16., 17. и 18. августа, изјавио је да се виђао са њим свакодневно, да му је ујутру давао гориво за продају у аутосервису у Душановој улици и да су се виђали свакодневно од 08,00 часова ујутру до 20,00 часова увече.

Након што му је предочено да се оптуженом ставља на терет да је 18. августа 1992. године лишио живота своје комшије брачни пар покојне РВ и ТВ, да су у овом поступку саслушани бројни сведоци који су живели у месту Брод на Дрини где је живео и оптужени, који су изјавили да су оптуженог у јулу и августу 1992. године виђали свакодневно, изјавио је да је њему познато да је оптужени дошао у Београд из Босне, али да га не интересује у ком месту је живео пре него што је 1988. године дошао у Београд и да остаје при тврдњи да је оптуженог у том периоду виђао у Београду.

На питање да ли је оптуженом плаћао накнаду за неговање његове мајке, изјавио је да је оптужени практично био плаћен тиме што је за њега продавао гориво испред његовог сервиса на углу Душанове и улице Цара Уроша, а он га је за то чашћавао, није му давао плату, с тим што му је надоканђивао утрошено гориво за одласке код његове мајке.

На питање ко је водио бригу о његовој мајци у првој половини 1992. године, за време док се према његовим тврдњама оптужени налазио у Босни, изјавио је да је за то време његову мајку обилазила патронажна служба дома здравља, и то доктор Ћ.

Навео је да је патронажна служба обилазила његову мајку током дана, а да је оптужени свакодневно ишао код ње увече и да је остајао до касно у ноћ, након чега је одлазио кући на спавање. Оптужени је помагао његовој мајци тако што јој је приносио инфузиони систем и друго што је потребно и проводио време са њом у причи по сат времена, што је њој значило више него било шта друго. Свакодневно је одлазио код његове мајке, а њега је повремено обавештавао о томе како се она осећа.

На питање из којих разлога је прекинуо контакт са оптуженим изјавио је да није прекинуо контакт већ да се једноставно удаљио од свих пријатеља из Београда јер сада живи у кући коју је 2000. године саградио ван града, у [REDACTED] и ретко долази у град, али је са свима остао у добрим односима и понекад се виде у кафани.

Иако је оптужени са простора БиХ, никада га није питао зашто не живи тамо него у Београду, јер га то стварно не интересује, свеједно му је „да ли је неко дошао из Куршумлије или из Босне“.

На питање да ли му је познат неки детаљ о блиским члановима породице оптуженог изјавио је да му је познато да оптужени има брата и родитеље, али му није познато да ли су они и даље живи, да је оптужени помињао да има дете, али да он то дете никада није видео. Указао је да много више зна о здравственом стању оптуженог него о његовим породичним приликама.

На питање да ли се интересовао шта се дешава са оптуженим када је нестао из Београда у првој половини 1992. године, за време ратног стања у Босни, изјавио је да је оптужени тада једноставно нестао из Београда, а да се њему није чак ни јавио, да је због тога био љут на њега и да је од заједничког познаника Стоје чуо да је оптужени отишао за Босну.

На питање са ким се још оптужени дружио у том периоду у Београду изјавио је да, осим што се интензивно дружио са њим, оптужени дружио и са покојним [REDACTED], покојним [REDACTED] и покојним [REDACTED], [REDACTED] и покојним [REDACTED]. Он се код пар њих распитивао где је оптужени и двоје или троје од њих му је рекло да је оптужени отишао за Босну. Када се вратио, оптужени му је рекао да је морао да оде за Босну због родитеља, а није му причао о ситуацији у Босни јер за тим није било ни потребе, обзиром да је пратио средства информисања у то време и знао је да је на

подручју Босне и Хрватске био рат. Он није питао оптуженог шта се дешава у његовом месту у којем су остали да живе његови родитељи нити му је оптужени о томе причао, није му познато односно не сећа се чак ни имена места у Босни у којем је оптужени живео пре него што је дошао у Београд, а услед протекла времена од 30 година, не сећа се ни да ли су уопште о томе и причали.

Сведок МЖ у датом исказу непосредно пред судом на главном претресу, изјавио је да познаје оптуженог Данка Владичића од 1990. године, а да су и данас пријатељи. Упознали су се у кафани „Вашингтон“ преко пута Бајлонијеве пијаце. Заједно су шверцовали гориво и седели по цео дан у тој кафани. Били су један другом конкуренција, обојица су шверцовали гориво, свако за себе, свако је имао свог добављача, а Данко је шверцовао и цигарете. Тих 90-тих година су се свакодневно дружили, седели су заједно у овој кафани од јутра па до 18-19 часова увече. И данас се друже. Зависно од обавеза, некад вежу и по 10 дана свакодневног виђања, али не више у вези посла, већ ради чистог дружења, обзиром да више не раде никакве послове заједно, обзиром да је он спортиста, а да је Данко сада „у спорту“.

Упитан да опише своје дружење и контакте са Данком Владичићем током 1992. године навео је да су се свакодневно виђали у кафани „Вашингтон“ где су пили и шверцовали, да је он држао и покер апарате у тој кафани, да је оптужени током 1992. године све време био у Београду, да га је виђао скоро сваки дан, можда би се догодило да га један дан у месецу није видео. Сећа се да су се напили за његов рођендан 24. августа, као и да су сваког дана заједно пратили Олимпијаду на старом телевизору у кафани „Вашингтон“ која се те године одржавала у Барселони у периоду од краја јула и целог августа, да су заједно гледали и утакмицу финала Хрватска-Америка, да су осим њега и Владичића ту били и многи други, да се сваки дан током трајања олимпијаде и на дан свог рођендана 24. августа виђао са Владичићем.

На постављено питање изјавио је да му није познато да је Владичић током 1992. године одлазио за Босну. Није разговарао са Владичићем о томе да ли има неког у Босни. Познато му је да има [REDACTED], али се никада у разговорима нису дотицали тога. Владичић му никада није причао о ратним дешавањима у Босни јер ни он није ишао на ратиште, тако да о томе нису ни разговарали.

Његова виђања са Владичићем након тих `90-тих година била су везана за кафану и за ватерполо, обзиром да је он у периоду 2008-2010. године био комерцијални директор спортског савеза Београда, а сада је савезу ватерпола, као и Данко Владичић, који је тамо ангажован око организације и припрема такмичења, путовања делегација и брине о опреми.

На питање да ли се сећа да ли је видео Данка Владичића 15.-ог, 16.-ог и 18.-ог августа 1992. године, изјавио је да је виђао Владичића нон-стоп, сваког дана до краја августа 1992. године, обзиром да је тада трајала олимпијада и да су заједно гледали утакмице, с тим што не може да се сети конкретно сваког од ових датума. Не може да се сети како је Владичић тог дана био одевен, али наводи да су заједно проводили цео

дан од ујутру до увече продајући гориво, што су иначе радили сваког дана од 8-9 часова ујутру до 18-19 часова увече, тако што су он и Владичић седели у кафани „Вашингтон“, купци горива су долазили код њега у кафану да плате гориво које им је његов радник продавао на улици, с тим што је Владичић био више напољу.

На питање да ли му је познато где је оптужени Данко Владичић рођен и где је живео пре него што је дошао у Београд, изјавио је да му то није познато јер о томе никада нису ни причали.

Изјавио је да му оптужени Данко Владичић никада није поменуо Брод на Дрини.

Након што му је предочено да је велики број испитаних сведока који су живели у месту Брод на Дрини где је живео и оптужени пре него што је дошао у Београд, и да ови сведоци тврде да је оптужени Данко Владичић живео у Броду на Дрини и да је у августу месецу 1992. године свакодневно тамо боравио, изјавио је да не зна ко је то изјавио али да оптужени није могао да буде на два места истовремено.

На постављено питање изјавио је да не познаје лице под именом НК, односно да га је упознао непосредно пре претреса, обзиром да је испитан на истом претресу непосредно пре њега.

Након што му је предочено да је сведок НК изјавио да је оптужени Данко Владичић за њега продавао гориво 1992. године изјавио је да му није познато за кога је Данко Владичић продавао гориво.

Упитан да објасни како не познаје НК уколико су обојица продавали гориво на истом месту у Београду 1992. године изјавио је да зна НК из виђења, али да се никада са њим није дружио јер му је он био конкуренција.

Упитан да ли може да наведе имена пијатеља оптуженог Данка Владичића, навео је лица: ██████████ – рукометаш; ██████████ – ватерполиста, садашњи министар; затим ██████████, с тим што је указао да се ова лица нису свакодневно дружила са њим и Владичићем током 1992. године.

Упитан да наведе остала лица која су осим њега и Данка Владичића седела са њима у кафани „Вашингтон“, навео је да је осим њих двојице ту било још људи, међу којима је био и ██████████ који је заједно са њим ту држао покер апарате, као и лица која су трговала девизама у Француској улици, чији имена не може да се сети.

На постављено питање изјавио је да је да су Олимпијске игре у Брселони 1992. године трајале од краја јула и целог августа те године.

На постављено питање изјавио је да је оптуженог Данка Владичића виђао и у периоду након 1992. године у кафани, али да о њему из тог периода не зна ништа посебно јер другове у кафани никад није ни питао чиме се баве и шта раде, а на питање

о чему су причали кад су седели у кафани читав дан, навео је да су причали о кладионици и о свему.

На питање да ли је Владичић док су седели у кафани и продавали гориво говорио да има неки други посао и да треба негде да жури или да има неких других обавеза и да треба негде да иде у вечерњим сатима, изјавио је да Владичић то никада није говорио, али да га он то никада није ни питао.

Сведок ЗТ, испитан непосредно пред судом на главном претресу изјавио је да је Данка Владичића упознао преко свог сада покојног оца 1986. године, када је Данко заједно са његовим оцем дошао у њихов управо купљен стан на Жаркову, ради молерисања. У том периоду га је виђао 4-5 дана.

Након тога, поново је срео Данка Владичића када је у августу или септембру месецу 1991. године заједно са оцем био на Дорћолу у улици Цара Душана, где је затекао Владичића како продаје гориво и цигарете. Тада су започели сарадњу и дружење у смислу да је он почео да доноси Данку Владичићу гориво и цигарете које је Данко продавао на улици на Дорћолу. Тврди да се дружио са Данком Владичићем 1992. и 1993. године.

На питање да ли је све време 1992. године виђао Данка Владичића на Дорћолу, изјавио је да га је у том периоду свакодневно виђао на Дорћолу, да то сви знају, да је Данко Владичић провео цео живот на Дорћолу и да он то може да гарантује својим животом.

На питање када је то Данко Владичић провео цео свој живот на Дорћолу, изјавио је да је Данко на Дорћолу провео период од августа-септембра 1991. године до 2006. или 2007. године, када је прешао на Вождовац.

На питање да појасни када каже „доносио сам му“, да ли то значи да је он набављао гориво и нафту а да је Данко Владичић то за њега продавао, изјавио је да је он Данку доносио гориво и нафту које су се доносиле из Бугарске, али да је Данко то гориво и нафту продавао за себе.

Упитан да наведе све што му је познато о активностима и делатности Данка Владичића и о његовом боравку на Дорћолу током 1992. године, изјавио је да му је познато да се Данко Владичић бавио кречењем, да је након тога продавао гориво и цигарете, да је након тога био у „Српској радикалној странци“ и да се на Дорћолу у једном кафићу дружио са „ЛЖ“ и још једним човеком који му је био другар и заједно са њим је кречио, чијег имена због протеча времена не може да се сети. Свраћао је два или три пута у тај кафић и седео у друштву заједно са Владичићем, али се са њим у том периоду више дружио његов сада покојни отац, који је био запослен у Пошти у Таковској улици.

Тврди да је у периоду од септембра 1991. године па до краја 1993. године редовно виђао Владичића на Дорћолу на улици, обзиром да му је једном до два пута

недељно доносио цигарете за продају. Доносио му је по 20 до 30 боксева цигарета које је Владичић продавао на улици Цара Душана, на углу лево од једне школе, испред кафанице коју је напред поменуо.

Није му познато да ли се Данко Владичић током 1992. године бавио још нечим осим кречења и продаје горива и цигарета.

На питање да ли се сећа још неког осим „ЛЖ“ да је у то време продавао гориво са Владичићем на Дорћолу, изјавио је да се сећа и тог „молерчића“ кога је претходно поменуо.

На питање да ли му је познато име НК, изјавио је да му је то име познато да га је Данко Владичић стално помињао и причао да се дружи са њим, али не може да тврди да је НК тај „молерчић“ кога је поменуо као лице које је заједно са Владичићем и „ЛЖ“ продавало гориво на Дорћолу.

Ничег другог се не сећа из овог периода све до 2006. односно 2007. године, када су се он и Владичић мало чешће виђали и дружили унутар „[REDACTED] странке“

На питање да ли је видео Данка Владичића 16. и 18. августа 1992. године изјавио је да не може да тврди да га је видео баш тих дана, али да га је виђао сваког месеца по 3 до 5 пута месечно, с тим што не може прецизно да определи датуме.

Сведок ДС, у датом исказу на главном претресу изјавио је да је оптуженог Данка Владичића упознао крајем осамдесетих година, 1986., 1987. или 1988. године, на Дорћолу где и живи. Касније, 1991. и 1992. године он и Владичић су продавали гориво и цигарете на улици. Износили су гориво у канистерима на улицу, сипали га у пластичне флаше од по 2 литра и продавали људима који би наишли колима и куповали гориво и цигарете. Данко Владичић и он су стално стајали на истом месту на углу Душанове и улице Цара Уроша.

Познато му је да је Данко Владичић рођен у Босни, али не зна у ком месту и да је имао родитеље који су живели у Босни. Колико му је познато, Данко Владичић није одлазио у Босну у периоду од 1990. до 1993. године, обзиром да је свакодневно продавао гориво са њим на Дорћолу. Они нису били једини који су у то време продавали гориво на овом месту у Душановој улици, било је ту и других људи, али су сви они у међувремену преминули. Свако је продавао гориво за себе. Познато му је да се Данко Владичић касније бавио само молерајем.

Познато му је лице по имену НК који је раније становао у његовом крају на Дорћолу, али га већ дуже време није видео. Није му познато да ли је и он продавао гориво и цигарете или се бавио нечим другим, али га је виђао током 1990.-их година испред Удружења „Рибарско“ у Дубровачкој улици, а живео је у близини, у [REDACTED] улици. НК се као и он, дружио са Данком Владичићем, сви су били из истог краја и у то време су се дружили, седели су заједно у кафани која се налазила код места на којем

су он и Владичић продавали гориво – на углу Душанове и улице Цара Уроша која је у међувремену срушена, затим у Удружењу „Рибарско“ на углу Дубровачке и улице Високог Стевана, као и у Малој Скадарлији.

Са Данком Владичићем се стално дружио док је Данко живео на Дорћолу - до пре 8 или 10 година, када је добио стан на [REDACTED] и када се одселио. У периоду од 1990. до 1993. године га је виђао свакодневно, обзиром да су продавали гориво и цигарете на поменутом месту на Дорћолу и то од 09 – 10 часова пре подне па све до увече, понекад и до 22,00 часа, с тим што због протеча времена од 30 година не може да тврди да је видео Владичића на Дорћолу конкретно 18.08.1992. године.

На питање да ли му је познато лице по имену МЖ изјавио је да му је познат један М, који је био Црногорац и преминуо је пре две године, али му није познато његово презиме.

На питање да ли му је познато лице по имену ЗТ, изјавио је да му то име није познато, али да он више људи зна по надимку, као што и њега већина људи које познаје на Дорћолу зна по надимку „И“ који носи још од основне школе, а нико не зна како се он заправо зове.

Сведок ЖП у датом исказу на главном претресу изјавио је да је пензионер, а да је 30 година радио у СУП-у Београд, у Управи криминалистичке полиције. У периоду 1991- 92. године радио је у полицијској станици Стари Град, у одсеку за сузбијање општег криминалитета. У оквиру посла који је обављао, а који је подразумевало превентивно деловање на вршење кривичних дела и прекршаја и откривање кривичних дела, прекршаја и извршилаца 1991.-92. године је запазио Владичић Данка као лице које је било карактеристично по израженој ароганцији у понашању, за које је по нагласку схватио да је из Босне, да се креће на територији Дорћола, виђао га је по улицама на Дорћолу око Душанове улице, ресторанима „Доњи град“ „Ужичка Кремна“, по неким киосцима који су били на месту где се седело на углу улица Цара Уроша и Цара Душана. Од пролећа 1992. године када је почео рат у Босни, виђао је Данка Владичића са неким лицима која су била склона вршењу кривичних дела и прекршаја, као што су кривична дела крађе, тешке крађе, крађе аутомобила, преваре и тд. и која су већ била хапшена за одређена кривична дела, па је постојала индиција да и Владичић можда врши нека кривична дела, што је иницирало предузимање мера спречавања извршења дела.

Даље је навео да је у то време 1992. године када је Данка Владичића виђао на Дорћолу, већ почео рат у Босни и да је много људи већ било на фронту, међу којима и неки његови суграђани и рођаци из родне [REDACTED], тако да је њему било иритантно то што је Данко Владичић који је био из Босне у то време био у Београду.

У то време у оквиру полиције је са колегама предузимао одређене мере према Данку Владичићу и другим лицима са којима су га виђали која су била „ситни криминалци“ и која су им због тога била безбедносно интересантна, али га је виђао и

са лицима која су вршила и нека тежа кривична дела. Пратили су на терену њихове контакте и њихово кретање, све су то анализирали а затим предузимали акције рације, претресања и легитимисања. Данка Владичића је у то време веома често виђао, више пута су га он и његове колеге легитимисале и претресале.

Сећа се да је Данко Владичић у то време продавао гориво на улици испред ауто сервиса у Душановој улици па су га и због тога он и његове колеге привођили у станицу полиције, али је он имао неку „везу“, тако да никада није процесуиран за то, није му познато да ли му је писана нека кривична пријава.

Интензивније предузимање мера према оптуженом Данку Владичићу трајало је око годину дана, од јула 1992. године до јула 1993. године. Током 1993. године дошло се до сазнања да су Данко Владичић и извесни ██████████ крали делове и скидали шофершајбне са аутомобила и имали су конкретан податак да су њих двојица продали неку шофершајбну, као и пријаву да је са одређеног возила на територији Дорћола скинута шофершајбна. Владичића су тада ухапсили заједно са саизвршиоцем и прикривачем и њих тројица су били под истрагом неколико месеци. Касније је такође виђао Владичића, али службено према њему нису више предузимане мере, јер се он по процени полиције није бавио озбиљнијим криминалом који је постао учесталији у том периоду, у смислу вршења убистава, кријумчарења наркотика, продаје оружја.

Током 1992. године Данка Владичића је виђао често, али не стално. Појаснио је да то значи да је у овом периоду Данка Владичића виђао више пута месечно и да је његов субјективни осећај био да је Данко стално био ту присутан, али не може то да тврди.

На место на којем је виђао Данка Владичића са колегама ишао је најмање једном недељно, на сваких 4-5 дана зато што им је то место било интересантно због људи који су ту долазили и по његовим сећањима доста често би тим приликама на том месту и током августа 1992. године затицао Данка Владичића, тако да му је остао у сећању тај субјективни осећај који је имао – да је Данко стално био ту.

На питање да ли је током свог оперативног рада и праћења Данка Владичића и његових контаката имао информацију да је Данко Владичић склон конзумирању неких опојних дрога, изјавио је да није добио такву информацију, али да је имао информацију да је Владичић склон конзумирању алкохола.

На питање да је у периоду од пролећа 1992. године па до 1993. године некада легитимисао, заустављао или контролисао Данка Владичића и да ли је о томе сачињавао записник или службену белешку, изјавио је да је Данко Владичић у том периоду сигурно више пута легитимисан и то не од истог полицајца, да је над њим вршен делимичан преглед у ноћним часовима, али да се у то време о томе нису сачињавали записници ни службене белешке. Указао је да сигурно зна да је један од разлога због којих је Данко Владичић привођен у полицијску станицу био тај што је продавао бензин на улици испред сервиса за прање аутомобила, с тим што тај бензин

није продавао за себе већ је радио као продавац бензина на улици за неко друго лице које је тај бензин набављало.

Као лица склона вршењу кривичних дела са којима је Данко Владичић остваривао контакте навео је лица: [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], НК, [REDACTED], [REDACTED] звани [REDACTED] и да су се они углавном састајали на пордучју Дорћола у ресторанима као што је ресторан „Доњи град“, као и да су седели у баштицама испред неких киоска који су се налазили на углу улице Цара Уроша и Цара Душана, а да је оптужени Данко Владичић на око 20 метара од тог места продавао гориво испред сервиса за прање аутомобила у ул. Цара Душана.

На питање да ли је у периоду од јула месеца 1992. године до јула-августа 1993. године некада приметио да Данка Владичића нема у Београду, на Дорћолу, обзиром на његову претходну изјаву да је имао субјективни утисак да је Владичић стално био ту, изјавио је да не може конкретно да одговори на то питање јер не може да се сети да је постојао период када је био сигуран да Владичић није ту, али дозвољава могућност да Владичић у неком тренутку није био ту, али да он то није приметио јер је био заузет поступањем у неким другим пословима.

На питање да ли је Владичића видео 16., 17. и 18. августа 1992. године изјавио је да на такво питање не може да одговори децидно јер је немогуће да да одговор везано за конкретне датуме јер не може да се сети, да мисли да га је виђао у августу месецу 1992. године, али да у то није сигуран.

На питање да ли може да определи колико је пута видео Данка Владичића у августу месецу 1992. године изјавио је да не може да се сети.

Упитан да се изјасни у каквим је он односима са Данком Владичићем после тог оперативног рада који је трајао годину дана 1992.-93. године изјавио је да је Данка Владичића као и многе друге виђао до 2000. године, када је прешао да ради у УКП ПУ за град Београд, да су њихови односи били познанички, да се дешавало да сретне Данка Владичића и да попричају на улици или да седну и попричају у неком кафићу после његовог одласка у пензију.

На питање шта га је то као радника МУП-а навело да са неким у кога сумња или за кога зна да је из криминогене средине одржава неке блиске односе по одласку у пензију, изјавио је да је је многе људе према којима је као припадник МуП-а предузимао одређене службене радње и мере после тога сретао, зато што се трудио да у свом послу буде коректан и професионалан, тако да ти људи углавном нису били љути на њега.

На питање које службене радње је као полицајац предузео према Владичић Данку, изјавио је да је предузео службене радње прикупљање потребних обавештења и доказа (контакти са људима, контакти са сарадницима...), да је вршио је лични преглед, приводио га са колегама више пута због продавања горива на улици, али да о

томе нису сачињаване службене белешке, тако да у службеној евиденцији МУП-а нема никаквог трага о томе да је он спроводио било које службене радње у односу на Данка Владичића.

На питање када је последњи пут видео Данка Владичића, пре овог главног претреса, изјавио је да је то било пре неколико година када је срео оптуженог Данка Владичића.

На питање ко га је контактирао да дође у суд да сведочи у овом предмету изјавио је да је пре годину дана на улици срео НК који му је том приликом рекао да постоји неки проблем везано за Данка Владичића, да га је НК тада питао да ли се сећа тог времена када је Данко Владичић хапшен и „рађен“ и да ли хоће да сведочи у овом предмету Данка Владичића, јер он сматра да Данко Владичић није крив и да треба да му помогну и да својим сведочењем дају пред судом изјаву која може да користи Данку Владичићу.

На питање у каквим односима су били НК и оптужени Владичић Данко, изјавио је да му је познато да су се њих двојица дружили, да мисли да су заједно радили продају горива, а није му познато да ли су заједно вршили нека кривична дела.

На питање у чему се састојала проблематичност НК, изјавио је да НК у младости био извршилац неких кривичних дела, у периоду пре 1992. године, а није му познато да ли је извршио нека кривична дела у периоду 1992.-1993. године и да је њега је упамтио као лице које се дружило са Данком Владичићем.

Сведок НМ у датом исказу на главном претресу изјавио је да је родом из [REDACTED], да Данко Владичић тамо има родбину и да је био пријатељ његовог сада покојног брата, док је њему био само познаник.

Са Данком Владичићем је ступио у контакт преко свог брата почетком августа месеца 1992. године. Своју тадашњу девојку која је била из Београда упознао је у [REDACTED] док је била на летовању. Возио је девојку за Београд да покупи још неке ствари па да се врате у [REDACTED]. Како је у то време била велика несташица горива и цигарета, његов брат „[REDACTED]“ га је упутио на свог пријатеља Данка Владичића који је продавао горивоу Београду. Брат му је дао Данков број телефона. у Београд је допутовао са девојком колима 01., 02. или 03. августа и тада се јавио Данку телефоном јер је морао да се снабде горивом. За време тог боравка у Београду бар једном недељно се снабдевао цигаретама и горивом од Данка који их је продавао у Душановој улици, а поред тога, видео се са њим и на пићу и кафи пар пута, из поштовања према свом брату, с тим што га није виђао свакодневно.

Осим што му је познато да је Данко продавао гориво и цигарете на улици, познато му је и то да је касније „био у странци“ и да је постао спортски радник у ватерполу. Није му познато коју је функцију Данко обављао као спортски радник, али зна да је био у ватерполо клубу „Раднички“ из Крагујевца. Како је у међувремену он

постао директор Спортског центра „Бањица“, срео је поново Данка Владичића једном приликом када је ватерполо клуб „Раднички“ из Крагујевца играо утакмицу против ватерполо клуба „Партизан“ на базену Спортског центра „Бањица“ и тада су обновили међусобно пријатељство и дружење које траје и данас.

Познато му је да је Данко Владичић родом из Фоче, да је имао родитеље и брата и да му је отац преминуо. Није му познато да ли је Данко Владичић током 1992. године боравио у Фочи јер му то никада није помињао, нити га је он питао због чега није у Фочи 1992. године када је тамо било ратно стање него у Београду, јер то иначе никога није питао.

На питање да ли је видео оптуженог Данка Владичића 16., 17, 18. августа 1992. године изјавио је да не зна да ли га је виђао конкретно тих датума.

У овом кривичном поступку биле су неспорне одлучне чињенице:

-да се у време овог догађаја водио немеђународни унутрашњи оружани сукоб на територији Босне и Херцеговине између оружаних формација српског, бошњачког и хрватског народа, који је трајао у периоду од 1992. године до 1995. године. Одлуком Председништва Републике БиХ на седници одржаној 20. јула 1992. године проглашено је ратно стање на територији Босне и Херцеговине, што је објављено у “Службеном листу” БиХ број 7 дана 20.06.1992. године, а укинута је одлуком Председништва БиХ 22. децембра 1995. године и ступила је одмах на снагу, што је објављено у “Службеном листу” Републике БиХ број 50 од 28.12.1995. године;

-да су оштећени, сада покојни РВ и ТВ били цивили - припадници бошњачко-муслиманског народа;

-да је оптужени Данко Владичић припадник српског народа и да није био припадник било којих оружаних формација снага у сукобу.

Друштвено политичке прилике на подручју Фоче и насеља Брод на Дрини:

Према исказима сведока АВ и МП били су мобилисани у редове Војске Републике Српске од самог почетка рата, од априла месеца 1992. године, када су отпочела ратна дејства, а Фоча и Брод на Дрини су били под контролом војске Републике Српске. Према изјави сведока АВ, становништво муслиманске националности је напустило Брод на Дрини 1992. године из разлога што је почео рат и да су у Фочу дошле су паравојне формације из Србије и Црне Горе, које су повремено долазиле и у Брод на Дрини, где су се опијали и пљачкали станове које је напустило муслиманско становништво. Према изјави сведока-оштећеног ШВ на подручју Фоче је почетком рата у мају 1992. године било тешко стање за Муслимане, сећа се да је носио белу траку на рамену као знак препознавања, да је дошла војска са стране - „Бели орлови“, који су били стационирани у Фочи у граду и у школској сали у Броду на Дрини и да је све указивало на то да треба да напусти Фочу. Сведок-оштећена РЖ на главном претресу је навела да су сви мештани муслиманске националности који су

могли избећи из Брода на Дрини, то и учинили, да су били уплашени за свој живот, да је један део њих који није избегао одведен у КП дом Фоча, да је претила општа опасност од паравојних формација које су биле на том подручју, да је у сваком моменту могао бити одведен или у затвор у Фочу или је могао да буде бачен са моста у Дрину и да се њен брат плашио да као војно способан мушкарац муслиманске националности остане у тој средини која је била под контролом Републике Српске, да је већина која је избегла у [REDACTED] као и њен брат враћено назад, да је њен брат пуким случајем остао код ње у [REDACTED], обзиром да је и њој на врата долазила полиција да се распитује да ли је ту ШВ и да су због свега тога били у страху. Навела је да су њени родитељи имали проблем зато што су Муслимани, да је остало становништво из тог насеља избегавало да јавно са њима комуницира и да су се у последње време и они који су им пружали помоћ и доносили храну устручавали да то и даље раде, а што је у датој изјави на главном претресу потврдила и заштићени сведок са псеудонимом „С1“, наводећи да да су комшије српске националности које су их раније обилазили и доносили им храну били у страху да би им могли наудити Срби чији су чланови породица или рођаци погинули на ратишту, ако би чули да они помажу лицима муслиманске националности, пошто су она и њена мајка биле саме и незаштићене и плашиле су се да ће неко од њуди који су одлазили на ратиште или коме је неко погинуо на ратишту наоружан доћи и да ће им наудити ако сазна да помажу лицима муслиманске националности, да су на подручју Фоче и Брода на Дрини биле присутне паравојне формације - Фочаци који су се представљали као „Црногорци“ да су имали свој штаб у просторијама радне заједнице Маглић на Броду на Дрини, да су били наоружани и да су обављали акције које су називали „чишћење“, а што је у складу и са исказом сведока МП у делу у којем је изјавио да је ЂМ у то време био код куће, да је био ослобођен ратишта зато што му је крајем јула или почетком августа погинуо син јединац ТМ на ратишту као млад војник, да му је ЂМ рекао: „Ти га храниш, а они ми убили сина“, зато што је његова супруга додавала храну РВ и ТВ, а ЂМ сина су убили Муслимани на ратишту, да су РВ и ТВ за време рата у августу 1992. године били једина лица муслиманске националности у насељу, обзиром да су се остали Муслимани већ били одселили, укључујући и њиховог сина који је отишао код сестре у [REDACTED], а РВ и ТВ су остали код своје куће зато што је РВ био болестан човек и он и ТВ нису хтели да буду на терету ћерки у [REDACTED].

Оптужени Данко Владичић у својој одбрани у истрази и на главном претресу негирао је да је лишио живота оштећене РВ и ТВ, уз тврдњу да се у августу месецу 1992. године није налазио у Броду на Дрини већ у Београду. Овакви наводе оптуженог суд је оценио као неистините, јер су оповргнути пре свега исказом заштићеног сведока са псеудонимом «С1», а затим и исказима сведока – оштећених ШВ, ЗВ, РЖ и исказима сведока МХ, КК, АВ, ЗД, СР, ТР, ПЂ и МП.

Сведок МП у датом исказу на главном претресу, између осталог, навео је да је у истом месецу када су лишени живота РВ и ТВ, почетком августа месеца на ратишту страдао син ЂМ, који је био млад војник и да је до тог 01. августа његова супруга РВ и

ТВ дотурала нешто млека и сира, али да се ЂМ након што му је син тада страдао на ратишту љутио говорећи: „Ти их чуваш, а они ми убили сина“, потенцирајући да су РВ и ТВ исте националности као војници који су на ратишту убили његовог сина, па како је оптужени Данко Владичић у датој одбрани на главном претресу децидно изјавио да је син ЂМ са којим се он дружио, погинуо у време када се он налазио код родитеља у Броду на Дрини, то је утврђено да се оптужени Данко Владичић налазио у Броду на Дрини у августу месецу 1992. године, а његова одбрана у којој тврди да је на подручју Брода на Дрини боравио од априла до краја јуна 1992. године, када се вратио у Београд и да је поново отишао у Фочу тек 1995. године, као и да је син ЂМ погинуо на самом почетку рата се показује као контрадикторна, неистинита и усмерена на избегавање кривице.

Заштићени сведок са псеудонимом „С1“ у исказу датом пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ, до детаља је описала како је једне ноћи, за време рата 1992. године између 22,00 и 24,00 часа са мајком седела у њиховом стану када су чуле два пуцња који су допирали из правца бараке у којој се налазио стан РВ и ТВ, да је убрзо затим, након 1 до 2 минута на њихова врата залупао Данко Владичић звани „■■■■“, син ■■■■ и ■■■■, који је био намазан црном кремом по лицу, да је Данко ушао у њихов стан, да је у рукама имао пушку и да јој је одмах саопштио да је убио РВ и ТВ и да је то урадио како би осветио „К“, а појаснила је да се „К“ презива К и да је то био рођак Данка Владичића, који је пар дана раније погинуо на првим борбеним линијама као војник војске Републике Српске. При овим наводима, заштићени сведок је доследно остала и у исказу датом у истрази пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу, с тим што је додала да јој је Данко рекао да је убио РВ и ТВ како би осветио „К“ и још једног младог војника са презименом М који је погинуо на ратишту у Сарајеву, а који је са својом породицом живео у истој бараци, испод стана у којем је живела породица Владичића, да се барака у којој је она становала са својом мајком налази изнад бараке у којој су живели брачни пар В, у непосредној близини и да је врло добро чула пуцње непосредно пре доласка оптуженог Данка Владичића у њен стан, да је Данко Владичић том приликом у рукама имао велику пушку која је имала дрвени кундак светлосмеђе боје која се зове „паповка“, као и да је након ове ноћи оптуженог Данка Владичића видела неколико пута код једног багрема испод њиховог насеља где су се мештани окупљали, а коју локацију су интерно звали „Радио Багрем“, да је Данко седео међу мештанима и да се хвалио како је осветио „К“ и М. Све наведено заштићени сведок са псеудонимом „С1“ поновила је и у исказу датом пред овим судом на главном претресу, путем видео-конференцијске везе. На питање зашто је по њеном мишљењу Данко Владичић те ноћи после извршеног убиства брачног пара В дошао управо код ње у стан, а не код неког другог, изјавила је да сматра да је он дошао управо код ње и њене мајке зато што су биле незаштићене жене и зато што га нико други не би примио у свој стан тако маскираног. Указала је да су њени односи са Данком Владичићем били коректни до критичног догађаја и да никада није била ни у каквом сукобу са оптуженим, као ни било ко из њене породице, да је њен мотив да сведочи у овом поступку то што жели да се правда задовољи на било који начин, да јој

савест не би дозволила да каже нешто што није истина и да лажно сведочи против било кога, да она лично нема ништа против оптуженог ни против његове породице, али да је чињеница да је оптужени извршио ово убиство.

Исказ заштићеног сведока у складу је са чињеницама утврђеним на основу извода из Матичне књиге умрлих за ДК број [REDACTED] од 21.08.2017. године, издатог од стране Одељења за општу управу Града Требиња из ког је утврђено да је именовани преминуо 08.08.1992. године и извода из Матичне књиге рођених за оптуженог Данка Владичића, из којег је утврђено да је девојачко презиме његове мајке К. Оптужени у датој одбрани не спори да је ДК био његов рођак, с тим што је у истрази изјавио да су били сродници трећег или четвртог степена, док је на главном претресу изјавио да су били сродници четвртог или петог степена, чиме по оцени суда очигледно покушава да умањи значај тог сродства, као и наводима да нису били блиски јер је ДК био мало старији од њега и да је живео у селу које се налази са друге стране реке Дрине у односу на село из којег потиче његова мајка. Са друге стране, оптужени је потврдио да је породица М живела у истој бараци као и његова породица, да су били комшије и да је са њиховим сином одрастао и дружио се, као и да је млади М погинуо почетком рата на ратишту као војник ВРС.

Исказ заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ у потврђен је и исказима сведока КК, АВ, ЗД, СР, ТР, ПЂ и МП, мештана Брода на Дрини, који нису непосредни очевици овог догађаја, али су у датим исказима сагласно изјавили да се након убиства РВ и ТВ међу мештанима причало да је ово убиство извршио Данко Владичић.

Сведок АВ, у датој изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ изјавио је да иако није био присутан у Броду на Дрини када су РВ и ТВ, обзиром да се налазио на борбеној линији, да је по повратку са линије сазнао за њихово убиство и да се по комшилуку причало да их је убио Данко Владичић, син [REDACTED] Владичића. У изјави датој пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу овај сведок је изјавио да му је мајка по повратку са линије рекла да је Данко Владичић починио ово убиство, да је улазила у њихов стан и да је видела трагове крви, а да су тела већ била однета, као и да је читав комшилук причао да је Владичић починио ово убиство и то из аутоматске пушке. **Сведок ЗД** у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је за убиство РВ и ТВ сазнала три месеца након овог догађаја од ГП којој је дошла у посету. Том приликом ГП јој је саопштила да је била на селу у време овог убиства, а да је по повратку у Брод на Дрини чула да је Данко Владичић убио РВ и ТВ мецима из пушке. О убиству брачног пара В су јој причале и друге комшије из Брода на Дрини међу којима и ЈЂ, која је све чула јер њен стан од стана породице В дели само један зид. Указала је да је и данас у соби на месту где су убијени РВ и ТВ црн под, да се на истом налазе флеке од крви које никад није успела да очисти. При оваквој изјави, сведок ЗД је остала и на главном претресу. **Сведок МП**, у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавио је да се сећа да је у августу месецу 1992. године био на линији одбране када је чуо да су РВ и ТВ убијени. Чуо је да се Данко Владичић доводи у везу са убиством РВ и ТВ. Није чуо да се било које

друго име осим Данка Владичића доводи у везу са овим убиством. **Сведок ТР**, у датој изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ изјавила је да се сећа да је било лето 1992. године, с тим што не може да се сети датума, када је чула у комшилуку да су РВ и ТВ убијени, а што је сазнала сутрадан, након убиства ида су по комшилуку одмах кружиле приче да их је убио Владичић Данко, син [REDACTED] и [REDACTED] који су у то време такође живели у комшилуку у насељу Брод на Дрини, а при овој изјави је у свему остала и у исказу датом пред ОЈТ у Требињу, с тим што је додала да никада није чула ниједно друго име изузев имена Владичић Данка да се доводи у везу са убиством њених комшија РВ и ТВ. **Сведок СР** у изјави датој пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ изјавио је да је у лето 1992. године, не сећа се датума, у комшилуку сазнао да су комшије РВ и ТВ тог дана убијени, да се одмах сазнало да их је убио Владичић Данко, син [REDACTED] и [REDACTED] који су у то време живели такође у комшилуку у месту Брод на Дрини. При оваквој изјави, овај сведок је остао и пред ОЈТ Требиње, с тим што је додао да до није никада чуо да се неко друго име изузев имена Владичић Данка везује за убиство његових комшија РВ и ТВ. **Сведок ПЂ**, у датој изјави на главном претресу након што му је предочено да су током овог поступка испитани сведоци који су се изјашњавали о томе да се у Броду на Дрини говорило да је покојне РВ и ТВ лишио живота оптужени Данко Владичић, изјавио је да људи то јесу говорили, али се не сећа ко је то говорио. **Сведок КК** у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је у лето 1992. године када су убијени РВ и ТВ чула дојаве да је Данко Владичић у томе учествовао, да је то чула од „народа“, да се причало да су те ноћи Данко и МЂ звали „П“ ушли у стан код В и да су они то урадили, да је „П“ замотао тела и да је помогао Данку да их изнесе и да је после тога „П“ извршио самоубиство и да никада није чула да се било које друго име осим имена Данка Владичића и „П“ доводи у везу са убиством њених комшија РВ и ТВ.

О томе да је сада покојни МЂ са надимком „П“ учествовао у овом догађају у смислу да је помогао оптуженом Данку Владичићу да уклони мртва тела РВ и ТВ изјашњавала се и заштићени сведок са псеудонимом „С1“, која је у изјави датој пред ОЈТ Требиње поменула да је „П“ те ноћи помогао Данку да замотају и однесу тела, да зна да је „П“ једини од ближних комшија имао ауто - белог или жутог „Фићу“ и да зна само да се „П“ убрзо након тога убио, а у датом исказу на главном претресу је појаснила да да је чула од сада покојног „П“ да су тела однета аутомобилом „Фића“ чини јој се жуте боје, који је возио сада покојни „П“, који је тела однео заједно са Данком, али јој није познато да ли им је неко у томе помогао нити зна када су тела однета. Сигурна је да је комшија МЂ са надимком „П“ те ноћи помогао Данку Владичићу да замотају и однесу мртва тела брачног пара В, јер су јој то лично испричали Данко Владичић и сада покојни „П“ после догађаја и то код „Радио багрема“ – на месту где су се окупљали мештани насеља како би сазнали вести са ратишта и трачеве из насеља. Да „П“ није учествовао у самом убиству већ само у уклањању мртвих тела оштећених из стана, указује чињеница да заштићени сведок наводи да се сећа да су „П“ и његова сада покојна мајка коментарисали како је Данко

том приликом могао и „П“ да убије, обзиром да је спавао до танког преградног зида који дели њихов стан од стана В и да је са друге стране тог зида био кревет на којем је лежао РВ када је лишен живота, да јој је „П“ након убиства рекао како му је жао што РВ и ТВ није за живота убацио у свој ауто да их изведе из Брода на Дрини до Шћепан Поља и да их на тај начин спаси, као и да јој никада нико није причао да је брачни пар В убио МЂ звани „П“.

Оптужени Данко Владичић у датом одбрани на главном претресу потврдио је да је са МЂ чији је надимак био „П“ одрастао и да су се дружили, да му је познато да је он извршио самоубиство, да је „П“ возио ауто и да је био присутан у насељу Брод на Дрини 1992. године док је он ту боравио, као и да су породице Ђ и В живе у истој бараци. Такође, оптужени је потврдио да у Броду на Дрини постоји место где су се окупљали мештани, а које су звани "Радио багрем" и да је то једно место на ливади испод барака на удаљености од 15-20 метара поред самог пута где се налази један багрем код кога су се сви окупљали и седели.

У прилог чињеници да МЂ звани „П“ није заједно са оптуженим Данком Владичићем учествовао у самом лишењу живота брачног пара Врањача говори и исказ сведока АВ дат пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ и пред ОЈТ у Требињу у којем неводи да се самоубиство МЂ „П“ доводи у везу са тим што је можда видео или знао ко је убио брачни пар В, с тим што је у првој изјави навео то као свој закључак, док је у изјави пред ОЈТ у Требињу појаснио да то није био само његов лични закључак, већ да је читав комшилук причао да је „П“ извршио самоубиство из наведеног разлога, као и искази сведока-оштећених ЗВ и ШВ, који су такође изјавили да су од мештана Брода на дрини обавештени да је у ноћи убиства оптуженог Данка Владичића видео МЂ звани „П“, те да се његово самоубиство које је уследило доводи са тим у везу.

Вест о убиству родитеља је примила сведок-оштећена РЖ, која се у то време налазила у [REDACTED] заједно са братом сведоком-оштећеним ШВ. Сведок РЖ у датом изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ изјавила је да је за чињеницу да су јој родитељи смртно страдали сазнала од СЖ из [REDACTED], такође пореклом из Фоче, која је дошла лично код ње кући и саопштила јој трагичне вести, а наиме да је [REDACTED] чула од своје породице да су њени родитељи убијени 18.08.1992. године око 02,00 часова, од стране извесног Данка, чији је надимак „Пића“, а да је касније сазнала да се ради о особи која се зове Данко Владичић, звани „[REDACTED]“, син [REDACTED] и [REDACTED], а њен исказ у складу је са исказом сведока-оштећеног ШВ који је изјавио да је тог лета једног дана у августу месецу једна особа дошла код њега и саопштила му да су му родитељи убијени, с тим што му је пре њиховог убиства та особа рекла да би било добро да своје родитеље изведе из Фоче, а да је посредна сазнања о убиству својих родитеља добио и од своје сестре РЖ која је радила у [REDACTED] у болници и која је од људи који су тада долазили из Босне и Херцеговине добијала информације о овом догађају. Такође је навео да је путем писма послатог преко организације „Црвеног крста“ обавестио њихову сестру сведока-оштећену ЗВ, која је у

датом исказу то потврдила, наводећи да је у августу или септембру месецу 1992. године преко Црвеног крста добила поруку од свог брата ШВ и сестре РЖ који су се тада налазили у [REDACTED], у [REDACTED], у којој поруци је писало да су им родитељи убијени и сахрањени у Броду на Дрини, на месту које се зове „Алборија“, а да су њихови искази веродостојни, утврђено је и извршеним увидом у наведено писмо чија садржина одговара наводима сведока-оштећених. Сведок-оштећена ЗВ навела је да су кружиле приче о разлозима и мотивима убиства њених родитеља, али да се једино име Владичић Данко доводило у везу са њиховим убиством, а што су такође у својим исказима навели и сведоци - оштећени РЖ и ШВ, који је навео да цео Брод на Дрини и пола Фоче знају да је Данко Владичић убица његових родитеља и да никада није чуо да се неко други доводи у везу са овим догађајем, изузев Владичић Данка.

Ценећи исказе сведока, могу се уочити разлике у исказима између појединих сведока, као и разлике и противуречности у исказима које је исти сведок дао пред Тужилаштвом у претходном поступку и на главном претресу, очигледно као резултат протека великог временског периода. Кривично дело које је предмет овог поступка, извршено је пре тридесет година, поједини сведоци су и по три пута испитивани у току свих ових година, те је немогуће очекивати да о свим појединостима догађаја, исказују на потпуно сагласан начин. Протек времена од догађаја јасно доводи до немогућности да се исприча иста прича са истим детаљима, што значи да се могу заборавити или помешати неки детаљи, посебно они који ни по чему нису карактеристични да би их сведоци памтили толико дуги временски период, али што не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама, те да не говоре истину, а ситне неподударности, цео исказ чинити непоузданим. Суд је стога посветио посебну пажњу анализи исказа сведока, не дозволивши да се уколико се појави сумња у веродостојност и поузданост исказа сведока, то тумачи на штету оптуженог Данка Владичића. У конкретном случају неопходно је имати у виду и чињеницу да не постоји ниједан непосредни очевидац догађаја, а да је заштићени сведок са псеудонимом „С1“ непосредним опажањем – чула два пуцња, а да је одмах након тога код ње у стан дошао оптужени Данко Владичић маскиран црном кремом на лицу и наоружан пушком и саопштио јој да је управо лишио живота брачни пар В. Заштићени сведок је у својим исказима о одлучним и битним чињеницама које се односе на време у току ноћи када је чула два пуцња, опис оптуженог и начин на који јој је саопштио да је извршио дело, говорила доследно, а ситне неподударности у њеним исказима због протека времена и неких детаља који нису карактеристични, не доводе у сумњу њен исказ нити су га у том делу који се односи на битне и одлучне чињенице могле учинити непоузданим и неверљивим. С тим у вези, суд је имао у виду разлике у исказима заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ дате у истрази и на главном претресу, а наиме да је у датом исказу пред ОЈТ Требиње изјавила да је оптужени те вечери код ње у стану провео највише 10 минута, док је на главном претресу изјавила да је у њеном стану остао до 45 минута, као и навод да се овај догађај одиграо у јуну или јулу 1992. године Суд констатује да је од догађаја наведеног у прецизираној оптужници до исказа који је заштићени сведок дала

на главном претресу 08.10.2021. године, протекло више од 29 година, што је по свој прилици и утицало на прецизност и на сећање. Суд налази да су овакве неконзистентности код сведочења реалне и очекиване, али је исказ сведока у кључним деловима који се односе на одлучне чињенице и опис дешавања поуздан.

Суд налази да се сведочење заштићеног сведока може разликовати од онога што је навела у раније датом исказу и да је сасвим природно за кривични поступак да се сведоку на суђењу могу поставити питања која се разликују од оних у претходним испитивањима и да се он може сетити додатних детаља кад год се о њима конкретно пита. С тим у вези заштићени сведок под псеудонимом „С1“ је у датој изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине навела да је оптужени те ноћи дошао у њен стан са пушком у рукама, а у изјави датој пред ОЈТ у Требињу је на постављено питање да ближе опише ту пушку навела да је то била велика пушка која је имала дрвени кундак светло смеђе боје и да се та пушка зове „Паповка“. У датом исказу пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је сигурна да је „П“ те ноћи помогао Данку да замотају и однесу тела, да зна да је „П“ једини од ближих комшија имао ауто - белог или жутог „Фићу“, а на главном претресу, упитана да појасни на основу чега је била сигурна у ту чињеницу, појаснила је сигурна зато што су јој то лично испричали Данко Владичић и сада покојни „П“ у данима непосредно након догађаја и то код „Радио багрема“ – на месту где су се окупљали мештани насеља како би сазнали вести са ратишта и трачеве из насеља. Такође у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је могуће да је неко од Фочака које су звали „Црногорци“ помогао Данку, обзиром да су се сви они возали аутима по Броду на Дрини, да је њихова Команда била у просторијама „Маглића“ у Броду на Дрини, тако да су се они ту кретали, а на главном претресу, упитана да да појасни у ком контексту су они то помогли Данку, изјавила је да претпоставља да су му помогли да напусти Фочу. На питање да ли су ти Фочаци који су се представљали као Црногорци били неке оружане јединице, изјавила је да је то била паравојна формација која је имала свој штаб у просторијама радне заједнице Маглић на Броду на Дрини, да су били наоружани и да су обављали акције које су називали „чишћење“, али да нико у њиховом насељу ни тада а ни касније није помињао да су припадници тих паравојних формација лишили живота брачни пар В. Ова појашњења која је заштићени сведок са псеудонимом „С1“ дала у исказу на главном претресу одговарајући на питања странака и председника већа логична су и употпуњују њене раније дате исказе пред ОЈТ у Требињу и пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине и само доприносе уверењу суда о веродостојности исказа овог сведока.

На главном претресу заштићени сведок са псеудонимом „С1“ на питање да ли је сутрадан некога обавестила о томе што јој је оптужени испричао претходне ноћи, изјавила је да јесте, да је и Данко Владичић следећег дана то свима испричао, да се тиме хвалио и да су то већ наредног дана знале све комшије, као и Данкови налогодавци. На питање ко су комшије које су то знале и ко су налогодавци за дело

које се оптуженом ставља на терет, изјавила је да су то били ГП, отац погинулог М и други старији људи који су се окупљали на горњем делу Брода на Дрини око барака, да су на том месту већали ко ће кога да ликвидира и кога треба пребити, кога треба истерати из стана. На питање да ли јој је познато ко је донео одлуку да се РВ и ТВ, изјавила је да јој није познато ко је донео ту одлуку јер са тим људима није била блиска и није се са њима састајала. На питање да ли су ти Фочаци који су се предсављали као Црногорци имали икаквих додирних тачака са оном групом коју је поменула као групу која је доносила одлуку о томе ко ће бити убијен или слично, изјавила је да су ти Фочаци односно Црногорци били у родбинским везама и у контакту са групом људи из Брода на Дрини који су доносили ту одлуку, а којој групи су припадали и Данко Владичић, ГП и други, с тим што не може да прецизира са ким од тих Црногораца конкретно је Данко Владичић био у родбинским везама. По оцени суда, ови одговори сведока на питања постављена на околности на које се није изјашњавала у претходно датим изјавама пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине и ОЈТ у Требињу, нису у супротности са њеним раније датим изјавама нити доводе у сумњу исказ заштићеног сведока у кључним деловима који се односе на одлучне чињенице – да је лично чула два пуцња из правца бараке у којој су живели брачни пар В, да је оптужени минут или два након тога са пушком у рукама и маскиран црном кремом по лицу дошао у њен стан и саопштио јој да их је лишио живота да би освети освог рођака К и свог првог комшију – младића М са којим је одрастао. Околност да су и нека друга лица желела смрт брачног пара В и да је оптужени Данко Владичић био у контакту или у родбинским везама са тим лицима, па чак и да су му то били „налогодавци“, како то наводи заштићени сведок у свом исказу, не доводи у сумњу чињеницу да је оптужени Данко Владичић предузео радње извршења овог кривичног дела и то својом вољом, будући да је заштићени сведок до детаља описала свој разговор са оптуженим те ноћи наводећи да је оптужени одмах по доласку у њен стан рекао: „Осветио сам К“, да га је она питала: „Црни Данко, шта си урадио?“, а да јој је он одговорио: „Убио сам Р и Т“, да га је она питала зашто их је убио када су богаљи, а да је он рекао **да је осветио што је хтео осветити.**

Суд је анализирајући све напред наведене исказе заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ исте оценио као искрене, уверљиве и у битним чињеницама доследне, поткрепљене и у складу са исказима сведока–оштећених ШВ, ЗВ, РЖ и сведока МХ, КК, АВ, ЗД, СР, ТР, ПЂ и МП из претходног поступка, као и са исказом сведока ЗД из претходног поступка и са главног претреса, који су сагласни у својим наводима да се после овог убиства међу мештанима у Броду на Дрини причало да је ово убиство извршио оптужени Данко Владичић, те их је као такве и прихватио.

Суд налази да заштићени сведок није имала разлога да оптуженог Данка Владичића неосновано терети и са тим у вези упечатљиви су и оцењени су као искрени наводи заштићеног сведока да је њен мотив да сведочи у овом поступку то што жели да се правда задовољи на било који начин, да јој савест не би дозволила да каже нешто

што није истина и да лажно сведочи против било кога, да она лично нема ништа против оптуженог ни против његове породице, али да је чињница да је оптужени извршио ово убиство.

Исказе сведока—оштећених ШВ, ЗВ, РЖ и сведока МХ, КК, АВ, ЗД, СР, ТР, ПЂ и МП из претходног поступка, као и исказ сведока ЗД из претходног поступка и са главног претреса који су сагласни у својим наводима да се после овог убиства међу мештанима у Броду на Дрини причало да је ово убиство извршио оптужени Данко Владичић, да је након овог убиства оптужени напустио Брод на Дрини и да се никада више није ту вратио, као и сагласне тврдње сведока оштећених ШВ, ЗВ, РЖ и сведока МХ, КК, АВ, ЗД, СР, ТР, ПЂ и МП из претходног поступка да се ниједно друго име осим имена оптуженог није доводило у везу са овим убиством суд је прихватио као искрене, уверљиве, налазећи да ниједан од ових сведока није имао разлога да неосновано терети оптуженог, посебно када се има у виду да су сви ови сведоци, као и сам оптужени, изјавили да нико од њих није био у сукобу или уопште у лошим односима са оптуженим.

Сведоци КК, АВ, ТР, МО, сведоци-оштећени РЖ, ЗВ и ШВ, као и заштићени сведок са псеудонимом „С1“ сагласни су у својим изјавама и када је у питању опис личности, односно карактера оптуженог Данка Владичића. С тим у вези **сведок КК** у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је Данко Владичић волео да пије алкохол и да је био проблематичан као младић, **сведок АВ**, у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавио је да је Данко Владичић иначе био проблематичан и пре рата, да је имао обичај да се прикључи групи момака који су одлазили повремено на „неке интервенције“, а у датој изјави на главном претресу изјавио је да је оптужени волео да се потуче и да попије са страјним момцима из насеља, **сведок МО** у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је Данко Владичић био проблематичан човек и да је волео да попије, **сведок ТР** у датој изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ и пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је цела породица Владичић пре рата била проблематична, да су имали несугласица унутар саме породице, **сведок-оштећена РЖ** у датој изјави пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ изјавила је да је Данко Владичић и пре рата био агресивна особа склона вршењу кривичних дела, због чега су га се сви плашили, а на главном претресу је навела да је Данко Владичић био проблематичан, да су га се сви клонили, да се волео тући, да је вршио ситне крађе и преваре и да су то знали сви у комшилуку, да она лично није видела Данка у извршењу неког од наведених дела и да нема сазнања да је у комшилуку некоме нешто украо, али да су то све били „епитети који су уз њега ишли“. **Сведок-оштећена ЗВ** у датој изјави пред ОЈТ Требиње изјавила је да јој је познато да је Данко Владичић имао проблема у свом понашању са околином, да је био агресиван, да су га људи избегавали на културан начин како не би дошло до проблема и непријатности, обзиром да је он био непредвидив и да никада нису знали како може да реагује. **Сведок-оштећени ШВ** у датој изјави пред ОЈТ Требиње изјавио је да Данка Владичића познаје још из времена

када је живео у Броду на Дрини, да су заједно ишли у основну школу, да су заједно уписали занат, с тим што је Данко напустио школу још на првом полугодишту првог разреда, да је Данко био крупан и проблематичан, да се тукао и да су сви некако презали од њега, да је често одлазио у Београд где би се задржавао неко време, да му није био познат разлог његових одласака у Београд, али да мисли да је он тамо деловао у криминалним круговима и да је видео просперитет у том криминалу. **Заштићени сведок са псеудонимом „С1“** пред ОЈТ у Требињу изјавила је да је Данко за време рата док није напустио Брод на Дрини харао по Броду на Дрини, пијанчио, банчио, пљачкао, да је чула да је почео да пљачка и српске куће, а што је поновила и у исказу на главном претресу.

Сагласне изјаве сведока у наведеном делу суд је прихватио, налазећи да су искрене и да се међусобно потврђују и допуњују, при чему су складу и са изјавом сведока ЖП, припадника МУП Р. Србије у пензији, у делу у којем описује Данка Владичића као лице које је било карактеристично по израженој ароганцији у понашању, да је у пролеће 1992. године виђао Данка Владичића са неким лицима која су била склона вршењу кривичних дела и прекршаја, као што су кривична дела крађе, тешке крађе, крађе аутомобила, преваре и тд., али и са лицима која су вршила и нека тежа кривична дела и која су већ била хапшена за одређена кривична дела, па је постојала индиција да и Владичић можда врши нека кривична дела, што је иницирало предузимање мера спречавања извршења дела, да се током 1993. године дошло до сазнања да су Данко Владичић и извесни [REDACTED] крали делове и скидали шофершајбне са аутомобила и да су имали конкретан податак да су њих двојица продали неку шофершајбну, као и пријаву да је са одређеног возила на територији Дорћола скинута шофершајбна, да су Владичића тада ухапсили заједно са саизвршиоцем и прикривачем и да су њих тројица били под истрагом неколико месеци, да је имао информацију да је Владичић склон конзумирању алкохола, а што је потврдио и сам оптужени који је у датој одбрани на главном претресу навео да је шверцовао бензин и цигарете током 1992.-93. године, а да је након тога био осуђен због кривичног дела крађе и да је издржао казну у Окружном затвору у Београду, због тога што је продавао неке украдене шофершајбне. Наведена осуда је протеклом законом прописаног времена, а у одсуству нових осуда брисана је из Казнене евиденције у складу са тада важећим одредбама ЗКП-а.

Мање противречности у исказима ових сведока, везане за то да ли је оптужени био склон злоупотреби блажих опојних дрога (марихуана), што у својим исказима помињу сведоци-оштећени ШВ и МХ, а остали испитани сведоци не потврђују и везано за то да ли је Данко Владичић био мобилисан, што су изјавили сведоци АВ и СР у изјавама датим пред ОЈТ Требиње или да није био мобилисан, што је изјавио сведок МП, без значаја су за одлуку у овој кривично-пправној ствари и за оцену веродостојности исказа ових сведока, посебно имајући у виду да околност да оптужени Данко Владичић није био мобилисан међу странкама није била спорна, као и да није био припадник било којих оружаних формација, а што произлази и из дописа Одељења

за општу управу Општине Фоча број 04-835-77/15 од 18.05.2015. године, упућен Тужилаштву Босне и Херцеговине Сарајево, којим ова служба обавештава Тужилаштво Босне и Херцеговине да је извршила увид у евиденцију јединичног и матичног картона за лице Владичић (██████) Данко, рођен ██████. године у ██████ и да није евидентирана припадност Војске Републике Српске у току минулог рата. Ове мање противречности у исказима сведока по оцени суда не доводе у сумњу веродостојност исказа сведока у преосталом делу у којем се њихови искази међусобно потврђују и допуњују и у складу су са другим изведеним доказима, а и оптужени је изјавио да није имао било какве везе са Војском у Босни и Херцеговини, да га нико није позивао у општој мобилизацији, нити је био припадник било које војске, паравојске нити полиције.

Суд није прихватио део исказа сведока КК дат у истрази пред ОЈТ Требиње, као и део исказа сведока-оштећене РЖ са главног претреса у којим наводе да је према њиховим сазнањима осим оптуженог Данка Владичића у лишењу живота РВ и ТВ учествовао и сада покојни МЂ звани „П“, обзиром да су њихови искази у том делу у супротности са исказом заштићеног сведока са псеудонимом „С1“, те у супротности са исказима сведока-оштећених ШВ и ЗВ, као и сведока Т и СР, МП и АВ датим у истрази, који су сагласно изјавили да никада нису чули да се везано за извршење убиства РВ и ТВ помиње било које друго лице осим Данка Владичића.

Такође, није прихваћен ни део исказа сведока-оштећене ЗВ дат пред ОЈТ у Требињу у којем наводи да су према њеним сазнањима њени родитељи лишени живота хладним оружјем, јер је у том делу њен исказ у супротности са исказом заштићеног сведока са псеудонимом „С1“, која је децидирано током читавог поступка тврдила да је непосредно пре него што се оптужени појавио пред њеним вратима са пушком у рукама и саопштио јој да је лишио живота РВ и ТВ, веома добро чула два пуцња, те у супротности са исказом сведока-оштећених ШВ и РЖ који су изјавили да им је од стране мештана Брода на Дрини јављено да су њихови родитељи лишени живота хицима из ватреног оружја, односно пушке, као и исказа сведока АВ који је у датом исказу пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу изјавио да је по протеклу седам до десет дана од убиства РВ и ТВ дошао у Брод на Дрини, да мисли да му је његова мајка одмах по његовом повратку са линије рекла да је Данко Владичић починио ово убиство, да је читав комшилук причао да је он починио ово убиство и то из аутоматске пушке.

Иако су сведоци АВ, МП, ЗД, РЖ, ПЂ испитани на главном претресу путем видеоко-нференцијске везе негирали да их је неко пре сведочења контактирао и да су имали било какве претње везано за сведочење у овом предмету, утврђено је на основу исказа заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ као и исказа сведока-оштећеног ШВ и сведока МО да је међу мештанима Брода на Дрини постојао оправдани страх од оптуженог, услед чега је и додељен статус заштићеном сведоку „С1“, а који је по оцени суда могао допринети да сведоци АВ и МП измене свој исказ на главном претресу. Заштићени сведок са псеудонимом „С1“ је у датим изјавама пред Државном агенцијом

за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ, пред ОЈТ у Требињу, као и на главном претресу изјавила да жели да током суђења буде саслушана у својству заштићеног сведока, из разлога што се боји за своју и синову безбедност, да осећа страх за своју децу и фамилију, односно за њеног брата и сестру и њихове породице, да не би желела да се због њеног исказа нешто деси њеним најближим сродницима, обзиром да је Данко осветољубив човек и да је спреман да почини сваки злочин. Сведок МО, након што је од МЂ обавештена да је Данко Владичић рекао да ће је убити зато што је Хрватица, у страху за свој живот, одмах је спаковала своје ствари и заједно са дететом у први сумрак кренула пут Фоче, очигледно не доводећи ниједног тренутка у сумњу истинитост тога што јој је МЂ саопштио, што имплицитно говори о томе да сведок не доводи у сумњу да би Владичић био спреман да је лиши живота само из разлога њене националне припадности и на интензитет њеног страха од оптуженог, што је у складу са наводима исказа сведока-оштећеног ШВ пред ОЈТ Требиње, у делу којем је навео да је Данко био крупан и проблематичан, да се тукао и да су сви некако презали од њега, као и да му је једна особа саопштила да је Данко звао путем телефона пар пута из Србије и да јој је претио да ће је убити ако не затвори уста, да је позивао за време рата и да је имала страх од његових позива, а што је у складу и са исказом сведока-оштећене РЖ у делу у којем је навела да су све комшије биле у страху и да су и даље у страху да ће им се нешто лоше десити уколико се о тим догађајима и околностима изјасне и да због страха од оптуженог Данка Владичића нико од њих не жели да прича о томе.

Суд стога није прихватио измене у исказу сведока АВ на главном претресу. Сведок АВ у изјави датој пред ОЈТ у Требињу био је децидан да није чуо ниједно друго име осим имена оптуженог Данка Владичића да се доводи у везу са овим убиством, да би на главном претресу изјавио да се у вези са овим убиством поред помињања Владичић Данка чула и прича „о тим људима који су около били“ – а што се односи на припаднике српских паравојних формација присутних у време убиства у Броду на Дрини. Међутим, сведок за ове измењене наводе није дао логично објашњење, будући да је на питање да појасни која се то прича чула о људима који су били около и да ли је неко говорио да је неко од тих људи ушао у стан и лишио живота брачни пар В, изјавио дословно: „Ја то не знам, али су ти људи постојали около и због тога ја то тако кажем“, који одговор је по оцени суда крајње неодређен и неуверљив. Такође, у исказу датом пред ОЈТ Требиње изјавио је да је у Брод на Дрини дошао са борбене линије тек по протеклу седам до десет дана од овог убиства и да му је сада покојна мајка тада рекла да је Данко Владичић починио ово убиство, да не може да се сети неког конкретног лица, али да је читав комшилук причао да је Данко Владичић починио ово убиство из аутоматске пушке. На главном претресу изменио је свој исказ у том делу, наводећи да му је мајка саопштила да је неко убио њихове комшије РВ и ТВ, да је била у њиховом стану и да је видела трагове крви. Након што му је предочен део његове изјаве дате пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине од 20.03.2015. године у којој је навео да није био присутан на Броду на Дрини у време када су убијени РВ и ТВ, али да се после у комшилуку причало да их је

убио Данко Владичић, син ██████ изјавио је да је пред инспекторима Државне агенције изјавио да није био присутан у Броду када се то догодило, али да је касније чуо да неко тако прича, али да не зна ко је то причао. Надаље, након што му је предочен део његове изјаве дате пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 25.07.2017. године у којем је навео да је оптужени Данко Владичић имао обичај да се прикључи групи момака који су одлазили повремено на неке интервенције, позван да се изјасни шта је тиме желео да каже, изјавио је да се не сећа да је то изјавио. Такође, након што му је предочен део његове изјаве дате пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине од 20.03.2015. године у којој је навео да претпоставља да је његов комшија МЂ звани „П“ извршио самоубиство у вези убиства РВ и ТВ, да му није познато да ли је „П“ можда видео или знао ко је убио РВ и ТВ, као и део изјаве дате пред Окружним тужилаштвом у Требињу у којем је навео да мења ову изјаву само у односу на самоубиство МЂ „П“, тако што сада наводи да није само његова претпоставка, већ да је читав комшилук причао да је МЂ починио самоубиство из наведеног разлога, упитан да појасни када је „П“ извршио самоубиство, шта је то читав комшилук причао и шта је „П“ видео изјавио је да не може прецизно да се изјасни када је „П“ извршио самоубиство, с тим што му се чини да је протекло доста времена од убиства РВ и ТВ до „П“-ног самоубиства, да су његове раније дате изјаве такве какве јесу због тога што су му питања постављана тако што су га питали „да ли си чуо...“, а да је он на пример чуо и то да је „П“ извршио самоубиство зато што је имао чир на желуцу и што није могао да поднесе велике болове, али да то није навео у својим изјавама јер га тако нешто нису питали. Овакви наводи и објашњења сведока за измене у свом исказу за суд су неприхватљиви јер су нелогични и неубедљиви, посебно када се има у виду да је сведок АВ без примедби потписао записнике о саслушању пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине од 20.03.2015. године и пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 25.07.2017. године да је констатовано да је сведок прописно поучен и упозорен о својим правима и дужностима уз поступку, да је констатовано да сведок нема примедби на начин на који је вођен разговор односно испитивање, да су према његовом најбољем знању и уверењу његови одговори истинити, да је сведоку прочитан записник са његовом изјавом, да је потврдио да је изјава на записнику верна оном што је изјавио и да је без примедби потписује.

Суд није прихватио ни део исказа сведока МП са главног претреса у делу у којем је своју изјаву изменио у односу на изјаву дату у истрази пред ОЈТ у Требињу. Овај сведок у изјави датој на записнику о саслушању пред ОЈТ Требиње навео је да је у августу месецу 1992. године био на линији одбране када је чуо да су РВ и ТВ убијени, с тим што се не сећа ко му је то саопштио, а када је дошао кући, видео је закована улазна врата њиховог стана са две даске. Сада покојни ВП, који је живео у другој половини бараке на истој страни где и В, му је рекао да су РВ и ТВ убијени и да је он заковао врата како неко не би улазио унутра да износи њихове ствари. Навео је да је чуо да се Данко Владичић доводи у везу са убиством РВ и ТВ, као и да није чуо ниједно друго име да се доводи у везу са овим убиством. Навео је да му је било

сумњиво што је Данко убрзо након њиховог убиства, исте године отишао са Брода на Дрини. На главном претресу овај сведок мења своју изјаву наводећи да је чуо да се Данко Владичић помиње у вези тог убиства, али да му није познато шта је даље било и да ли је заиста он то учинио или није, обзиром да није био присутан у Броду на Дрини у том моменту. Указао је да је у Броду на Дрини у то време било присутних војника који су се налазили код куће, на одсуству са ратишта. Након што му је предочен његов раније дат исказ у делу у којем је изјавио да му је било сумњиво што је Данко убрзо након убиства РВ и ТВ исте године отишао са Брода на Дрини, упитан да појасни шта му је било сумњиво и шта је тиме желео да каже, изјавио је да му ништа није било сумњиво, да је Данко био у Београду, с тим да је долазио код својих родитеља и враћао се. На питање зашто у претходно датом исказу није помињао да је Данко Владичић у то време био у Београду, да је долазио код родитеља и враћао се, изјавио је да је судиница која га је испитивала све наводила на Данка Владичића, да је стално спомињала Данка, а да је он навео да не зна да ли је Данко био у том моменту у Фочи, јер он месец дана није био ту, да је Данко био на релацији Фоча-Београд, јер да је био све вереме присутан у Фочи, морао би бити мобилисан. Након што му је предочено да је у претходно датом исказу изјавио да је од В и од сада покојног ЂМ, чуо да се Данко Владичић доводи у везу са убиством РВ и ТВ, изјавио је да се уопште не сећа да је то рекао. Овакви наводи и објашњења за измене у исказу, као и у случају сведока АВ, оцењени су као неприхватљиви, нелогични и неуверљиви, будући да је сведок МП без примедби потписао записник о свом саслушању пред ОЈТ Требиње, те да је на записнику констатовано да је сведок прописно поучен и упозорен о својим правима и дужностима уз поступку, да је констатовано да сведок нема примедби на начин на који је вођен разговор односно испитивање, да су према његовом најбољем знању и уверењу његови одговори истинити, да је сведоку прочитан записник са његовом изјавом, да је потврдио да је изјава на записнику верна оном што је изјавио и да је без примедби потписује.

Иако су изменили своје исказе на главном претресу, ни сведок АВ ни сведок МП, нису изјавили да су икада чули да се везано за убиство брачног пара В помиње било које друго конкретно лице осим Данка Владичића.

По оцени суда, исказима сведока МЖ, НК, ЖП, НМ, ЗТ и ДС, који су навели да су оптуженог Данка Владичића виђали у Београду на Дорћолу у августу месецу 1992. године, није доведена у сумњу чињеница да се оптужени у време извршења кривичног дела дана 18.08.1992. године налазио у Броду на Дрини, обзиром да су њихови искази у директној супротности са исказом заштићеног сведока са псеудонимом „С1“, а посебно узимајући у обзир да ниједан од побројаних сведока, који су иначе пријатељи и познаници оптуженог Данка Владичића, није могао децидирано да тврди да је видео оптуженог у Београду 16., 17., 18.08.1992. године, или било ког другог конкретног датума у августу месецу, изузев 24.08.1992. године, за који сведок МЖ тврди да се тог дана напио са оптуженим прослављајући свој рођендан. Сведоци МЖ и НК наводе да су у августу месецу 1992. године виђали оптуженог готово свакодневно, а то виђање

везују за заједничко телевизијско праћење Олимпијских игара у Барселони, за које сведок МЖ наводи да је трајало од краја јула месеца и током целог августа. Међутим, увидом у чланак „Википедије“ достављен од Тужилаштва за ратне злочине утврђено је да су летње Олимпијске игре у Барселони одржане 1992. године у периоду од 25. јула до 09. августа. Осим тога, сведок НК наводи да је у овом периоду оптужени свакодневно у вечерњим сатима обилазио његову сада покојну мајку која је била тешко болесна, а живела је у насељу Браће Јерковић, међутим, сведоци МЖ и ДС су навели да је оптужени по читав дан и вечери проводио на Дорћолу продајући гориво, према наводима сведока ДС некад и до 22,00 часа, а ниједном од њих двојице није познато да је оптужени Данко Владичић имао неку свакодневну обавезу или посао у вечерњим сатима због којих би морао некуда да одлази. Нико од побројаних сведока нема сазнања о чињеницама из личног живота оптуженог, познато им је да је из Босне, али не и из ког тачно места, а нико га од њих није питао за околности у његовом родном крају за време рата нити зашто се он налази у Србији за време оружаног сукоба, нити о његовом ставу према том оружаном сукобу. Сведок ЖП, некадашњи радник МУП-а Р. Србије, на питање ко га је контактирао да дође у суд да сведочи у овом предмету изјавио је да му је НК пре годину дана приликом сусрета рекао да постоји неки проблем везано за Данка Владичића, да га је тада питао да ли се сећа тог времена када је Данко Владичић хапшен и да ли хоће да сведочи у овом предмету Данка Владичића, јер он сматра да Данко Владичић није крив и да треба да му помогну и да својим сведочењем дају пред судом изјаву која може да користи Данку Владичићу, наводећи и да не постоји ниједан писани доказ о лишавању слободе или испитивању оптуженог Данка Владичића од стране МУП-а Р. Србије у јулу и августу месецу 1992. године. Због свега наведеног, суд налази да су искази ових сведока нелогични, неуверљиви, међусобно контрадикторни и дати са циљем да помогну оптуженом у избегавању кривице.

Суд је приликом утврђивања одлучне чињенице - присуства оптуженог Данка Владичића у Броду на Дрини узео у обзир и то да је из **оверене копије картона личне карте на име Владичић Данко, достављене од стране СЈБ Фоча број 13-1/02-230.4-65/16 дана 18.08.2016. године Окружном тужилаштву у Требињу**, утврђено да је Данку Владичићу издата лична карта регистарског броја [REDACTED] серијског броја [REDACTED] дана 25.08.1988. године са роком важења од 10 година и променом пријаве пребивалишта од 12.03.1991. године у Београду, Чукарица, али је узимајући у обзир чињеницу да оптужени не спори да је у периоду од априла до краја јуна боравио у Броду на Дрини, али да је у августу месецу боравио у Београду где је продавао на улици гориво и цигарете, да је сведок МП у изјави датој на главном претресу изјавио да је Данко Владичић био на релацији Фоча-Београд, да је долазио из Београда у Брод на Дрини код родитеља и враћао се, да је сведок ДГ у датој изјави пред ОЈТ Требиње изјавила да је Данко био негде одсутан по пар месеци па се појављивао у Броду на Дрини, да се последњи пут појавио за време рата 1992. године, да је сведок-оштећени ШВ у датој изјави пред ОЈТ Требиње изјавио да је оптужени Данко Владичић често одлазио у Београд где би се задржавао неко време, да му није био познат разлог

његових одлазака у Београд, али да мисли да је он тамо деловао у криминалним круговима и да је видео просперитет у том криминалу, суд је утврдио да оптужени у периоду који је претходио инкриминисаном догађају јесте боравио повремено у Београду, али да је често боравио и у Броду на Дрини, будући да испитани сведоци мештани Брода на Дрини и то сведоци АВ, КК, ЗД, ДГ, МП, ТР и СР коначни одлазак оптуженог из тог места везују за време непосредно након убиства брачног пара В, па овом чињеницом није доведена у сумњу чињеница да се оптужени у време извршења кривичног дела дана 18.08.1992. године налазио у Броду на Дрини, као и неколико дана пре и након тога, посебно када се има у виду да ниједан од 6 испитаних сведока који су изјавили да су оптуженог током августа месеца виђали у Београду није могао децидирано да тврди да га је тих дана када су лишени живота РВ и ТВ виђао у Београду.

Оптужени у својој одбрани наводи да су у време извршења овог кривичног дела на подручју Брода на Дрини биле присутне паравојне формације, да је на самом почетку рата страдао младић из насеља, комшија М са којим се он дружио, а чија је породица живела у једној од барака. Ове чињенице је навела и заштићени сведок са псеудонимом „С1“, наводећи да је ту била присутна паравојна формација Фочака који су се називали „Црногорци“, а коју у својим исказима помињу и сведоци МП и АВ, који су били ангажовани као војници у војсци Републике Српске, а у датим исказима говорили су о томе како су одлазили на линију борбе одређено време а затим проводили по који дан код куће, у насељу Брод на Дрини, као и други мештани који су припадали Војсци РС. Сведок МП указао је да му је ЂМ, отац погинулог младића говорио: „Ти их чуваш, а они ми убили сина“, пребацујући му што је супруга МП помагала В-ама односећи им храну. Међутим, суд је оценио да су ови наводи одбране оптуженог усмерени на избегавање кривице, покушајем да се укаже на друге могуће починиоце кривиног дела. Ово стога што управо чињеница да и поред тога што је на подручју Брода на Дрини било српских паравојних формација, и поред тога што су чланови породице младог војника М живели у насељу и отац погинулог чак био љут на мештане Србе који доносе храну и на други начин помажу брачном пару В, како је навео сведок МП, и поред тога што су војници војске РС повремено долазили кући са борбене линије и проводили време у насељу, испитани сведоци мештани Брода на Дрини КК, АВ, ЗД, СР, ТР, ПЂ и МП као и сведоци – оштећени, без обзира на њихову народну припадност, изјавили су да се после убиства РВ и ТВ у насељу причало да их је убио управо Данко Владичић, као и да се ничије друго име осим његовог није помињало у вези са извршењем овог убиства. При свему наведеном, сви ови сведоци сагласни у својим изјавама да су били у добрим односима са Данком Владичићем, а што је потврдио и сам оптужени, па суд налази да ови сведоци тим пре немају разлога да неосновано терете оптуженог Данка Владичића за нешто што није учинио. Напротив, овакви искази само потврђују исказ заштићеног сведока у делу у којем је навела да оптужени није крио да је лишио живота РВ и ТВ, да се након што је то учинио и одмах затим њој саопштио, а наредног дана се тиме и лично хвалио у насељу на месту где су се окупљали и дружили мештани на ливади испод багрема, које су у

жаргону називали „Радио багрем“, па суд налази да управо из тог разлога међу мештанима није било недоумица и нагађања о томе ко је извршио ово кривично дело већ су сагласни у својим изјавама да се након овог убиства причало да га је починио оптужени Данко Владичић.

Одбрана оптуженог у делу у којем наводи да је био југословенски настројен и да на људе није гледао кроз њихову националну припадност, оповргнута је иказом сведока МО, која је навела да да је у лето 1992. године у њен стан дошао покојни МЂ, чији је надимак био „П“ и да јој је саопштио да му је Данко Владичић рекао да ће доћи и да ће је убити зато што је Хрватица, да је због тога била уплашена, тако да је одмах одлучила да пређе у Фочу заједно са малолетним унуком који је са њом живео, да су кренули у правцу Фоче у први сумрак, да су их на путу ка Фочи сустигли МЂ звани „П“ и В звани „Г“, који су јој рекли да Данко има намеру да је убије и да су њих двојица због тога одлучили да је безбедно испрате до града, што су и учинили. Одбрана оптуженог у овом делу оповргнута је и исказом сведока-оштећене ЗВ у делу у којем је навела да је 2011 године дошла из [REDACTED] у [REDACTED], и да се тада састала са својим комшијом АВ, који јој је рекао да је Владичић Данко прво имао намеру да убије њеног брата ШВ и да је ту своју намеру саопштио АВ, који је на то бурно реаговао, обзиром да су сви живели складно и сложено у Броду на Дрини и да су се ШВ и Данко познавали од рођења и повремено дружили, а што је у датом исказу потврдио и сведок-оштећени ШВ, наводећи да му је АВ звани „А“ саопштио да је Владичић Данко имао намеру и њега да убије.

Одбрана оптуженог у делу у којем негира да током свог боравка у Броду на Дрини у поменутом периоду 1992. године и генерално на почетку рата носио било какве маскирне одевне предмете, оповргнута је исказима заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ која је изјавила да је оптужени након убиства, када је дошао у њен стан на себи имао маскирне панталоне и исказом сведока ДГ, која је изјавила да се Данко Владичић последњи пут појавио у Броду на Дрини 1992. године и да се сећа да га је тада видела у маскирним панталонама.

Одбрана оптуженог Данка Владичића у делу у којем наводи да је сведок са псеудонимом „С1“ била удата за лице муслиманске националности које је убијено почетком рата и да не зна да ли је то био мотив за њене изјаве, оповргнута је исказом заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ на главном претресу у делу у којем је појаснила да се је име њеног супруга [REDACTED] и да је из мешовитог брака, да није ни Муслиман ни Србин.

Оптужени Данко Владичић је своју одбрану током овог кривичног поступка мењао у циљу избегавања кривице и максималног дистанцирања од овог кривичног дела, па је тако у датој одбрани у истрази навео да му није познато шта се десило са РВ и ТВ у току рата и да никада није чуо за њихово убиство, да би потом на главном претресу изменио своју одбрану у том делу наводећи да је за њихово убиство сазнао у Београду, после рата који је окончан 1995. године, када се налазио у Београду и то од

свог брата, а не од родитеља, иако су њихове породице биле у добрим односима, с тим што му брат није саопштио ко их је убио и због чега и да му није чак ни рекао да су убијени већ само да су нестали. Такође, у датој одбрани у истрази је изјавио да је ДК звани „К“, који је смртно страдао 08.08.1992. године као припадник Војске Републике Српске на територији општине Фоча, био његов рођак, треће или четврто колена, да би на главном претресу, у очигледној намери да умањи значај тог сродства изјавио да је ДК са надимком „К“ био његов даљи рођак који је погинуо у току једне ратне операције, да су били сродници у четвртном или петом степену, да се село у којем је рођена његова мајка налази са једне стране Дрине а село у којем је живела породица ДК са друге стране ове реке, да је ДК слабо познавао и да нису били блиски, обзиром да је ДК био мало старији од њега и да су комуницирали утолико што су се поздрављали када би се срели. Такође у датој одбрани у истрази изјавио је да је у периоду април-јун 1992. године боравио код родитеља у Броду на Дрини и да се дружио са свим људима који су тамо били. Навео је да је у то време било војних операција и много војске око Горажда, али да се у Броду на Дрини није ништа дешавало, да је насеље било пуно мештана и да су ту и даље били сви заједно, Срби и Муслимани, с тим што су касније Муслимани почели полако да се одсељавају. На питање да ли су се Муслимани 1992. године одсељавали добровољно из Брода на Дрини или су били принуђени на то, најпре је изјавио да мисли да су се Муслимани добровољно одсељавали из Брода на Дрини, да би потом изјавио да не зна одговор на то питање. Оваква одбрана оптуженог оповргнута је исказом сведока-оштећене РЖ која је на главном претресу изјавила да је њен брат ШВ успео да изађе са подручја Брода на Дрини захваљујући комшијама које су му обезбедиле пропусницу за одлазак у [REDACTED], обзиром да је његов живот био у опасности, да је у сваком моменту могао бити одведен или у затвор у Фочу или је могао да буде бачен са моста у Дрину и да се плашио да као војно способан мушкарац муслиманске националности остане у тој средини која је била под контролом Републике Српске. Одбрана оптуженог у овом делу оповргнута је и исказом сведока-оштећеног ШВ, који је изјавио да да је пре његовог одласка на подручју Фоче било тешко стање за Муслимане, да се сећа да је носио белу траку на рамену као знак препознавања, да је паравојна формација „Бели орлови“ била стационирана у школској сали у Броду на Дрини и да је све указивало на то да треба да напусти Фочу.

Одбрана оптуженог Данка Владичића у овом делу оповргнута је и сагласним изјавама испитаних сведока-оштећене РЖ и сведока ДГ, МП и заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ у делу у којем су се изјашњавали о положају оштећених, сада покојних РВ и ТВ у Броду на Дрини у периоду који је претходио њиховој смрти. У вези са наведеним **сведок-оштећена РЖ** у датој изјави на главном претресу навела је да се однос људи у насељу према њеној породици променио, обзиром да нико није смео да им помаже, да се са њеним родитељима нико више није дружио нити је са њима контактирао, зато што су били лица муслиманске националности, да је она преко организације Црвеног крста допремала помоћ за своје родитеље коју је преузимао комшија П који им је онда ту помоћ доносио док је то могао, али да се у једном

тренутку ни то више није могло, да нико код њих није улазио у стан нити је ико са њима контактирао, да јој је само једна комшиница слала штуре поруке преко телефона, али да од једног момента ни та комшиница није више могла да их обилази ни да им помаже. **Сведок ДГ** у датој изјави пред ОЈТ у Требињу изјавила је да се сећа да је пар пута у периоду почетком рата носила млеко РВ и ТВ, да су је људи који су се тад налазили на Броду на Дрини због тога попреко гледали. **Сведок МП**, у датом исказу на главном претресу изјавио је да му је ЂМ рекао: „ти га храниш, а они ми убили сина“, зато што је његова супруга додавала храну РВ и ТВ, а сина ЂМ су убили Муслимани на ратишту. РВ и ТВ су за време рата у августу 1992. године били једина лица муслиманске националности у насељу, обзиром да су се остали Муслимани већ били одселили, укључујући и њиховог сина који је отишао код сестре у [REDACTED]. **Заштићени сведок са псеудонимом „С1“** у датом исказу на главном претресу изјавила је да су комшије српске националности које су раније обилазиле РВ и ТВ и доносиле им храну били у страху да би им могли наудити Срби чији су чланови породица или рођаци погинули на ратишту, ако би чули да они помажу лицима муслиманске националности, да ни она није смела да одлази код ТВ у стан, већ јој је доносила цигарете тако што их је у пролазу убацивала на њену терасу, да је ТВ једном приликом дошла код ње у стан и замолила је да јој да мало хлеба и да је она тада ТВ рекла да више не долази код ње у стан већ да ће доћи до њене бараке и да ће јој убацити хлеб на терасу, из разлога што су она и њена мајка биле саме и незаштићене и плашиле су се да ће неко од њуди који су одлазили на ратиште или коме је неко погинуо на ратишту наоружан доћи и да ће им наудити ако сазна да помажу лицима муслиманске националности.

Због свега наведеног, суд налази да је одбрана оптуженог Данка Владичића нелогична, неуверљива, да је оповргнута исказима заштићеног сведока са псеудонимом „С1“, исказима сведока КК, АВ, ДЗ, СР, ТР, ПЂ и МП и сведока оштећених РЖ, ШВ и ЗВ и као таква очигледно усмерена на избегавање кривице.

Посмртни остаци сада покојних РВ и ТВ до данас нису пронађени и идентификовани, што је утврђено из дописа Института за нестала лица број 03/1-40-2-1574/16 од 24.08.2016. године, упућен Окружном тужитељству Требиње у предмету информација РВ, ТВ којим се Окружно јавно тужитељство Требиње обавештава да В ([REDACTED]) Р, рођен [REDACTED] године у месту [REDACTED], Општина [REDACTED], и В ([REDACTED]) Т, рођена [REDACTED] године у месту [REDACTED], Општина [REDACTED], пролазе кроз централну евиденцију несталих особа, да обе наведене нестале особе нису идентификоване и да се трага за посмртним остацима као и из дописа Института за нестала лица број 03/1-40-2-1574/16 од 28.09.2017. године, упућен Окружном јавном тужитељству Требиње, којим Институт за нестале особе обавештава Окружно јавно тужитељство Требиње да не располаже информацијама о идентификације особа ТВ и РВ, да су поново извршили увид на он-лајн страници Међународне комисије за нестале особе, где су утврдили да је прикупљено довољно референтних узорака за ДНК анализу. **Заштићени сведок са псеудонимом „С1“** у датој изјави пред Државном

агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ навела је да су тела РВ и ТВ била умотана у беле чаршафе и да су бачена у близини једне чесме испод цесте у насељу између Брода на Дрини и Табака, а да је то истина, сазнала је наредног дана када је кренула у Фочу и када је видела два мртва замотана тела која су била бачена на месту које је описала, да су њихова тела била „заглављена из једног дрвета, на половини обале до реке Дрине“, да је и наредних дана пролазила истим путем и да је видела та тела како стоје заглављена за дрветом око три дана, након чега су уклоњена, да је чула да је долазио некакав радни вод, да су та тела уклонили и да их након тога више није виђала на описаном месту. На главном престресу, Заштићени сведок са псеудонимом „С1“ појаснила је да је знала да су то тела РВ и ТВ зато што јој је „П“ лично рекао да су он и Данко одвезли тела и тамо их бацили. Сведоци-оштећени ШВ, ЗВ, РЖ и сведок МХ, у датим изјавама навели су да тела оштећених РВ и ТВ до данас нису пронађена. **Сведок-оштећена РЖ** навела је да да јој је познато више верзија о томе где су сахрањени посмртни остаци њених родитеља, да су према једној верзији радници Комуналног друштва њихова тела одвезли на депонију смећа која се налази поред пута између Фоче и Брода на Дрини, а да су према другој верзији сахрањени на Алборији, на улазу у Брод на Дрини у близини једне чесме. Према њеном мишљењу, више је вероватна прва верзија, јер до данашњег дана није успела да пронађе локацију где су сахрањени, а покушала је да дође до те информације преко Института за нестале особе и сећа се да је рађена и ДНК анализа којом приликом су она и њени најужи чланови породице давали своје ДНК узорке, али до сада нису имали успеха. **Сведок-оштећена ЗВ** изјавила је да је најпре је чула верзију да их је покопао ВП у месту „Алборија“, где тела међутим нису пронађена, а да је касније од људи са Брода на Дрини чула да су се њихова тела налазила на обали Дрине, где су препознали њену мајку, обзиром да је на себи имала шлафрук и да њихова тела до данас нису пронађена, да јој је једина жеља да се њихове кости упокоје онако како то и доликује. **Сведок-оштећени ШВ** навео је да да никада није добио тачну информацију о томе где су сахрањени посмртни остаци његових родитеља, да је његова породица у вези са тим у контакту са Амором Машовићем, да је имао информацију да се тела налазе на „Алборији“ поред велике чесме, али да ту нису пронађена, да га је затим једном приликом 2002. године ЈП одвезао до једног места које се налази поред пута који води од Брода на Дрини према Фочи на обали реке Дрине, да му је показао место где би могла бити закопана тела његових родитеља, с тим што по његовом мишљењу постоји могућност и да је река њихова тела однела.

Околност да посмртни остаци оштећених РВ и ТВ до данас нису пронађени и идентификовани не доводе у суњу чињеницу њихове смрти, која је поред исказа свих испитаних сведока, утврђена и на основу решења Основног суда у Фочи број Р 106/04 од 02.06.2005. године, извода из Матичне књиге умрлих за РВ број 03/1.1-202-1-934/16 од 16.08.2016. године, издатог од стране Одељења за општу управу Града Требиња, извода из Матичне књиге умрлих за ТВ број 03/1.1-202-1-646/16 од 07.06.2016. године.

Томом трајања овог поступка, идентитет оштећене ТВ није доведен у сумњу од стране одбране. Суд је имао у виду да заштићени сведок са псеудонимом „С1“ у датим изјавама говори о Ф односно Ф и ТВ, као и да сведоци КК, АВ, ДЗ, ДГ, МП, МЂ и ГП, говорећи о убиству брачног пара В наводе да су то били Р и Ф односно Ф В, међутим сведок-оштећена РЖ, ћерка оштећених у датој изјави пред ОЈТ у Требињу појаснила је да је право име њене покојне мајке било Т, а да се њена бака по мајци звала Ф, сведок МХ у датој изјави пред ОЈТ у Требињу такође је појаснила да је право име њене ујне било Т, а не Ф, како је вођено кроз неке евиденције, сведоци-оштећени ШВ и ЗВ, син и ћерка оштећених такође су навели да је име њихове мајке Т, па како је и увидом у извод из матичних књига умрлих број 03/1.1-202-1-646/16 од 07.06.2016. године, издат од стране Одељења за општу управу Града Требиња и у решење Основног суда у Фочи број Р 106/04 од 02.06.2005. године, утврђено да гласе на име ТВ, то суд налази да идентитет оштећене ТВ није доведен у сумњу тиме што је наведени сведоци у датим изјавама помињу као Ф односно ФВ.

Категорија ратних злочина подразумева разне облике нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права. Ту категорију представљају тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је, пре свега, Женевским конвенцијама од 12. августа 1949. године и Допунским протоколима уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша Федеративна Народна Република Југославија је 1950. године ратификовала је све четири Женевске конвенције, а одредбе ових конвенција, као и Допунских протокола, инкорпорирани су у домаће законодавство.

Чланом 3 став 1 IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године прописано је да ће у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од Високих страна уговорница, свака од страна у сукобу бити дужна да примењује бар следеће одредбе, да ће се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе, или из којег било другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању, или било коме другом сличном мерилу. У том циљу, забрањени су и забрањује се, у свако доба и на сваком месту, према горе наведеним лицима, између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења.

Осим чињенице да је у току био рат, неспорна је и чињеница да је постојао унутрашњи оружани сукоб. Ова чињеница налагала је поштовање одредби Протокола II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба. Чланом 4 овог Протокола предвиђене су основне гаранције и у ставу

1 је наведено да сва лица која не узимају директно учешће или лица која су престала да учествују у непријатељствима без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. У ставу 2 наведено је, не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, следећа дела против лица поменутих у ставу 1 јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту под а) насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне. У члану 13 овог Протокола предвиђена је заштита цивилног становништва тако што је одређено да цивилно становништво и појединци цивили уживају општу заштиту од опасности која проистиче из војних операција. Да би се спровела та заштита следећа правила биће поштована у свакој прилици: у ставу 2 овог члана наведено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада, забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом, а у ставу 3 овог члана је наведено да ће цивили уживати заштиту предвиђени овим делом уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима.

За постојање кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва довољно је преузимање било које од бројно наведених алтернативнио наведених радњи у члану 142 КЗ СРЈ уз кршење правила међународног права, а пасивни субјект, односно жртва кривичног дела је цивилно становништво. Мора постојати блиска повезаност између радњи оптуженог и оружаног сукоба.

У време извршења овог кривичног дела био је у току унутрашњи оружани сукоб на простору Босне и Херцеговине, између оружаних снага Војске Републике Српске с једне стране и Армије БиХ и Хрватског вијећа одбране с друге стране. На основу сагласних изјава заштићеног сведока са псеудонимом „С1“, сведока-РЖ, сведока МП и АВ, утврђено је да су у августу месецу 1992. године оштећени РВ и ТВ били једини цивили муслиманске вероисповести у Броду на Дрини, обзиром да су сви остали, укључујући и њиховог сина ШВ, већ избегли са подручја Брода на Дрини, услед страха за своју безбедност и животе у овом месту које је било под контролом војске Републике Српске, а разлог за њихов останак је према сагласним изјавама наведених сведока била чињеница да су РВ и ТВ, да је РВ био тешко болестан и слабо покретан и да су веровали да им као таквим нико неће наудити, будући да никада никоме ништа нажао нису учинили. Сам оптужени у својој одбрани је навео да је пре ратних збивања био у добрим комшијским односима са оштећенима и да се дружио и ишао у школу заједно са њиховим сином ШВ, а што су потврдили и сведоци-оштећени и сви остали испитани сведоци – мештани Брода на Дрини. Обзиром на наведено, а имајући притом у виду да је из исказа заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ утврђено да јој је оптужени саопштио да је оштећене лишио живота да би осветио свог рођака „К“ – ДК, који је дана 08.08.1992. године погинуо на линији борбе као војник Републике Српске и младића М, његовог кошије који је почетком рата погинуо на ратишту код Сарајева, са којим је оптужени према сопственој изјави одрастао и дружио се, суд је утврдио да

је једини мотив за лишење живота брачног пара В од стране оптуженог представља чињеница да су они били једини преостали припадници муслиманске вероисповести у Броду на Дрини, односно припадници народа са чијом је војском била у сукобу војска народности којој он припада, а у ком оружаном сукобу неколико дана раније је као војник погинуо његов рођак ДК и његов први комшија, младић М са којим је одрастао. Овим је на несумњив начин доказано да постоји тесна повезаност између инкриминисаних радњи оптуженог и оружаног сукоба.

Суд није прихватио део исказа сведока-оштећене РЖ пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине у којем је изјавила да је према њеним сазнањима Данко Владичић њене родитеље убио из разлога што је хтео да изнесе музичку линију из њиховог стана а они му то нису дозволили, посебно имајући у виду да је на главном претресу појаснила је да знајући Данка не може да тврди да је њене родитеље убио због музичке линије, „него је вероватно уз пут и то било“, као и део изјаве сведока-оштећеног ШВ, у којој наводи да му је једна особа, чији идентитет не открива саопштила да је Владичић Данко звани „Пића“ дошао у стан његових родитеља тражећи од њих злато односно породични златни накит. Ово стога што су наведена посредна сазнања ових сведока-оштећених у супротности са исказом сведока са псеудонимом „С1“, која је убедљиво и доследно током читавог поступка тврдила да јој је Данко Владичић, минут или два минута након што је чула два пуцња из правца бараче у којој је живела породица В, дошао у њен стан и лично јој саопштио да је брачни пар В лишио живота како би осветио смрт ДК, са којим је био у крвном сродству и комшије М, а који су погинули на ратишту. Поред наведеног, суд је узео у обзир и то да је сведок АВ у датом исказу на главном претресу изјавио да никада није чуо да се у насељу причало да су брачни пар В убијени из користољубља и да не верује у ту могућност из разлога што је то била обична радничка породица као и све остале породице у насељу и нису имали неких драгоцености или кућне апарате веће вредности због којих би их неко лишио живота, као и да је и сам оптужени у датој одбрани на главном претресу изјавио да је породица В била сиромашна радничка породица као и све остале породице у том радничком насељу. Ценећи и доводећи у међусобну везу све напред наведено, суд налази да је искључена могућност да је користољубље, у смислу одузимања музичке линије или нешто породичног накита сиромашне радничке породице, могло представљати мотив за извршење овог тешког кривичног дела, а ово тим пре што по оцени суда оштећени РВ и ТВ сходно својим годинама старости и здравственом стању нису били у могућности да пруже отпор оптуженом који је био млад, у пуној снази и наоружан пушком и да је самим тим био у могућности да одузме било који предмет из њиховог стана, а да их при томе не лиши живота.

По оцени суда, сама чињеница да оптужени Данко Владичић током немеђународног оружаног сукоба у БиХ није био припадник било којих оружаних формација, не доводи у питање правну квалификацију овог кривичног дела, будући да према Међународном хуманитарном праву, ратни злочин може извршити свако – па и

цивил. Једини услов јесте то да је злочин довољно повезан са оружаним сукобом који је у току, што је потврђено и кроз праксу МКТЈ, у пресуди жалбеног већа против Миломира Стакића ИТ-97-24-А од 22.03.2006. године. Такође, формулација члана 142 КЗ СРЈ којом су прописана битна обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва која започиње речима „ко нареди или изврши...“, директно указује да статус оптуженог сам по себи није релевантан ни према домаћем законодавству, а који став је заузет и у пресуди овог суда К.В. бр. 4/06 од 12.03.2009. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Кж-По2 1/10 од 14.10.2010. године.

Урачунљивост оптуженог током овог кривичног поступка није довођена у сумњу од стране одбране. Суд је имао у виду чињеницу да је заштићени сведок са псеудонимом „С1“ у датом исказу пред ОЈТ у Требињу изјавила да је приметила да је оптужени приликом доласка у њен стан одмах након што је чула пуцње којима је лишио живота брачни пар Врањача био под дејством алкохола. Међутим, када се узму у обзир и доведу у међусобну везу утврђене чињенице: да се оптужени пре одласка у стан оштећених маскирао наносећи црну крему на лице и стављањем црног качкета на главу, да је одмах по извршеном делу дошао у стан код заштићеног сведока са псеудонимом „С1“ и саопштио јој да је да је лишио живота оштећене РВ и ТВ, као и разлоге због којих је то учинио – да је осветио смрт свог рођака К и комшије М, који су погинули на ратишту као војници ВРС, да је на питање заштићеног сведока зашто их је убио када су богаљи, одговорио да је осветио што је хтео осветити и да га је ТВ препознала иако је био маскиран, да је након тога оптужени у купатилу заштићеног сведока спрао црну крему са свог лица и напиштио њен стан, то суд налази да је оптужени био у потпуности свестан значаја свог дела и да је био у стању да управља својим поступцима.

Утврђено је да је оптужени приликом извршења кривичног дела поступао са директним умишљајем, обзиром да је био свестан да испаливањем два хица из пушке у тела оштећених РВ и ТВ који су били стари и немоћни цивили бошњачко-муслиманске народности, исте лишава живота, што је и хтео, да би на тај начин осветио смрт свог крвног сродника, ДК, који је 08.08.1992. године погинуо на борбеној линији као војник војске Републике Српске и смрт свог комшије, М, са којим је одрастао, а који је такође погинуо почетком рата као војник војске Републике Српске у немеђународном оружаном сукобу са оружаним снагама војске Армије БиХ, при чему је несумњиво био свестан да је његово дело забрањено.

У решењу Апелационог суда у Београду - Одељење за ратне злочине Кж1- По2 2/23 од 02.06.2023. године се наводи да из исказа заштићеног сведока „С1“ произлази да се није изјаснила кога је обавестила о томе шта јој је оптужени испричао, а да су сведоци МЧ и ДГ само упитане да ли им је познато ко је убио породицу В, али је по оцени суда пропуштено да се сведоци испитају о томе да ли се пред њима оптужени хвалио да је убио брачни пар В, те да им се предочи исказ заштићеног сведока „С1“, те да је с тим у вези, а ради потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд имао

могућност у смислу одредбе члана 15 став 4 ЗКП (када то већ Тужилац у оптужном акту није учинио) да испита сведоке ГВ и КК, јер је управо заштићени сведок навела да су и те комшије биле присутне када се оптужени хвалио да је убио оштећене, те да је важно испитати сведоке на околност да ли им је неко рекао ко је убио брачни пар В и ако јесте ко, те да ли су били присутни када се оптужени хвалио (а како то тврди заштићени сведок), а све како би се проверила аутентичност исказа заштићеног сведока и других испитаних сведока који су сведочили о њиховим посредним сазнањима везано за овај догађај, као и да су се сведоци СР, ТР и МП изјашњавали да су по кумшилуку кружиле приче да је брачни пар В убио оптужени Данко Владичић и да је стога било места бољем утврђивању ко је од комшија то причао и од окривљеног чуо да је управо он убио Врањаче.

Везано за примедбу из другостепеног решења да је важно испитати сведоке на околност да ли им је неко рекао ко је убио брачни пар В и ако јесте ко, суд је у поступку који је претходио доношењу раније пресуде утврдио и навео у образложењу пресуде да из исказа **сведока ЗД** пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 19.01.2017. године, а при којем је остала и на главном претресу, да је о убиству РВ и ТВ сазнала од ГП која је живела у истој згради у којој су живели и РВ иТВ, а да су о њиховом убиству причали људи са Брода на Дрини, комшије, осим ГП да је о томе причала и ЈЂ, док је из исказа **сведока АВ** пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње број Т 16 0 KTRZ 0006574 16 од 25.07.2017. године утврђено да је по протеклу седам до десет дана од убиства РВ и ТВ дошао у Брод на Дрини са линије, тако да није видео тела, нити трагове крви, нити било какве друге трагове који би указивали на извршено убиство, да му је његова мајка, сада покојна ЈВ одмах по његовом повратку са линије у Брод на Дрини рекла да је Данко Владичић починио ово убиство, с тим да овај сведок, иако не може да се сети ниједног другог конкретног лица које је Владичића довело у везу са критичним догађајем, наводи да је читав комшилук причао да је оптужени Данко Владичић починио ово убиство и то из аутоматске пушке.

У поновном поступку суд је у мери у којој је то било могуће, поступио по примедбама и налозима из решења Апелационог суда у Београду - Одељење за ратне злочине Кж1- По2 2/23 од 02.06.2023. године и испитао је у својству сведока КК.

Сведок МЧ није могла бити испитана на главном претресу, обзиром да је у четири наврата уредно позивана на главни претрес у поступку који је претходио доношењу раније пресуде, а још три пута је уредно позвана и на главни претрес у поновном поступку, али се није одазвала позиву суда за сведочење нити је свој изостанак оправдала нити је било могуће ступити у телефонски контакт са овим сведоком, обзиром да се нико није јављао на позиве Службе за помоћ и заштиту оштећенима и сведоцима упућеним преко броја телефона сведока МЧ који се налази у списима предмета нити су суду на располагању било које друге мере за обезбеђење присуства овог сведока чије пребивалиште је на територији стране државе - Босне и Херцеговине, а о свему овоме детаљно је било речи на страни 13 и 14 ове пресуде.

Сведоци ДГ и СГ су преминули, што је утврђено на основу извода из матичне књиге умрлих за ова лица, у које је извршен увид у поступку који је претходио доношењу раније пресуде, а то је наведено и у образложењу укинуте пресуде, а у доказном поступку извршен је увид у исказе које су ови сведоци дали пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ и пред Окружним јавним тужилашвом Требиње.

Сведок ГВ је такође преминула, што је утврђено на основу извода из матичне књиге рођених за ово лице у коме је забележена и чињеница смрти, а именована није испитана у овом кривичном поступку.

Сведок ТР није могла бити испитана на главном претресу, обзиром да је 4 пута позивана да сведочи и у поступку који је претходио доношењу претходне пресуде и у поновном поступку, међутим због старости и болести именована није могла приступити ни у Виши суд у Београду ни у Окружни суд у Требињу ради сведочења, о чему је дато детаљно образложење на странама 14 и 15 образложења ове пресуде, те је суд стога на основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП, извршио увид у два исказа које је дала дана 19.03.2015. године, пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности БиХ и дана 22.05.2017. године пред Окружним јавним тужилашвом Требиње.

Сведок МП испитан је на главном претресу у ранијем току поступка дана 10.03.2022. године, када је изјавио да остаје при својој раније датој изјави пред Окружним јавним тужилашвом у Требињу дана 27.06.2017. године и децидно је навео да се не сећа од кога је добио информацију да су РВ и ТВ убијени, обзиром да је у то време изгубио брата који је био старости 28 година и да се бринуо о његовој и о својој деци, тако да га није интересовало шта се дешава у Броду на Дрини, а овај сведоков исказ интерпретиран је и у образложењу раније донете пресуде, па суд налази да поновно испитивање овог сведока на главном претресу не би допринело разјашњењу стања ствари у погледу чињенице од кога је чуо да је оптужени Данко Владичић лишио живота брачни пар В јер је на главном претресу пред овим судом већ испитан на наведену околност.

Сведок КК у датом исказу на главном претресу путем видео конференцијске везе из Окружног суда у Требињу изјавила је да је ћерка сада покојног сведока МЂ, да јој је сада покојни МЂ са надимком „П“ био рођени брат и да је у сродству са оптуженим Данком Владичићем, обзиром да су њена мајка и отац оптуженог брат и сестра од стрица. Навела је да је Брод на Дрини напустила трећег дана по почетку ратних збивања у пролеће 1992. године, да је тада последњи пут видела живог свог брата МЂ, да је тада са двоје деце отишла у [REDACTED], на подручје општине [REDACTED] у село [REDACTED] где су живели њен свекар и свекрва, да за све време трајања рата није боравила на подручју Фоче, изузев три дана 1992. године када је њен брат извршио самоубиство, а да се вратила да живи у свом стану у Броду на Дрини тек две године по окончању ратних сукоба, да је за убиство РВ и ТВ сазнала тек 2015. године, када су њени сада покојни родитељи испитани у својству сведока пред Окружним јавним тужилашвом у Требињу, када је тужилац прочитао тај податак.

Тврдила је да јој није познато ништа о смрти РВ и ТВ и да у периоду од 30 година након рата ни са ким није причала о томе, да њени родитељи никада о томе нису причали нити их је она икада питала шта се догодило са њиховим првим комшијама РВ и ТВ, да ни у данима када је боравила у Броду на Дрини поводом погребња свог брата нико није причао о страдању РВ и ТВ, што је по оцени суда нелогично, неуверљиво и неживотно ако се има у виду да је изјавила да су јој сада покојни РВ и ТВ били прве комшије, да су то били дивни људи са којима је била у добрим односима. У два наврата је поновила да је њен брат починио самоубиство 1992. године у марту месецу, што би имплицирало да је њен боравак у Броду на Дрини поводом сахране брата био пре убиства В, да би тек на инсистирање суда да прецизира да ли је то било 1992. или 1993. године, изјавила да је њен брат извршио самоубиство 1993. године. Исказ сведока КК у делу у којем тврди да је трећег дана по почетку рата, у пролеће 1992. године напустила Брод на Дрини и да се одселила за Србију оповргнут је најпре исказом **сведока МЂ**, оца сведока КК пред Државном агенцијом за истраге и заштиту БиХ од 20.03.2015. године, када је изјавио да је током 1992. године живео у насељу Брод на Дрини, општина Фоча, заједно са троје деце и то са сада покојним М, М и ћерком К, затим исказом **сведока ДК**, датим пред Окружним јавним тужилаштвом Требиње дана 16.01.2018. године у којем је изјавила да је током 1992. године у Броду на Дрини живео између осталих и МЂ са породицом и то са два сина и ћерком, исказом **сведока-општећене РЖ** пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу дана 06.02.2017. године која је навела да су њихове комшије из периода 1992. године у баракама у Броду на Дрини били ЈЂ, њен супруг МЂ, њихова деца М, М и К као и исказом **заштићеног сведока под псеудонимом „С1“**, која је изјавила да је када се оптужени Данко Владичић хвалио да је извршио убиство РВ и ТВ, поред осталих ту била присутна и К – „П“ сестра. Из самог начина казивања сведока и датих одговора на постављена питања који су по налажењу суда, контрадикторни, неуверљиви, неистинити и неприхватљиви и у супротности са напред наведеним исказима сведока МЂ, ДГ, РЖ и заштићеног сведока под псеудонимом „С1“, јасно се види да је сведок КК у свом исказу настојала да не изнесе своја сазнања везано за чињенице које су предмет доказивања у овом поступку, а које би могле штетити процесном положају оптуженог Данка Владичића из страха или из других њој познатих разлога или због чињенице да је у сродству са оптуженим Данком Владичићем, обзиром да је навела да су њена мајка и отац оптуженог сестра и брат од стрица, па је суд стога исказ сведока КК оценио као неуверљив, неистинит и без утицаја на оцену суда о аутентичности исказа заштићеног сведока под псеудонимом „С1“.

Везано за примедбу из другостепеног решења да је чињенично стање у првостепеној пресуди непотпуно утврђено у погледу датума извршења кривичног дела, а који иначе до доношења претходне пресуде ни једног тренутка није оспорен од стране одбране нити је доведен у сумњу изведеним доказима, суд је приликом утврђивања датума извршења кривичног дела пошао од тога да је **сведок-општећена РЖ** у датом исказу пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу изјавила је да је вест о смртном страдању својих родитеља РВ и ТВ сазнала од СЖ из ██████████, такође пореклом из Фоче, која је дошла код ње кући и лично јој саопштила да је чула од своје

породице да су њени родитељи убијени дана 18.08.1992. године око 02,00 часа, од стране лица по имену Данко звани „Пића“, хицима из ватреног оружја, а да је касније сазнала да се ради о Данку Владичићу, сину [REDACTED] и [REDACTED]. Напред наведено сведок-оштећена РЖ поновила је у исказу датом на главном претресу, наводећи да је за смрт својих родитеља сазнала од своје комшинице СЖ - другарице са Брода на Дрини где су скупа одрасле, а која је данас удата и живи у [REDACTED] да је она дошла лично да јој каже да су јој родитељи убијени 18.08. у 02 сата по поноћи, а на питање од кога је њена комшиница то чула, изјавила је да је ту особу навела као заштићену, да није хтела да каже њено име, да не би угрозила живот ни њој ни њеној породици. Исказ **сведока-оштећене РЖ** се међусобно потврђује и допуњује са исказом **сведока-оштећеног ШВ**, који је испитан пред Окружним јавним тужилаштвом у Требињу путем видео конференцијске везе изјавио да је са својим родитељима РВ и ТВ остао у породичном дому у Броду на Дрини до краја маја 1992. године, када је успео изаћи из Фоче и отићи у [REDACTED], у [REDACTED] код сестре РЖ и да је за убиство својих родитеља сазнао од особе која је у августу месецу дошла код њега кући и саопштила му да су му родитељи убијени и да их је убио оптужени Данко Владичић. Из напред наведеног поуздано је утврђено да су сведоци-оштећени РЖ и ШВ вест о томе да су дана 18.08.1992. године лишени живота њихови родитељи РВ и ТВ и да је њихово убиство починио оптужени Данко Владичић сазнали у августу месецу 1992. године од СЖ из [REDACTED], са којом су раније заједно одрасли у Броду на Дрини, која је дошла код њих и лично им то саопштила, а што је у складу и са исказом **сведока МХ** датим пред Државном агенцијом за истраге и заштиту Министарства сигурности Босне и Херцеговине када је изјавила да њена сазнања везана за убиство РВ и ТВ потичу од њиховог сина ШВ који је настањен у [REDACTED], који јој је саопштио да је 18.08.1992. године у 2 часа након поноћи у стан његових родитеља РВ и ТВ дошао њихов комшија Данко Владичић звани „[REDACTED]“, син [REDACTED] и [REDACTED] и да их је у стану убио. Када се напред наведено доведе у везу са чињеницом да је из **писма сведока-оштећеног ВШ од 31.08.1992. године, на формулару Међународног комитета Црвеног крста** упућеног његовој сестри, сведоку-оштећеној ЗВ утврђено да је сведок-оштећени ШВ овим писмом обавестио своју сестру ЗВ да су њихови родитељи убијени дана 18.08.1992. године, као да је на основу **потврде Државне комисије за тражење несталих бр. 06/5-722-Е/04 од 09.09.2004. године за РВ и потврде Државне комисије за тражење несталих бр. 06/5-723-Е/04 од 09.09.2004. године за ТВ** утврђено да су ова лица евидентирана као нестале особе почев од дана 18.08.1992. године, суд налази да је из свега напред наведеног на поуздан начин утврђено да су оштећени РВ и ТВ лишени живота 18.08.1992. године. Стога су оцењени као неосновани наводи браниоца оптуженог Данка Владичића, адвоката Момчила Булатовића којим је указивао на решења Основног суда у Фочи Р број 106/04 од 02.06.2005. године, у којима је као датум смрти оштећених покојних РВ и ТВ наведен датум 15. децембар 1996. године, као први дан после истека рока од годину дана, од дана престанка ратних дејстава у БиХ, те да се тачан датум њихове смрти са сигурношћу не може утврдити.

У вези са напред наведеним и са примедбом из другостепеног решења да у првостепеном поступку није испитана у својству сведока СЖ, суд налази да обзиром на напред наведене сагласне изјаве сведока-оштећених РЖ и ШВ везано за лице од кога су сазнали да су им родитељи лишени живота у ноћи 18.08.1992. године, а узимајући у

обзир чињеницу да је сведок-оштећена РЖ у датом исказу у истрази изјавила да је СЖ податак да су РВ и ТВ лишени живота у 18.08.1992. године у 02 часа по поноћи сазнала од своје породице, а да је у датом исказу на главном претресу на захтев да се изјасни децидно од кога је ████████ то чула, изјавила да је ту особу навела као заштићену, да није хтела да каже њено име, да не би угрозила живот ни њој ни њеној породици, то суд налази да утврђивање личних података и тачног места пребивалишта, позивање замолним путем и испитивање у својству сведока ████████ не би допринело бољем разјашњењу стања ствари, већ би само водило непотребном одуговлачењу поступка, а при томе би довело и до откривања истоветности заштићеног сведока и њему блиских лица.

У ситуацији када постоји исказ заштићеног сведока који је конзистентан, убедљив и непротивречан током читавог кривичног поступка у погледу одлучних чињеница које су предмет доказивања и који је у погледу чињенице да је оптужени Данко Владичић саопштио да је извршио убиство брачног пара В у складу са исказима испитаних сведока–оштећених ШВ, ЗВ, РЖ и сведока МХ, КК, АВ, ЗД, СР, ТР, ПЂ и МП из претходног поступка, као и са исказом сведока ЗД из претходног поступка и са главном претреса, који су сви потврдили да се након убиства брачног пара В по целом комшилуку причало да их је убио Данко Владичић и да се ниједно друго име осим имена оптуженог Данка Владичића није помињало везано за извршење овог убиства, да је према исказу сведока ЗД, приликом куповине стана који је претходно био у власништву покојних РВ и ТВ и одласка код нотара у Вишеград ради овере уговора о купопродаји стана, том приликом унук сада покојних РВ и ТВ, односно ████████ и РЖ син, ████████ рекао да ће „кад-тад пронаћи Данка, па нека он бежи“, да према исказима сведока АВ, КК, ЗД, ДГ, МП, ТР и СР оптужени Данко Владичић након што је напустио Брод на Дрини до чега је дошло убрзо након убиства брачног пара В, више никада није дошао у Брод на Дрини, да се није појавио чак ни на сахрани сопственог оца у Фочи, како је изјавила сведок ЗД, а што је потврдио и сам оптужени, суд налази да аутентичност исказа заштићеног сведока под псеудонимом „С1“ ничим није доведена у сумњу, а посебно није доведена у сумњу чињеницом да сада покојним сведоцима ДГ и СР, који су преминули пре почетка главном претреса, приликом испитивања у истрази пред надлежним државним органима БиХ нису постављана поједина питања и није им предочеван исказ заштићеног сведока и што у току овог кривичног поступка није испитана у својству сведока ГВ, за коју је утврђено да је преминула 02.12.2018. године.

Након спроведеног поновног суђења и доказног поступка у овом предмету и након што је, у мери у којој је то било могуће, поступљено по примедбама и налозима из решења Апелационог суда у Београду којим је укинута ранија пресуда, суд налази да у поновном поступку нису утврђене нове чињенице, нити су се појавиле било које нове околности које би могле довести у питање чињенично стање утврђено у изреци раније донете пресуде, тако да је уверење овог, као и претходног већа, које је поступало са истим председником већа у поступку који је претходио укидању раније

пресуде, да је изведеним доказима у току овог кривичног поступка на несумњив начин утврђено да је оптужени Данко Владичић извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у време на месту и на начин како је описано у изреци ове пресуде.

Применом блажег закона по учиниоца, а што је Кривични закон СРЈ из 1993. године, суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције оптуженом Данку Владичићу, а полазећи од опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 5 став 2 КЗ СРЈ и сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ, ценио све околности прописане одредбама члана 41 КЗ СРЈ од којих зависи врста и висина кривичне санкције, при чему је узео у обзир и примедбе из решења Апелационог суда у Београду Кж1-По2 2/23 од 02.06.2023. године.

Као олакшавајуће околности на страни оптуженог, суд је ценио да је оптужени није осуђиван, да је отац пунолетног детета, да је запослен, као и протек времена од извршења кривичног дела.

Као отежавајуће околности на страни оптуженог суд је ценио тежину извршеног кривичног дела, настале последице у виду смрти два лица, а сходно примедбама из другостепеног решења, суд је подробније и критичније ценио чињенице да су оштећени РВ и ТВ били једина два преостала припадника муслиманске националности који нису били у стању да пруже било какав отпор окривљеном, према цивилима који су били потпуно беспомоћни, недужни и незаштићени, као и чињеницу да оштећени ничим нису испровицирали оптуженог, који их је пре оружаног сукоба познавао и са њима био у добрим односима.

Полазећи од врсте и висине кривичне санкције за наведено кривично дело ценећи утврђене околности од значаја за врсту и висину кривичне санкције и количину криминалне активности оптуженог суд је оптуженог Данка Владичића осудио на казну затвора у трајању од 9 година, налазећи да је казна затвора у наведеном трајању неопходна и довољна за постизање сврхе кажњавања односно специјална и генерална превенција прописана одредбама члана 5 и 33 КЗ СРЈ.

Суд је обавезао оптуженог на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 17.784,00 динара, колико износе трошкови доласка сведока, а одлука о висини судског паушала донета је сходно дужини и трајању овог кривичног поступка, као и личним и материјалним приликама оптуженог.

Оштећени ШВ и ЗВ су упућени на парницу ради остварења имовинско-правног захтева, обзиром да током овог кривичног поступка висина имовинско-правног захтева није опредељена.

Приликом доношења одлуке, суд је имао у виду и остале изведене доказе, али их није посебно образлагао, налазећи да нису од утицаја на другачију одлуку суда у овој кривично-правној ствари.

Са свих наведених разлога донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар
Јасминка Јовановић

Председник већа-судија
Мирјана Илић

ПОУКА О ПРАВУ НА ЖАЛБУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана, од дана пријема писменог отправка пресуде, а преко овог суда.

Д-на:

- Тужилаштву за ратне злочине КТО-1/21,
- оптуженом Данку Владичићу, Београд, ул. Босе Милићевић бр. 10
- браниоцу - адвокату Момчилу Булатовићу, Београд, ул. Палмотићева бр. 12.

По правноснажности, пресуду доставити оштећенима Врањача Шефику, Врањача Зекири и Ремзији Ждраљевић.

С у д и ј а,